

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_228374

UNIVERSAL
LIBRARY

بسم صناعه بکرمین کما فضل علی بن مرزبان

در طبع می نشیند کشتو طبع منقبول جهان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مَشْرِعُ مُحَمَّدٍ مُحَمَّدٌ الَّذِي عَظَمْنَا أَعْجَاءَ الْأَلَمِ وَالنَّعْمِ وَأَسْأَلَ الْيَسَّانِيَّاتِ بِجِ الْجُودِ
 شروع میکنم بتائیس حقوده کرد و دارا انعام نعمت های ظاهر و باطن را و جاری ساختن سبوی نعمت های پنهانی
 وَالْكَرَمِ اَيُّ خَلَقْنَا وَهَيَّا لَنَا الْاَغْذِيَةَ اللَّذِيذَةَ الْكَثِيرَةَ لِيَذُوقَ بِهَا الْاِنْسَانُ الْاَلْسَنَةَ
 و کرم را یعنی آنچه را که ما را و مینمایا کرد برای ما غذا ای خوش مزه بسیار را تا چشید و از آن غذا انسان و مینماید
 الْتَفْسِيسَةَ الْمُتَوَنِّهَةَ لِيَتَرَقَّى بِهَا الْاَبْدَانُ وَمَعَهُمَا الْفُضُولُ الرَّفِيعَةُ الْوَسِيعَةُ لِلشُّكْرِ
 پاکیزه و متکاثر را تا از تهنیت یا بعد از آن لباسها بدینها دیا آن بر دو کوششهای بلند است و برای مکتوب
 وَالْاَرْتِيَاخَ وَوَحَّدَ اَنْفُسَ الْمُنْصَرَّةِ الْخَضِرَةَ لِرَوِّاْعِ الْعِيُونِ وَتَقْرِيجِ الْاُرْوَاحِ فَجَعَلْنَا
 و آرام و وحدت را تا با غنای مرقومانه سرسبز برای سیرانی چشمها و راحت دادن روحها پس گردانید و
 اَعْنِيَا عَاظَمَاءَ التَّقْوَى لِقَضَاءِ الْحَاجَاتِ وَصَانَا لِكُلِّ لَوْهَارٍ مِنْ كُلِّ الصَّدَمَاتِ
 و ادران از بخشش بندگان را برای کار براری حاجتها و نگهداشتن ما را شب و روز از هر آسیبی
 وَالْاَلْفَاتِ وَتَرْفَعُ اَبْنَاءَ الْعِلْمِ بِحُصُولِ التَّقْوَى عَلَى سَائِرِ الْخُلُقَاتِ
 و آفت و برتری و ادوار و ابدان علم را برای حصول برتری بر تمام افسوسها
 وَالْمَشَارِكَاتِ وَجَعَلْنَا مُمَيِّزَاتِ الْمَرَاثَةِ وَالْحِلَاقَةِ بِتَوْجِيعِ الْخَوَاصِ وَالْمَذَكَّاتِ
 و شریکان و گردانید ما را تمیز کننده در میان خلق و شیرینی از سپردن خواص و قوت بدر که
 ثُمَّ كَرَّمْنَا عِبَادَتَهُمْ هَلْ كُنَّا تَادِيَةَ الصَّوْمِ وَالصَّلَاةِ وَنَبَهْنَا بِأَرْسَالِ الرُّسُولِ
 پس بزرگوار کرد ما را عبادت خود و متذکر ساخت بر ایستادن روزه و نماز و آگاه کرد ما را بفرستادن پیغامبر
 عَنْ قَوَائِدِ الْحَيَاةِ وَالْمَمَاتِ فَاحْجَلْ لَكُنْ أَزْوَاجًا خَارِجًا عَنْ حَدِّ التَّقْوَى
 از قوائد و اساس زندگانی و مرگ پس شکر میکنم آن خدا را شکر کردی بسیار و تمام بیرون از حد بیان
 وَاشْكُرْهُ شُكْرًا مُقَوِّمًا مَوْجِبًا وَنَزَاعًا عَنْ حَصْرِ الشُّكْرِ بِهُوَ اللَّهُ الْعَزِيزُ
 و شکر را شکر بسیار کردی را زائمه بسیار گذراند از حصر نوشتن اوست خدای غالب
 الْقَدِيرُ الْعَفْوُ الرَّحِيمُ هُوَ اللَّهُ الْخَبِيرُ الْبَصِيرُ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ هُوَ الَّذِي أَحْسَنَ
 توانا بخشنده مهربان اوست خدای خبردار بینا شنوا دانای اوست خدای احسان کرد

الْيَسَاءُ احْسَانًا غَيْرَ مَحْصُورٍ وَمَنْ عَلِمْنَا مَا مِثْلَانِ مُتَوَكِّلُونَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَعْبُودُ السَّجُودُ
 بسوی احسان کردن بیغیر نهایت و منت ندارد با نسبت بسیار نیست معبود بحق مگر آن پرستنده سجد
 وَلَيْسَ التَّوَكُّلُ إِلَّا هُوَ التَّوَكُّلُ الْمَحْمُودُ وَهُوَ تَحْسِينُ تَعْمَلُ مَكْرُمًا كُلَّ شَيْءٍ
 و نیست تکیه همیشه مگر دوست غالب ستود و تکر کرده شده و است احسان کنند و منت و است تکیه
 وَتَحْنُ الْجَرْمُونَ الْمَذْنُونُ النَّادِمُونَ بِمَجْعِ الْأَعْمَالِ هُوَ سُلْطَانُ الْكِبَرِ السَّلَاطِينِ
 و کنه کاران عاصیان پشیمان و تپیمیدی اعمال آن بادشاه بزرگترین بادشاهان
 مَالِكِ الْأَرْضِ وَالْكَعْبَةِ وَتَحْنُ عِبَادُ أَحْمَرُونَ قَابَلُونَ الْعَدَمَ وَالْفَنَاءَ مَا أَدْنَى
 ملک زمین و است و تابدگان حقیرترین بندگانیم و با کنندگان نیست و باور شدن و نگذار دیم
 شُكْرُ شَيْءٍ مِنْ عَشْرٍ لَوْ احْسَانُهُ بِسَاعَةِ مِنَ السَّاعَاتِ وَنَاجِيَةً مِنْ عَذَابَاتِ الْعَذَابَاتِ
 سپاس و هم چه از ده هزار احسانها پیش در ساعتی از ساعات روز و شب و تکرار و دیم و همای نیکی
 بَصْرَةَ الْأَوْقَاتِ فِي السَّلَامَاتِ لَا يَسِيلُ لِمَغْفِرَةٍ دُونَ مَا يَكُونُ الدَّيْنُ وَالْطَّانِي وَالْبَارِئُ
 از گذاردن وقتها و مگر ای نیست راهی برای بخشش مگر آن را روزی است جز بظهور نیست پس
 عَلَى عَفْوٍ جَرَأْنَا غَيْرَ عَظَافَةٍ إِنَّا قَائِمُونَ بِالْمَلَأَةِ الْمُتَوَكِّلِينَ عِنْدَ احْسَانِنَا بِالْخَصِيصِ
 بر عفو عساکر ماسوای بخشیدنش است و او دیم بلا منتهاست گویند بگویند نزدیک و است است
 وَتَحْنُ حَرِيُونَ بِمَكَافَةِ الْأَعْمَالِ الَّتِي تُنْسَبُ إِلَيْنَا بِظَوْرِ التَّدْفِيقِ يَا سَوَادِي الْأَعْمَالِ
 و لا تقسم بادش اعمال یکسانست کرده شده اند بسوی ما به تمام ای و لای من توجیه و تکرار
 وَهِيَ مَلِكِيَّاتُ الْأَنْتِ رَحِيمَةٍ وَطَلْعُكَ جَزِيلٌ لَا هَلَاكًا لَنَا غَيْرَ هَلَاكِكَ فِي الْحَيَاةِ وَبَعْدَهَا وَلَا
 و ای پناه من تو مهربان هستی و طوف تو بسیار است پناهی نیست را از بجز و تکرار
 مُشْرِدُونَ عَذَابَاتِكَ فِي دَارِ الدُّنْيَا وَالْعَقْبَى الْعِزُّ احْسَنُ نَجَاتِكَ لَا صَحَابَ لِحُطَاةٍ وَلَا
 جای اگر نیست سوا ای استانه تو در دنیا و آخرت تخریب است در درگاه تو برای صاحبان خطا جان اینکه توئی
 أَنْتَ الْبَاقِ بِإِجَابَةِ الدُّعَاءِ بِوَالِ الشُّرْعِ أَصَوَّبَ بِخَيْرَاتِكَ بِجَاءِ الْعَفْوِ لَنْ عَذَابِكَ الْأَحْبَابِ
 سزاوارترین برای قبول دعا و حاجتی بهتر است بیارگاه تو با مید عفو از بیک تحقیق نزد تو صاحبان
 الْقَصُورُ عِنْدَ الْعَدْرِ وَصَحَّةُ الشُّعْرِ وَالْعَطَاءُ نَظْمٌ سُبْحَانَكَ يَا مَنْ خَلَقَ الشَّمْسَ صَبِيحًا
 قصور وقت نذر سزاوار هستند برای در گذر بخشش پاک است ترا ای آنکه آفرید آفتاب را و روشن
 سُبْحَانَكَ يَا مَنْ جَعَلَ اللَّيْلَ لِبَاسًا لَا حِسَابَ وَصَافِكَ سِرًّا وَظَهْرًا مَا خَصَّكَ إِلَّا وَكَ
 و غیبت برای تو ای آنکه گردانید شب را پوشیده و معنای نهی پوشیده نه ظاهر احاطه کرده نمیشود و نهی تو
 وَهَسَاءٌ قِيَّاسًا
 از روی دهم و قیاس

لغتِ زبانِ ترکی

کو پتھوق داد و سر و قلوبون فی سزاوار اول تو قلوبون جناب سیر و کریم فی تنکری تعالی اوری سادوچی قیلیدی و باجم
مسبب بندگی اور بہت غلامی کے لائق وہ مبارک جناب سہے کہ اوسکو خدا ہی برتر فی ہنایہ بیکر کیا اور تمام
فاضل الارواح کا کیشی لارنی انی امت ایلیدی سبحان اللہ اول و ابوغ حضرت گو گو گور لسا گم گم غنی ہدایت
فاضلہون اور عالمون اور آدمیون کو اوسکی است کیا سبحان اللہ اول بزرگ درگاہ کا دیکھنے والا ہون کہ میری ہدایت
فینگ یول کو تکوچی ایرور و سعادت فینگ یورت فی خضر و درہر فی گیم شک فینگ سو سو توفیق فی فی انک قیلیدی
کی راہ کا کھلانے والا ہے اور سعادت کے منزل خضر ہے جو چوکر شک کے دریا سخن اور کریمو الہ ہے اور
دوران فی روان تقریر ہا ہر فی گیم عرب فی ابوغ فصیح و بلیغ لارنی تیل سیر قیلیدی فی تحریر بار کیشی لارنی کو کھل
روان تقریر ہے اور جو چوکر عرب کے بزرگو فصیحون اور بلیغون کو بے زبان کیا اوسکی تحریر ہے آدمیون کو دلونکی نعل
یشگانہ نور فی لوکسا فی معرفت ایا تلیون ابلا دی و کول لارنی راحت باغ لارنی طراوت فی سیون فی غنیشلا
من نور کی شمع اوسکی معرفت نے روشن کی اور جانو کو راحت اور جگر دن کو طراوت اوسکی دوستی نے بخشی
نو کو گ گیم بار پیر نیمہ لار دین رفیع ایرورانی رفعت قدر کو رفیا اوری خفیف غمہ کچھ ویدو و لار لاس لار دین غلامی ویدو
یہ آسمان کو تمام چیزوں بلند ہوا اوسکی رفعت قدر دیکھ کر اچھی پسینی ہر رات میں تار و تار کے آندھوں سے تار ہوا اور یہ آفتاب
دیوای گیم بار پیر رفیع لار دین یا رفیع اراق یا رانی ائن فینگ گنے لارنی قوتی الہیستا اچھا چھا پستانہ او شوال ہون
اور یہ ماہ جناب کہ تمام روشنیوں و روشن ترین اوسکی پیشانی کے نور کی غلامی چاہتو رہی ہی بہشت بھمن ہوا اور جو کہ
قادریہ و در حوض کوثر و سلسبیل فی وضع قلیماق اچھا تو قلوبین سو کو فی فی غنیشلا فی غنیشلا فی غنیشلا فی غنیشلا
تار و در حوض کوثر و سلسبیل اوسکو منور کیک واسطہ پیر و پیل شمع سے سیر ہوا اوسکی شاکا خفیف بھنے کو اسے پھول کو ہوا
فی ایستا کوچی دور در سزاوانی ہوی فینگ قیس کو غور بن قمری فی تلیق قیلیدی و فی سترن سترن سترن سترن سترن سترن
کو چاہنے والی ہے اور سزاو اوسکے دے دیکھنے سے فہم کو دیوار کریمو الہ اور سترن سترن سترن سترن سترن سترن سترن
شہ نام پروردانی برکتو تانا کوچی لارنی نوبت لار فینگ گرونی آت شہم ورا و شوال الا جناب بار گیم بار پیر عبت شہنام لارنی
شہم اور اوسکی رکاب کے سوا ہونو اوسکی مذکور گرا کا گھوڑا شہم جوہر برتر جناب ہو کہ تمام بدعت اور ظلم کے فرعون کو
انی ذوالفقار لارن کو قدر و کو غور بن فینگ قیلیدی فی ہدایت فینگ شعل شعلے تا بق و چوری انری فی انری فی انری
اوسکی ذوالفقار لارن کو غلامی اور کفر کی راہ کی نیک کو اوسکی ہدایت کی شعل کی روشنی نے اونا یا خدا نے اوسکو اپنے
ایلمری تیلاندی لارنی انری حبیب ہے یہ قوانی کو ک فینگ شفق او شوال اچھا ہر کچھ ہر کچھ و گندہ و گندہ باغی لارنی نوبت
پاس ہلا اور اوسکو اپنا حبیب کہ کمر خوش ہوا آسمان کی چھتیا دسکے واسطہ صراج کی رات چھ بارہ بارہ ہون رر و رر و رر و رر
ہو قد یہ برن خجالت سہای اچھندہ غرق ہولدی فی براق آت مہروانی قنبر قول ایرور قنبر قنبر قنبر قنبر قنبر قنبر قنبر قنبر
اوسکے قدر کو خجالت کو دیا میں غرق ہون اور مسکابراق گھوڑا اور اوسکا قنبر غلام ہی بیغیری کے آسمان کا ستارہ ہو محمد

جہان قیلیدی ضیاء الدین پر محکمہ قرغزوا دی سنگی گلیغ بیو جہان یارہ بوک بو اویدہ اول شاہ زمان
جہان کر و دشنی سے پر محمد تار یک گھر کے ناندیہ جہان ہے و شمع اس گھر میں دہ شاہ زمان سے

[illegible]

جو بیلا اور شہیلی اور موتیا اور سیطرح کے اور بھول کہ یاغ آداب رسالت کی رونق ہو سکیں۔
 مسحابی جناب میں کہ شکا باعث بالیدگی کوئی باہیان نہیں الا خدا اور جعبا اور شمال اور نسبلہ و مستطیلہ اور
 ہوا میں کہ چرخ طر کو کلا دیں مکی محبت ہو کہ جھین پیچہ نے اپنا احباب کیسا ہانکوا کہ کہ نہ میں تری رونق است
 اں اوکی دو خزانہ بنایا ہے میں او برتنو درخت کہ زمین سو رواج احکام شریعت کو ادا گے وہ پھر بھانوا ہے میں

[illegible]

رقعات نو چنین مروت و ملکونه عارض قنوت سلک است که کفایه خطوط و دیروز که باینزدهم شوال بود و طایفه
 در آمد بسیار بجا گردید که از حکم حضور عدول نکرد و در آن روزین بر سلیقه و شوهر شام باشد که مرضی بزرگان شتاب رفتن صاحب
 بشکوه آباد نبوده است و نیست و حق بجانب این صاحبان است زیرا که علوه و دوان ایشان مقتضی آن نیست که از آن
 ایشان اطاعت اعمال بکنند لیکن نزد من این اطاعت در اصل انقیاد و حکم حضور است با اطاعت علی حدیث
 انحراف از بعضی معینه انحراف از حکم و نیست است حال اگر چه از حضور و ارشاد میشود و بجا آید این نیابت در اصل نیست
 شام است بقصد و بجهتی از کار تحصیل داری آگاه خواهید شد و پیر فکرم که بار شنبه بود و از خدمت خاصه من خدمت
 زبانی آدم خود و دیروز دریافت کردم که اسباب رضا صاحب همه روانه شده بود و خود برای خدمت در خانه رفته بودند که شاید
 یکسایس وزیر را بدو خود هم روانه شدند یعنی بیرون رفتن بکشتی بکشتی تاریخ باینزدهم بود و رضا صاحب جمع اخیر از آنکه تصور روانه بکند شدند و دیگر آنکه من
 این وقت تنگ فرصت بودم از این سبب بمن گفتا و زبیده شد بعد از این خط طویل خواهد رسید و تفصیلات حضور بدو عجب که وقت و آنکه
 هر جا که بدو است و اقبال تشرف بر دشتار این در کاب خود سفر از فرنان زیاد به غیرت رفته است بعد از انقضای آنکه تمام
 عنایت نامه و الد و با حاکم میوه عینی از او عجب خاص حضور بر پذیر رسانیدن چون عبادتش عربی است معلوم است
 که مطلب آن چنانی شام شد یا شد عربی آن چندان متعلق نبود لیکن خود زکده باشد و الا آنرا که از جا معلوم میشد باشد
 اخیر بعد یاد کردن رساله قانون مجد و شمانه عبارت عربی خوب نخواهد نوشت محنت شمرست معلوم است که از یاد
 گرفتن ابواب نزدیکه فراغت شد یا بقیه بعد از ابواب مصادر است و قنیکه صادر یا میشود و از طرف سلطان شیو یا قیامه آنکه
 نود و نوا خواهد گرفت قاضی جمعی چون محمد مرزا اشرف نوشته بودند البته سواد یکدیگر و عیب صفات حمید و نام
 دیگر از اخبار تازه اینکه بر وجهی که بنحویست ضیافت جناب عالی در سرکار مرشد زاده خود ما قرار پذیرفته لیکن بنحوی
 تشریف خواهند کرد و پاشا است کرده عرض خواهند شد که بیعت کفایتی که دل میخواست نام از حضور با تشبیه حکم رسید و دیگر بزرگان
 نبود که اول و در تشریفی آمد و دیروز یکسایس وزیر را بدو عرض داشت جنابا تشرف تعین میوم و وقت رسید با بجهت چون بجا
 خانه شام است بر تماشاچه موقوف است یکی ششسته اختلاط خواهد کرد و شمارا خواهم طلبید و آغا صادق صاحب و مرزا ابوالحسن
 خلیه سی و دوازده که این بار بیکر بلا بدر رفت سوای ایشان مرزا احمد و داماد ایشان را بدو رضا صاحب چند بار گفته است
 که من که ملا را نمیده ام و رضا صاحب هم گفته اند که کی بار این را همراه خود بپذیرد پس خاطر صاحبان از حضور حضرت طلب
 خواهم کرد اگر عرض من پذیرا شدند بروم والا محبوس است باعث آنکه تردد در حضرت آمد و جناب عالی بر وجهی است چند
 من خود این چیز را دامن بر چیده میباشم لیکن چه کنم که چنین امور متعلق برای من در دین و دیر است بجا مال اگر مناسب است
 شمارا میطلبم والا اخیر وقت کوب برج شرافت سعادت و یامین بهارستان هدایت شاد است گوهری قیمت صدف
 قابلیه شش دانگ و یا قوت شام و از بعد از فصاحت خوش بمانی فارس خط انشا پر دانی مستعد همیشه محرر فقر طرازی
 عند لیسان خوش و آوازه اخبار بلاغت احسن صورت آموذ و طولیان شیرین مقال چند خوش کلای زنده و زنده
 ایضی ملکه آرای نقد بگو نامی در لک بر و طراز نخست سرانجامی عاج معارج بلند قاضی خواهد اما می سلک انشائی امیر و قد

ایشان را بکشتی بزرگان
 شام است بکشتی بزرگان
 بکشتی بکشتی بزرگان
 بکشتی بکشتی بزرگان
 بکشتی بکشتی بزرگان
 بکشتی بکشتی بزرگان
 بکشتی بکشتی بزرگان
 بکشتی بکشتی بزرگان
 بکشتی بکشتی بزرگان
 بکشتی بکشتی بزرگان

یک کس باین صفات بهم میرسد بعد از آن تا دیر بگذرد و آنجا که صاحب در خواص صاحب بنی صفا
 وقاضی صاحب بنی صفا به معرجه ماز و ارشاد و شکر خداوند ایشان مثل آفتاب روشن درین دست و من
 بزرگ و کوچیک این خاندان را نمیدانم من بعد ذکر انگشته بازی جناب قبله و کعبه و تبدیل رنگ ایشان بکلی
 سرخ شدن و گاهی زرد شدن و گاهی بکبود شدن ایشان کرده و فرموده که هیچ تماشائی باین میرسد باز ارشاد و
 که این تبدیل لون بهم از سبب صدق و دیانت است نه باده خیریت این گفتگو با در منزل سوم بکنار منر کلبانی اتفاق افتاد
رقعه ضمیر این بهارستان بر اعلیٰ اطلال انداخته که بعد شتیاف خفی نماد کرده و در و صحبت یکم شهر است
 مکتوب شد در جواب نوشته فقیر که تباری میجویم آدم غلام حسین خا نصاحب سائیده بود رسیده و سر و ساختن زعمار را در خط
 بسیار خط بزم از اول تا آخر فارسی آن همه چیست و درست و لائق پسند آن زبان بوده است آفرین به آن
 عبارت قدری شک و دقت محاوره بخاطر من رسیده بود چون تا بل نظر کردم سرخ دم غلط کرده بودم تا سرخ نه شده
 بودید خلاصه زو زیکه از مقامگاه روانه شده ایم الی یومنا ذی اسطیقه امی صاحب وانه شده و دوا پیشین یعنی بستم و شک
 خط بستم و در آن غلوف خط خاکی زیر نشان افشا نصاحب بود از سر محمد تقی صاحب گرفته باشد و خط بستم یکم می نوی صاحب علی حسین
 خواستند در سائر جناب و بوی نصاحب مدوح از بنارس اراده فیض آباد کرده بودند چون با آنها مسافران
 دریافت نمودند که در راه بنارس فیض آباد زمینداران مسافران را میکشند و شکر هم قریب بود و خط مستقیم میری آباد
 و کوچ در اوتان تاج الدین صاحب بنی صفا همراه ما بوده اند از جهت اختصار که چرخ فرج دریا میج خا بعلی دام قباله و این پیشرفتند
 البته در روزی بعد و پیش از آنجا خواهند رسید و خط سوم همین خط آخر در نیست که تباری بستم دوم و در کشیده نوشته
 می آید اینهم در واک انگیز غلوف خط غلام حسین خا نصاحب روانه خواهد شد تمام شدن این قسم بعد از این بنویسد که معنی
 بمرتبه یقین رسیده است که یا خط من بوالی شما رسیده یا جواب را راه تلف شد یا فرصت تحریر از بعضی مواضع
 دست نداده و یا از راه بی تکلفی نوشته اند و جمیع صور را بخاطر در و حالی که میانه من قاضی صاحب شکوه را نمیکند که راه
 بخاطر باید اگر خط فقیر شتمن بطلب ضروری میبود آدم اخیر جواب گرفته میرسد اینجا را رافه خود و خصوص تحصیل جرمه
 و خدمت الدین بنی صفا در کان نوشته اند از راه این نویسی فریق گردان و جان من قلت و کثرت معاش و توقف بخریت
 و اتفاق است که من ای بابا که از سعی باز انداخته و بنصورت اگر کاشته او نوشته و ادا یا بار آورده و اولمطلوبه و اولمطلوب
 اشتغال انقادی خواهد شد و در سستی بهمت جفاکش بهنام و سیوف طعن ملامت خواهد بود و محال عزم دست عقل صحیح
 شرط است همین انسان است که بپیکار و دو فقرت میشود و پیغمبر ولی نیز بعضی از همین فرق و زود و بجا و سحره و قمرسان من فرود
 بشرو و بهمت که اوده خود را تا به عقل سایه هم شسته باشد یعنی سر و پیکار و بفرمان عقل تا که قیاد و ام فلت در سوای نشود و بنور
 شما غفلت ناپرو و گهواره بهمت نیک با دوست بلند دنیا را دیده و اید بهر آفرین بر بهمت شما که درین هم راه و بخاطر دار خیار
 حامی دیا و شما یاد حالا خود شما اراده ما دارید بعد ازین ترقی و تزلزل با اختیار نداشتن هم عقل را رده مثلا باشد یا نه خود
 و ما برسد زیاد و خیریت **رقعه** خواجها مام الدین عمر قندی سلمه اللهالی مسو به صاحب سائیکه احوال ازین دست

بر وقت در منزل انشا
 قد غالب شدن ۱۲
 سکه چرخم دراز
 کند فدا هم شما ۱۲
 سکه خط می خند
 و نصیب ۱۲
 اهل زبان کنی از
 از ایشان ۱۲
 اوقات می خند
 شت سوزن می خند
 ۱۲
 سکه چرخم دراز
 کند فدا هم شما ۱۲
 سکه خط می خند
 و نصیب ۱۲
 اهل زبان کنی از
 از ایشان ۱۲
 اوقات می خند
 شت سوزن می خند
 ۱۲

نموده بر کاغذ دیگر صاف خواندند و بعد از صاف کردن ملا خطه منی را درون قفس آن نزد یک مکتوب ایامه و انچه خوانند و این هم
 خردای آیم باینصورت که اول مرز اجضر صاحب اخوانم دید چرا که از و خوشبختانه نوشهر حال ایشان را ندیده ام صحت شکوه
 گذارند و مسوای روزی جمعه بزرگای موصوف فرصت دست نمی دهنده است بودم که این هم را و ای صبحه آینه کنم لیکن فلان باین
 را نمی شناسد زیرا که طرف ثانی خواستش ملاقات از تندر دل دارد و اینقدر بی التفاتی خوب نیست ای حاصل مرز را دیده آنجا
 می آیم و امروز از صبح جلسه یاران نزد فقیه بود محمد کریم خان سپه سالار و امیران جناب عالی و محمد کمال خان لاهیوری
 و صدی حسینی خان آمده بودند آن هر دو صاحب خود اینوقت خلعت شدند صدی حسینی خان شسته اند زیاده خیریت
رفعات مهر سپهر بر اعست نور آید شمشیر قبالکم بعد شتیاق فراوان مخفی نماید که قیمه مسرت ملازمتان
 ترکی که مبارکش روح میر علی شهنشاهی تازه میکشیدیم حال رسیدن بلا بهجت تان در و ان راحت بی دانه از زانی
 داشت برین محبت ناما از سبب تعجیل بجای لفظ جانزه جاریه از قلم شما ترشح شده بود در جناب لای شما گمان غلطی گفتم
 و خوب شد که معنی خفقان تجریر آورده اند و الا از خفقان شما اگر بمعنی مشهور و مروج که خدا نکند میبود خیلی رنج بر میداشتم
 انچه دیکه که از ان خفقان که امیر زادای نازک طبع ناز بر و بان تصف اند موقوف است همیشه بر کران دارا و دواز
 مصروف بودن آن قبال نشان تجریر و طاعت کتب کمال شکفتگی سجا طر دست داد و آفرین صد آفرین بر همه میگوید
 میکنند و برای خود میکنند روزی بکار خواهد آمد جهان را گمان اینست که تحصیل علم و کمال برای همه رسانیدن
 مبلغ خطیست و نزد عقلای معنی از سر غلط زیرا که اگر کسب فضائل تحصیل ذات و رفعت انفس مرکب خاطر ابا بصیرت
 میباشد و آنچه در خصوص رسیدن جواب مکتوب از طرف والدین خود نگاشته اند نزد فقیه ربط کلی با صداقت دارد
 از و حال بیرون نیست یا خطر اقامه در ذاک اگر نری تمام شد یا جواب آن از غفلت بر کار با خاصیت تحقیق پیدا کرد
 لیکن جیران این معامله بدی نیست که خطا احدی در ذاک اند نری تمام نشود اگر مکتوب ایامه که خطا برای اوست
 هم بجای حرکت کن یا خطا را صانع نمیکند یا بکتاب ایامه میرسد اگر در جهان قریب جو از نزد دارا و ان که نوشته است
 پیش میدهند بخلاف ذاک جناب عالی که همیشه در چهار خط و دو خط با و میرود با بجد یا نیمه از نیامدن جواب خطا بکلی تمام
 امر و خط و دیگر چه در و انچه هم کرد و برین عرض است که تا اینجا واریدیم که جواب می آید صاحب میرسد و الا بکتابت خود انچه خطیست
 این غرض اینجاست که در و انچه هم بودی نقد که میگویم از سفر ننگ به حرف غیر نمیکند از بی شغلی تان و ام و الیش من بکنند و عمر ای
 فوق و در و انچه هم بودی نقد که میگویم از سفر ننگ به حرف غیر نمیکند از بی شغلی تان و ام و الیش من بکنند و عمر ای
 فرق آنچه و کمال تر از آنچه که اما نیکو بیا رسا تو تا تابو لدی لیکن اگر خواص قاضی خان یوز بیک بیا رسوایان اینجاست
 مین روزیکه آن رشادت نشان از شخص بر گانه در جلد وی خدمت حاصل نموده رویه خواهند فرستاد و خوش است
 قبله و کعبه را بندگی و قدیر صاحب اسلام و نیاز دار و اس لا میگردنی دعا و مارچه سید کوچی لارینی سلام بر گدا
 یاراق دین بی فائده و در **رفعات** آنسوس چشمه ملاقت و شیرین کام شیر ملاقت خان عمره بعد شتیاق
 شریف مخفی نماید که در و روز که پانزدهم شهر حال بود از فیض آباد کوچی ج کردی اتفاق افتاد و امیران بر همین قدر

مهر سپهر بر اعست نور آید شمشیر قبالکم بعد شتیاق فراوان مخفی نماید که قیمه مسرت ملازمتان
 ترکی که مبارکش روح میر علی شهنشاهی تازه میکشیدیم حال رسیدن بلا بهجت تان در و ان راحت بی دانه از زانی
 داشت برین محبت ناما از سبب تعجیل بجای لفظ جانزه جاریه از قلم شما ترشح شده بود در جناب لای شما گمان غلطی گفتم
 و خوب شد که معنی خفقان تجریر آورده اند و الا از خفقان شما اگر بمعنی مشهور و مروج که خدا نکند میبود خیلی رنج بر میداشتم
 انچه دیکه که از ان خفقان که امیر زادای نازک طبع ناز بر و بان تصف اند موقوف است همیشه بر کران دارا و دواز
 مصروف بودن آن قبال نشان تجریر و طاعت کتب کمال شکفتگی سجا طر دست داد و آفرین صد آفرین بر همه میگوید
 میکنند و برای خود میکنند روزی بکار خواهد آمد جهان را گمان اینست که تحصیل علم و کمال برای همه رسانیدن
 مبلغ خطیست و نزد عقلای معنی از سر غلط زیرا که اگر کسب فضائل تحصیل ذات و رفعت انفس مرکب خاطر ابا بصیرت
 میباشد و آنچه در خصوص رسیدن جواب مکتوب از طرف والدین خود نگاشته اند نزد فقیه ربط کلی با صداقت دارد
 از و حال بیرون نیست یا خطر اقامه در ذاک اگر نری تمام شد یا جواب آن از غفلت بر کار با خاصیت تحقیق پیدا کرد
 لیکن جیران این معامله بدی نیست که خطا احدی در ذاک اند نری تمام نشود اگر مکتوب ایامه که خطا برای اوست
 هم بجای حرکت کن یا خطا را صانع نمیکند یا بکتاب ایامه میرسد اگر در جهان قریب جو از نزد دارا و ان که نوشته است
 پیش میدهند بخلاف ذاک جناب عالی که همیشه در چهار خط و دو خط با و میرود با بجد یا نیمه از نیامدن جواب خطا بکلی تمام
 امر و خط و دیگر چه در و انچه هم کرد و برین عرض است که تا اینجا واریدیم که جواب می آید صاحب میرسد و الا بکتابت خود انچه خطیست
 این غرض اینجاست که در و انچه هم بودی نقد که میگویم از سفر ننگ به حرف غیر نمیکند از بی شغلی تان و ام و الیش من بکنند و عمر ای
 فوق و در و انچه هم بودی نقد که میگویم از سفر ننگ به حرف غیر نمیکند از بی شغلی تان و ام و الیش من بکنند و عمر ای
 فرق آنچه و کمال تر از آنچه که اما نیکو بیا رسا تو تا تابو لدی لیکن اگر خواص قاضی خان یوز بیک بیا رسوایان اینجاست
 مین روزیکه آن رشادت نشان از شخص بر گانه در جلد وی خدمت حاصل نموده رویه خواهند فرستاد و خوش است
 قبله و کعبه را بندگی و قدیر صاحب اسلام و نیاز دار و اس لا میگردنی دعا و مارچه سید کوچی لارینی سلام بر گدا
 یاراق دین بی فائده و در **رفعات** آنسوس چشمه ملاقت و شیرین کام شیر ملاقت خان عمره بعد شتیاق
 شریف مخفی نماید که در و روز که پانزدهم شهر حال بود از فیض آباد کوچی ج کردی اتفاق افتاد و امیران بر همین قدر

سوامی مجلس فقہری صوفیہ انعقاد می پذیرد شبانه اتفاق می افتد روزانه خبر و الحاح که شما طائفه های خوب را
 که در کائنات هستند مکرر تشکر و اید سوامی بنده هر که هست مصرف مدار و لا اله الا انت شہوت بر تنان بی لیاقت و صاحب غرائز
 همین میاید که فریفته این چیز با توئی نشوند که قدر و منزلت برین سودا از دست دهند و حال اراده انیت که در پختن این
 سوار شده شمارا باین اراده همراه بگیرم که در کربلا چند ساعت مکث نمود و هرگاه برگردیم با اتفاق اینجا بیایم و خیر مسلمانانی
 که در مسافرت شده است بشمار ما بیست و یک نفر پیش از روز و جناب عالی استاده خواهد شد زیرا که ملازمان جناب زارت است
 اول مدتی منور و دگر می یاسد گهری روز بخوابد و تشرف خواهد نمود و در اینجا چنین قرار یافته که بروی خنجرها استاده
 و فرس را درست نمایند تا روز جمعه بوقت نیکو را بدینا بجای زیادہ از یکپاس بلکه کمتر نخواهند نشست باقی زمان تا سپید شود
 لیکن بودن شما بقول شما در مجلس و بی لطف شخص است اگر شب میوه و مضایقه نداشت هر کار با هم هستند چه ضرر که آدم
 حرکتی بکنند که فائده نداشته باشد لیکن از بسکه دل مشتاق دیدن شماست و هنوز در آمدن حقیر بسبب بعضی امور و
 توقف معلوم میشود و اندازل همین بخوابد که در پختن شما را بکربلا برده اینجا بیایم و شب کجا بسر بریم و پیش از طلوع
 آفتاب سوار می شوم بدو تنه بر سرانیم باشد که چون را امور زیادہ از شما اندیشید دارم دیگر خیریت بجست عموم صاحب
 والا قدر خود و سلام نیاز برسانید و دیگر صاحبان را نیز که پرسندہ حال فقیر اند که اگر بکجا بی زبان ترکی بنویسید
 مسودہ آن اول بنماید و دیگر و پیر برای زن نابینا سفارشی عمومی شما فرستاده شد از ترسم گرفته و بسانند
 بر بنگلہ رخت پوشیده و منظر نخواهند نشست از همین راه آمدہ شمارا سوار خواهم کرد **فصل** گوهر معدن الادبانی
 و نهال حدیثه نکند و فی حکم اللہ بعد از شتیا قضا محقق نماید که دیر و زبانی بستم رمضان خط فرصت خط و دفعه غنی می
 جدا شد و وصول آورده خاطر را مسرور و مرقومات افشای کرد و در خط موقوف یک از طرف دیو حبیب کرامت را دوم نوشته اند
 اجای صدقات اندیش مشی محمد صادق صاحب نیز بطالع در آمد و بد حصول حضرت لکن توجہ و دہر موجب نید
 بر خود و بالیدگی گردید و هم شوال دو سال بر رفتن صاحب شفعی خواهد شد و در حضرت خانه درایام مرم برای بر کار است
 مخصوص یک کس نیست در حضورت نباید بزرگان خوشامان ابلاقات خود خرسند و ساختن خود و تلافی شان خطی
 بر داشتن جای حیفت کسانیکه زرد ابر یا سید صند آجبارگاه مجبور میشوند بخانه رو میکنند شما خود و جنایت نمی کار نمی راید
 که کسی نگاه نمی تواند دید در ایام مرم بایند و تادم و مو و اینجا بماند اگرچہ شش روز زیادہ بروعدہ هم خواهد نشست محل حاضر با
 در نوکری خود بپوشیدن آدن شمارا باین بسیار می خواهم که حسن خصلی سحر گویا میکند و در روی شما نشانش هم افشده بود
 بلکه شاید بجای خود را ہم نفیرت با میر صاحب می گوید که اگر صاحب کی تلاقی یعنی سلامتی چے مرمے کھا و نگاہ و قتی
 میگوید که مرد صاحب بخیر مراد صاحب کی تلاقی چے مرمے کھا و نگاہ و خواجہ صاحب را خواجہ صادی میگوید بیکس
 او را وزن نقه صد لایه و خواجہ صید بگوینا ماش وزن شده است لیکن کسی بای نگاہ دارد و هرگاه بیانه بیز بول
 برسد شاد می خان از زما بفرستید که صلح با مستقبل شما ناگوار است و بخت تقسیم شمارا در جمادوی باریم خواه اول
 در مکان حضور بیا تید اینجا بخیر خودہ باز بجوی خود تمیز خود را از اینجا قریب ترست خواه در همان جوی خود و بر وید

علاء باب سلف
 جاسبارالکشت
 علاء خوانند فانه
 اساقی انظر الیہ
 علاء رخت دینی
 مراد از پوشاک
 علاء سلسلہ
 صلح
 صلح تطبیقی
 انگیزه
 طاعت
 کردن
 خیر خود
 صلح
 خوردن

این شمس طاشمل نکاح چه حقیقت دارد و هر چه غرض صدق فرین بظرف فتای مردم لازم که آیند هیچگونه انباشید بل
 نیامده بخیرت آقا میرفته باشد به قدری دیگر فردا روانه خواهد شده روپیش شاه و برای اوقات گزرا رسته
 کافی است شما خود بقتل آبی در امر معاش سینه کلی دارایی وضعیت درین امور بصاحب حکمت به لقمان
 آموختن است پیشتر هم خطبه مرزا سیدنگاه صاحب فرستاده شد رسانیده باشد حالا خط دیگر میرسد
 این را هم برسانید مرزا ابوالحسن خالص صاحب آشنای قدیم و مهربان بحال فقیر اندلافات بایشان
 و مهربان ایشان بودن مضائقه ندارد و اینکه شما اندیشه از طرف خالص صاحب در دل دارید خالص صاحب
 هرگز بد نخواهد کرد و خالص صاحب را فراغت معاش شما منظره رست بهر طور که اتفاق افتد خط
 دیگر برای جناب مخرج هم نزد میرز همدان علی صاحب رسانیده خواهد شد ایشان خود برای
 ملاقات مرزا سیدنگاه صاحب از خدمت خواهند داد و خطوط صاحب با بجا رسانیده شد جواب بعد ازین
 خواهد رسید و تا هر سنگد در بین خط پارچه کاغذی گذارشته است ملا خطبه باید کرد آقا صاحبان هنوز
 در چنانچه بتندی من هم در حضور فردا اراده نخاس دارم و آقا صاحبان هم یقین که فردا در جوابی بروند
 و آقا صاحب شفیق خود را از خط صاحب بسیار خوش شده اند جواب را در ضمن تقویض نموده اند من بعد
 ازین خواهم نوشت از حضور هم عادی جواب گوشتش ارشاد شده **رقعه** بردل صفا منزل
 حضرت خواججه انجلی نامه که خطی پیش ازین هم از آن صاحب رسیده بود لیکن چون مجدداً و اولیاً صاحب
 فرمودند که در سه چهار روز نزدیک است که خط دیگر هم میاید پس بهتر اینست که بعد وصول خط دیگر جواب ببرد
 مکتوب بجا نوشته آید چون مرصوم ترین است که محبت نامه فیض هم در لف خط فغانی آید و طلبی هم سوای آن صحت
 و غایت نیاید و دریافت غیر خوبی آن نوباً و بوستان مجد و علا بوده است من هم تجریر پذیر و ختم لیکن تنقید
 و قیاس تقویق در رسیدن مکتوب بلاخت اسلوب در خیال نبود اگر چنانچه من بجا بنویسد معلوم شد که از
 باعث تشریف آوردن صاحب خود با بوده نیز تحریر خطوط بسبیل تواریخی نیست از آنجا باید آورد
 و الا میباید روحانی حاجت به تکلفات ظاهر رسمیه ندارد و آدم بهر طایفه دیگر این است که در روز که یازدهم شهر حال بود
 رتبه مضاحت غلامان متضمن بود محبت جسمانی و یافتن خواه ماهی و کبوتر رسیدن مبلغ مذکور اندک نیست یک
 بنفس شتر الناس حصول آورده مسدود و در تهج ساخت از آدم هر امراده خواران خود و در دو خود بدست
 خود کردن به از آنست که بنده قائلان در خدمت باشد نوکر بجهای بدوات بر و اکن آقامت اهلایان چنین
 کس را جاب نمیدانند و آنجا آلیا این مرد که راجه بلانز و الا از ابتدا نوکری تا حال صد چنین نور و خصوصاً
 نبود با شما بار با تعریف پیش من کرده اید که بسیار مسکینم که از روی زبان مستی نامعتبر و سارق هم نبود
 اینکه معلوم شد که حصصی بی از بی جاری بود و است و آنچه در خط سابق من مرقوم بود که دیوان سابق
 شمس و خاندان جانبان بر حیده از حضور پیش نیست که این قاعده ایجاد طبیعت خود من بود و این نقل

له بر گزید
 غایب است و در این
 از کلمات بدین
 شما خواهند بود
 خطه خوانی امان
 و عیسی است
 خطه عنوان بود
 شمس در
 خطه سخی
 آگهی از این
 خطه حال این
 آگهی از این
 آگهی از این

نسخه سال

بسیجده سال بلکه بیشترست حالاً تا بطمانینت خاطر تاملی در یاد کردن آن بکار بر مرسدست بخمال نمی آید
 و نیز تحریر آن از اینجا تا بطریق تزیین الفهمی نوشته نشود و مفید طرف ثانی نخواهد افتاد و انشاء الله العزیز بعد از این امر
 عمل را یاد کرده و طریق تفهیم آن نیز از پیش خود اختراع نموده بصاحب خواهم نوشت تا دیوان صاحب را در تفهیم
 آن در دوسری رونده بدین حالاً قسم خورده ام که در هیچ مقدمه از امور در بار بصاحب ننویسم زیرا که بزرگوار در
 خیال من اینجا میگذرد شما آنجا همان العمل می آید بلکه بهتر از آن پس من از تحریر خود بجاالت میکشتم گو باید از موطو
 نصیحت می کنم از آنجمله یک موافق ساختن تمام عمل در بار با خود و مورد عنایات آقا بون دیوان صاحب
 اگر چه خود شریف النفس است از آن خود کردن همه وابسته تدبیر شماست من از اینجا هیچ
 نه نوشته بودم که چندین باید کرد و چنان حالاً سوای نشان دادن غلطی لفظ که آن هم در عالم تفهیم
 اتفاق است چیز دیگر بصاحب نوشتن خون آن صاحب ریختن است حق تعالی شمار این قدر و ترس
 بدیده که در عوض آن حسن سلوک و الفت که یاران باشامی و رزندان شما پذیرفته اند از هر یک بطور رسد
 از کرم آبی اینهم بعید نیست هر آن مترصد آن بوده زن شاه پیر از احوال ابوالعباس بکنند و در وجود
 گو و فخرالین هر دو خلق بدیده می شود و در حسن و احسن طلال عمر سادهمی پوشیدند بیچاره و عبادند
 نزد برادر کلمان خود رفت خواهر عبدالله اگر چه ظاهر نیکنالیکان صورتش غم و اندوهی تراوش ننماید
 اقا صاحبان مخدوم و اقا صاحب خود مانوش و مزاج حضور اقدس قرین محبت است چون من اینوقت
 بنجاس هستم و فردا اراده حضور پر نور دارم از ظرف حضور و الامه بجنب حکم عاود ظرف دیگران سلام بر من
 خط نامه بر سنگ در همین خط موقوف است فردا من و قاضی صاحب امیر صاحب تا جوبلی نو که بجا دانی تعمیر
 میشود خواهم رفت تا شام آنجای ما نیم این صاحبان اینجا مراجعت خواهند کرد من بجهان
 میرانشاء اصدخان صاحب اسیر خواهم بود و در وقت ۱۶ که گوید درج علونست اختر برج هم حسب
 سلمه الله تعالی بعد از شنبه قما فتنی نماید که بر روز باین دو شهر حال در روز و شنبه بود و موافق قاعده ستمه عرضی
 معمولی یا کاغذی آبی فقیر رسید و شعر از حالات آن سرانیه کمالات گردید خطی که آبی اقا صاحبان و نیز رسانیده
 این صاحبان بعد یک ماه کامل دیر روز داخل جوبلی خود شده اند من هم بر روز بعد شانزده روز بنجاس
 آمده ام خطی که دوست اقا صاحب مختار سرکار فیض آثار صاحب عالم بهادر آبی شان نوشته بود
 نیز مطابقه شان در آمد خاطر آن بزرگ جمع کرده باید داد و در نیوا از قصص تازه اینکله امیر خسرو کتابی
 دارد موسوم باعجاز خسروی در نسخ مذکوره صنایع شعری بسیار تو کرده از جمله رتبه متضمن صنعت
 تجنیس خطی نوشته یعنی هر خطی برابر خود و خطی هم صورت خود دارد مثل این عبارت درویشان
 درویشان چون بسته خون بسته بهر بانه بهر بانه میان بنیانند معلوم نیست که این عبارت
 نتیجه طبع امیر خسروست یا کاتلم دیگری یا بنحله شخصی این عبارت نزد جناب عالی سرده بود بسیار پسندیدند و حکم

[illegible]

اسے فرستادوں
عزت و دار و قوت کو ہم
ار جاف ہر اس
دعویٰ کو ہم
سلامت دار و قوت
خدا اسے صاحب
بندگی و رہنمائی ۱۲
ملاقات ۱۲
پولہ دار و قوت
ضیافت مردم

درین روز طبیعت من اندکی ناسازی باشد و پیش نیکه من چون اندک انحراف طبیعت از جاده اعتدال می بینم و دور و زطلعاتم بخیر و در از خطای معده است و ضعیف و تولید می شود این بار هم همین اتفاق است و دیگر هیچ چاق و تند رتقم نه پرسیدن از صاحب الامتاق برای همراهی درین سفر و گذار شدن که اران پر باشد و رتبه اگر با بقصد سفر در بخشهای آب و بصیرت درین بهتر است آقا هم ازین حرکت خوش میشود و چنین کس را من فرستادم یکی مدخل مردم موقوف بر تنگی مصارف است همچنین کثرت آن منحصراً از حاجاتشان هر قدر که آدم تنگدلی واقع شده بهمانقدر اوقاتش در خرابی میگردد و فراغ و ستان پیوسته با مقدار تمام مسیری برین بیشتر همین است و صدای بسیار کم اسراف است که آدم ز خود را بیجا صرف بکند مثل امیری کرده برده وینا کرده هزار باشد و در عالم نشسته بنگ بدریا اندازد و هر قدر که بمساکین بدهد یا بمصرف خود درآورد و دخل اسراف نیست من اینقدر که برای پول شکوه آباد اضطرابی میکنم نه ازین زاد است که آن پول در نظر من حقیقی است و لیکن برای آنست که بزرگان با طمانینتی دست دهد آقا صاحبان محمد و دم و کرم بخیریت از سلام میفرمایند آقا صاحب خود مانده و حضور پر نور و عاقل ارشاد کرده اند و ناچار بنگریم بگوئی هستند و من بخاسر در عاقل شاد و در صورت امر و حاصل شدن خطایشان منتفع می نمایم اگر چه ایشان من قید با نیستند که جواب خط شما بولید پس من که میشنود که خطوط برای شما نوشته میشود همانوقت می نویسد لیکن چون تکلیف است شما هم کار با صحبت ایشان دارید انتظار چه ضرورتی که در خط پر روزه شما بود و در روز خط نموده امروز و عده جواب آن کرده بودند لیکن من چون همی در پیش دارم همین وقت که یا هر طری روز جمعه گذشته است متوجه تر شد ام شاید خط امیر صاحب تا عصر باید اگر پیش از نصفه درست نمودن آنکه فوالم را دوالا در خط آینه و در خط خواهد رسید

رقعه ۱۹ خواه با کمال من سلم که انقادی خط بجهت منظم قوم شان از بیم و قیقه و سبب حجی درین روز کونیم شهر صدر روز و جمعه بود طرف عصر رسیده همان همان خوشدلی با فروخت از سببه روز چشمه برآه بودیم باعث شیرین در خط دریافت نمیشد هر قدر که نامل میکردیم این عقیقه در روز از خط صاحب حل شد که تصور بر کارهای داک بود لیکن این خط اندک ملازمان هم ثابت است که برای قلمت مزو این بلا بر سر شتاقان مکاتیب نزل گردید چون خود بکتاب ثبت خطای خود شده اید و زیاده ازین نوشته آید بلکه اینقدر تحریر هم بی اراده و قصد اتفاق افتاد و آنچه در خیال منضم بدست بر کارهای داک در عابد در حق نشان بود آینه از ان اجتناب نمود دست گاه است که خط بدست کسی بیفتد و بلا فرود آید و بخاند بلکه بدست احدی در خط و کیفیت ندارد اگر باشد مثل شاه پیر از اول برای انسانی قابل عجز از یاد بیشتر غمناک بر سر شده بود سیدان درین خط دیده شد خاطر مطمئن گردید حال غمناکهای دیگر بعد ازین خواهد رسید مجموع غمناکها را در بنابر محمد و می خاصاً با احتیاط تمام نگاه باید داشت هر گاه تشریف بیارند در حاشیه چون نقل آن بر دارند و حقیقت پیشکارها اینست که اگر سوای آن امر دیگر برای حساب از نذر و بهتر نیست که پیشکاری برگزیده خاصاً باشد تا همی بکنند و من هم خاصاً نوشته ام و اگر این بعمل صورت پذیرد باشد از نیابت منشی خاصاً پیشکاری برگزیده های مرز اینها صاحب بهتر است مزایای موصوف در توقیر و صاحب حضور نخواهند کرد و در دست صاف باطن نیک و مراد من اوار

در بیع الاول پیش می آید دست میدید بعد ازین خواهد رسید بخواهیم یا نه بخواهیم بخت باید داشت رسیدن بخت
 بدست خود در پیشگاه خدایه و نوشتن و در فرستادن صاحب عالیشان شمار بشکوه آبا و منج و شریف تامل دارند بعضی
 چنین نمی کنند وقت رفتن همراه خواهد بود لیکن برای آنها جواب نیست زیرا که اگر این منظور داشت سند عین پیشکار اول
 و نصب شمار دیوان بزرگتر فرستاد و هرگاه فرستادن سند در بزرگداشت است همراه بودن کجایزه کار دانا یان
 لغو نیست و از لفظ جمع در و نامراد فقیر صاحبان عالیشان انکار نرند گوئیک کس در میان این فرقه متصف به دانش
 نباشد و نیز بعضی فرستادن بشکوه آبا و مسلم لیکن تا وقت بودن خود جداقی شمار از فرط شفقت و محبت نمی پسندد
 این رای بازی اول است لیکن بمنفعه مقام اعتراض است که صاحبان نگار نیز را با فرزند خود هم این محبت نیست
 که کار کار را برای خوشی خاطر خود مطلق گذارسته و ارجا نیک باید رفت بفرستند بگذرد و فتنه در بودن او پیش پر حکمتی باشد
 شفقش بجال شمار همین چه است لیکن اگر حکمتی نمیدید و بزرگ نگاه نمیداشت آن غالب بیک شمار لغو می شد و صاحبان خود
 تا و نیز همین عنایت بجال شمار داشته باشند اگر چه با ارجی صاحب نواز بر کس شنیده میشود لیکن هر چه با ارج بایک
 خود درست میباشد شاید که میان صاحب الامتاف عالیشان و صاحب نو که می آید در وقتی زیاده از آن باشد
 که هر دو را با دیگران حاصل آدم از طرف خود و صد خرگوش نشود که دانا یان او را بنا دانی رسوا کنند و نادانی چند
 خرده بروی نرسوای این هر چه میشود و بخت بخت اتفاق تصور باید کرد و شجاعت همین است که از شمارا بمل می آید
 آفرین باد و پس از حضور اقدس دعا بر سر دفتر **رقعه ۱۳۱** بلاغت آفرین من صاحب کلان بروی جعفر و شریف بخت
 خواهد آمد و نیز بهرست داد و بهر معلوم خواهد شد اگر در روز شنبه قرار میگردد و در مجال با و در پی رانزد شمار و آنه میکند که در روز
 اسباب ضروری حسب نوحه خریده بیاورد و در دوشام مشغول طبع شود با فر دایح صبح حاضر شده و مواطیع را سرانجام ببرد و تمام
 نیز و اگر در وقت معین شد اینجا هم ضرورت طبع دومی خواهد شد و نیز صورت شخصی از اقربای او یا پسرش که در طبع مثل نرسد
 باشد خواهد رسید اطلاع بکلمه **رقعه ۱۳۲** خواهد عیایناب من جزو دیگر بخدمت میرسد با دیگر گرفت جزو اول حکم
 کالای بد بریش مالک بقریه و تباد کرد و چهار رو میارز و تهر گرفته و روید بان زن کو باید رسانید و در و شیعه علیان
 ارمان بخلص باید داد و از خان مزبور باید پرسید که خطه دیر و زره که در ارام باره مرزا حاجی صاحب برده بودی بکودای
 زیاده خیریت وای نداد و اگر بیسار کرد و در و زور و دم او و ترک کرد دم آقا رجب اینوقت ششست اندک بجل اتفاق
 دو کس بدوازده رو میه تا که آبا و انفصال یافته بملیان برین فکر است که شخص چارین هم بهرسانا اگر او و زور و زور
 خوب است و الا همین کس که اتفاقا در زید و بهرامی افتد چون این کتاب بنویز تا بنا نذار و مذاب و اب فصول آن را در بخت
 مقید تحریر کرده ام و دقیقه خطبه و هر چه توج آن نوشته میشود و آنوقت سرخها چندان دشوار نیست زیاده خیریت
رقعه ۱۳۳ میرای نیز ایان خواهد صاحب عالیشان خطه برای والد باجه شما میرسد این را در عالم تنهایی
 خوانده بمطالعته غرض صاحب خود را آورده و مجمع نرسید و خطوط غامگی بچیده و در داک بفرستید شمار نظر دیگری بران نقشه
 اطلاعات نوشته شد زیاده خیریت **رقعه ۱۳۴** هر چه سهر عالی خاندانی سلمه الله تعالی در نیوا شنیده شده

رقعات مزار قبیل
 در بیع الاول پیش می آید دست میدید بعد ازین خواهد رسید بخواهیم یا نه بخواهیم بخت باید داشت رسیدن بخت
 بدست خود در پیشگاه خدایه و نوشتن و در فرستادن صاحب عالیشان شمار بشکوه آبا و منج و شریف تامل دارند بعضی
 چنین نمی کنند وقت رفتن همراه خواهد بود لیکن برای آنها جواب نیست زیرا که اگر این منظور داشت سند عین پیشکار اول
 و نصب شمار دیوان بزرگتر فرستاد و هرگاه فرستادن سند در بزرگداشت است همراه بودن کجایزه کار دانا یان
 لغو نیست و از لفظ جمع در و نامراد فقیر صاحبان عالیشان انکار نرند گوئیک کس در میان این فرقه متصف به دانش
 نباشد و نیز بعضی فرستادن بشکوه آبا و مسلم لیکن تا وقت بودن خود جداقی شمار از فرط شفقت و محبت نمی پسندد
 این رای بازی اول است لیکن بمنفعه مقام اعتراض است که صاحبان نگار نیز را با فرزند خود هم این محبت نیست
 که کار کار را برای خوشی خاطر خود مطلق گذارسته و ارجا نیک باید رفت بفرستند بگذرد و فتنه در بودن او پیش پر حکمتی باشد
 شفقش بجال شمار همین چه است لیکن اگر حکمتی نمیدید و بزرگ نگاه نمیداشت آن غالب بیک شمار لغو می شد و صاحبان خود
 تا و نیز همین عنایت بجال شمار داشته باشند اگر چه با ارجی صاحب نواز بر کس شنیده میشود لیکن هر چه با ارج بایک
 خود درست میباشد شاید که میان صاحب الامتاف عالیشان و صاحب نو که می آید در وقتی زیاده از آن باشد
 که هر دو را با دیگران حاصل آدم از طرف خود و صد خرگوش نشود که دانا یان او را بنا دانی رسوا کنند و نادانی چند
 خرده بروی نرسوای این هر چه میشود و بخت بخت اتفاق تصور باید کرد و شجاعت همین است که از شمارا بمل می آید
 آفرین باد و پس از حضور اقدس دعا بر سر دفتر **رقعه ۱۳۱** بلاغت آفرین من صاحب کلان بروی جعفر و شریف بخت
 خواهد آمد و نیز بهرست داد و بهر معلوم خواهد شد اگر در روز شنبه قرار میگردد و در مجال با و در پی رانزد شمار و آنه میکند که در روز
 اسباب ضروری حسب نوحه خریده بیاورد و در دوشام مشغول طبع شود با فر دایح صبح حاضر شده و مواطیع را سرانجام ببرد و تمام
 نیز و اگر در وقت معین شد اینجا هم ضرورت طبع دومی خواهد شد و نیز صورت شخصی از اقربای او یا پسرش که در طبع مثل نرسد
 باشد خواهد رسید اطلاع بکلمه **رقعه ۱۳۲** خواهد عیایناب من جزو دیگر بخدمت میرسد با دیگر گرفت جزو اول حکم
 کالای بد بریش مالک بقریه و تباد کرد و چهار رو میارز و تهر گرفته و روید بان زن کو باید رسانید و در و شیعه علیان
 ارمان بخلص باید داد و از خان مزبور باید پرسید که خطه دیر و زره که در ارام باره مرزا حاجی صاحب برده بودی بکودای
 زیاده خیریت وای نداد و اگر بیسار کرد و در و زور و دم او و ترک کرد دم آقا رجب اینوقت ششست اندک بجل اتفاق
 دو کس بدوازده رو میه تا که آبا و انفصال یافته بملیان برین فکر است که شخص چارین هم بهرسانا اگر او و زور و زور
 خوب است و الا همین کس که اتفاقا در زید و بهرامی افتد چون این کتاب بنویز تا بنا نذار و مذاب و اب فصول آن را در بخت
 مقید تحریر کرده ام و دقیقه خطبه و هر چه توج آن نوشته میشود و آنوقت سرخها چندان دشوار نیست زیاده خیریت
رقعه ۱۳۳ میرای نیز ایان خواهد صاحب عالیشان خطه برای والد باجه شما میرسد این را در عالم تنهایی
 خوانده بمطالعته غرض صاحب خود را آورده و مجمع نرسید و خطوط غامگی بچیده و در داک بفرستید شمار نظر دیگری بران نقشه
 اطلاعات نوشته شد زیاده خیریت **رقعه ۱۳۴** هر چه سهر عالی خاندانی سلمه الله تعالی در نیوا شنیده شده

نیز می آید چنانکه لای علی هر چه صیغه فاعلی باشد که امر حاضر موصوف است از باب فاعل ملا علی بر وزن فاعلی که مجموع فاعلی
 مفعول بیای شکست مفعول است از باب فاعل در جهت ثلاثی مفردیه در قانون مجرای باید بدید و محسوس
 بر وزن خطی نوشته نزد قاضی صاحب فرستاده شد اگر دیروز روانه نشده باشد خیر والا بر دو خط امر و زیاده
 باید که روانه شود و لخص در بر دو خط دیگر از شما نیز فقیر رسید و عرضی که برای جدا مجرای بود نیز بطلالعه در آنکه ذکر نمودیم
 بریح الثانی ۱۲ شعبه ۱۲ در روز و غنیمه در حضور ترود و فرش و غنیمه مطلقا مستی را که فردا را سیاهان شکوه بهاد و عیان اطفا
 خود را گرفته اینجا خواهند آمد یک شبانه روز مع زن و بچه میروند بر داند روزی بیرون هر دو با محبت رض و سفر و نقد
 خواهد شد لیکن امر و زنجیر چاره روز پنجاس میر و مصدب فتن انیکه چون این محبت رو بروی طرف ثانی مقرر است
 دل گوار انیکه کند تنهایی دوست هم زبان خود مثل نامه سنگله آنجا رفته مودب خاموش نشینم که چه آنجا سوا
 من حدی نخواهد نشست لیکن من یک کس بی قلیان آب یا روانی پیچیدم بعد سه چهار روز که جناب عالی دوام اقباله
 و صاحب کلان بسبیل بیست یا بالاتفاق خواهند آمد البته در آن جلسه شریک خواهم شد زیرا که این هر دو والا جناب
 زیاده از چار گهری نهایت یکپاس خواهند نشست بعد ازین تا نیمه دین صحبت انیمه ساس حنیفها ازین سبب است
 که مرزا بهمانیکه شانه را ده را حری بوده است در شاهجهان آباد چون حامله شد زنی از راه رشک پیشین شانه را ده موصوف
 کرد که این بچه در شکم دارد از شما نیست چون اغیار مخصوصا اطفال را همین گوش است و دیگر هیچ و مقدمه زن و صاحب عزت
 بسا نازک است مرزای مدوح قصه شنیدن او که در ممتاز محل که مادر شانه را ده باشد او را اینها نکرده و من بعد با حضرت
 فطرس بجای و نواب قریه و والده حضور اقدس علی مشوره نموده او را روانه کنه کنه نزد صاحب عالم خود ماکر که از این
 انت مصون ماند و موصوف خط ممتاز محل اسمی صاحب عالم بهاد در این بود که پیروی از طبع این آن تولد خواهد شد
 از شما بفرزندی خود بگیرد و نامش مرزا میر فرنگزارید چون حامله شده بود بعد دو ماه و چند روز وضع حمل اتفاق افتاد
 لیکن بجای مرزا بهمان فرزند با نوبیه شد چون این خرد و این فرزندان شانه را ده موصوفست سوا این سکارا
 میکند چنین بگذاشته شد که هزار و پیم در هم شادی و خیره صرف باید که دو مرزا سیاهان شکوه بهاد را با این عیال
 و جناب عالی دوام اقباله و صاحب کلان بهاد را جدا جدا بگو یا یا ساختن این هزار و پیم را مادر شانه را ده مقدم کند که
 فرستاده بودند باین گمان قوی که پیوسته تولد خواهد شد لیکن نوشته بود که این بچل را در هر دو صورت بصرف باید رسانید
 تمام شد این مطلب دیگر آنکه مزاج من بفضل آبی قرن محبت است خاطر شریف جمع باید داشت این با هم در عرصه کمال
 جدا بر گوار نوشته اید و با خطی یافته شد یکی باز باعث تحجیل است چرا که همان فقط را دو سطر پیش ازین در بر خط
 صحیح نوشته اید پس گمان خطی سوا این نمیرود که در جلدی خیال نماید و آن نیست که شمار در گذشتی محمد علی صاحب
 یکی این صورت نوشتن که با منشی محمد علی صاحب که دوست شما صاحب هستند ملاقات شد این معیوب نیست بلکه
 سر با صیغ و جای دیگر نوشته اند که باز از منشی صاحب موصوف ملاقات شد این غلط محض است لیکن چون شما
 این مدارج را خوب طی کرده اید این خط از راه بی علمی نیست اتفاقا مست و جای دیگر که غلطی دوم

سبیل یعنی بیست
 و بیست یعنی جدا
 جدا ۱۲ شعبه ۱۲
 بر وزن فاعلی
 مخطوطه
 دعوت کرده شده
 مع
 یعنی ساقی ازین
 و در اینجا مرزا را
 شانه را ده ۱۲

و این جمله

وقع شده سبب آن عدم معرفت بحال لفظ است آن لفظ مستقامت که شما آنرا سقما نوشتم باید مخفی خواند که از
 سقما بسکون قاف یعنی آب دادن است و سقماقی اسم فاعل آن و سقما صیغه مبالغه بر وزن فعال چون لفظ سقما
 ما لا یعنی مشغول شراب بنده باشد یا شخص شراب خوار است و معنی آب بنده کم استعمال میاید بکنده صیغه مبالغه یعنی سقا
 باین معنی مستعمل گشته و آنهم صطلح شده است مشخص مسلمان که مشکک باوش گیرد و الا که ما خوانده بنده و دیگر چنان
 که بر سر چاه و در راه نشسته آب بمسافرانی میخورانند باید که سقا گفته باشند لیکن چنین نیست پس لفظ سقا از قبیل
 منقول عرفی تصور یاید نمود که از معنی اصلی خود برآمده زیرا که از روی لغت کار و بر زمین سقا میتوان داشت بجه
 سقا از باعث شهرت گرفتن لفظ بمعنی مشخص مسلمان شک برادر دیگر می طلاق نمی یابد زیاده خیرست یونان که سقا
 را از باعث تمادای ایام بخاطر نموده است که حساب حدنهمان را در هفت بطریق ملحق از زمین می پرسند
 من و لکن نور و بروی عزیزی حمد و برای تفریح طبع از شخصی پرسیده بودم هر چاره تنه چهار روز تا مل کرد و در سقما
 و برادر رسیدن حساب روی قاعده غلط است زیرا که موافق قانون حسابی در عدد یک هفت است هفت مجموع
 طاقها میگردد طاق مجموع طاقها چون صد هفت است و هفت طاق هفت هفت در آن گنجایش دارد و هفت طاق
 و نه طاق و صد طاق و پنج طاق در آن نمی گنجی خطا ناپرسنگه که درین روزها محذورم و مکرم اقا محمد صادق خان صاحب
 نام ایشان گنگار امر گذارشته اند طوفان این مکتوب است طاقه یاید نمود و رقم ۴۵ مخفی نماد کردید روز
 که ششم شهر محال در روز بیست و نه بود و آخر روز قریب بعصر خوابه عبداله که از بسبب قریب بویلی چماونی بدو تخانه صاحب نام نهاد
 اکثر آمدن خود برای درس عربی نزد فقیر مقرر کرده اند آمده عرض شد شما که سجده نمودن نوشته بودید من و او ندیده مطالعه
 دریافت شد که تا نزد کج راضی نشوید هر چند من و در خط و امانت داده بودم لیکن بخاطر پرسیده بود که شما انجاب
 این گفتگو بر زبان نمی آید و نیز درین گفتگو ازین شرم نخواهید کرد و مجبور بخان صاحب قبله و والی باجد شما اشاره
 نموده بودم که در بنیخوصل میای بخواجه امامی یاید نمود اگر دل خواهد بد ازین دو دختر همسری بهم نمیتواند رسید
 که مرضی صاحب ریافت شد سعی درین امر میجاست اگر چه بحسب ظاهر خان داری خیزو نیست لیکن در اصل خود را
 دانسته و بدلا انداختن است هر گاه که طبع شما بخواند ما درین امر اصرار چه ضرورتی مشهور است آنچه بخود میسنی و دیگران
 پسندانی الواقع مهره و مسرتین و دو با خود را رسوا کردن هیچ لطف ندارد و گویند زهر شریف بان حذر رسیده
 لیکن مدد العمر باین صورت بمسرودن بهم خوب نیست چیزی ضرر خواهد شد یا که نام دختر شاه پیرا شاه پیر دیار بخانه
 پری و مسرتین ری فرقیته شما میشود و هزار آفرین بر فرزند شما خوب نمیدارد و بدو طافه آنکالیشی بکار برده اید اما هم فرست
 دیگر این مردم محجب بغیرتی هستند که شما فرمایش خیرا کرد و ندو و بحال بی آنکه لطف انهای شدید از طرف شما
 بنظور آید ادای نردن نیست آن و در خمیر ندارد و در بنیخو صورت هر چه بانها رسیده است مال بابای شان شد زیرا که
 تقاضای شدید که ایامی طالب قیمت تمام از طرف محال میباشد دیگر احوال این است که خان صاحب مکرم و الا
 تلج الدین خان صاحب صدر و پیمه در ربع الاول منجه صدر و پیمه داشته و ولایت جلیخان بابت

انجام کار ۱۲ +
مبلغ پرداخت کرد ۴۲
شماره ثبت ۱۲
سر برگ ۱۲

دیوان چند داده بود و نیز یکی مبلغ معلوم شمار علی نامی در قرض خواهر ایرخان صاحب بر دو صد و پیر که در جمع انانی طلبه اوم هنوز صورت وصول ندارد و این جهت که جناب مدوح مستقیم بروج الاول و اندک انوشا و از انجا که خبر اراده فرج نکا دارد و در دست که حلی بخدمت شان روانه نموده شد و نیز جوایش رسیده و بجا نفعی انصاف جواب آن هرگاه خواهد آمد نیز من خواهند فرستاد و من هر روز قهر بخدمت ایشان فرستاده بودم و من را آن قهر بضمون بوده است که در روز خط خواهر امانی آمده بود و جنگی بخدمت ملازمان نوشته اند ایشان هم در جواب ملازمین بجا نوشته بودند با نرفته روی هم رسیده و قول شدن نزد قاضی صاحب خواهر رسای جناب مدوح کسب کوره را خرید و جمع نموده نزد شاه اومین فرستاد که آن مرد که در میدان سیدانیکه من از شما هم نازک مزاج تر هم هرگاه شاهانه داری را که لذت زندگی موقوف بر آن است گوارا کرد و بدو استیکه مادام احکامات در رنج و بلا گرفتار خواهم ماند از من کی بشود که یک یک در قیام این شیخ را ملاحظه نمایم لیکن در جستجوی شیخ پسند و ناپسند رفاقت خواهم کرد و میدانیکه ما در مریض شاه پیرامان و قهر را نمی گایم ما را کجا سر و داغ قهر کتابهاست و با شجره الکافی که تصنیف خود من است میدهم اما باز غلط و صحیح آن اعتبار ندارد و من دیوان فقیل و دریای لطافت و هفت تاشا هنوز پیش خان صاحب است این بار که تشریف می آرند میگیرم روزی خود میفرمودند که من سه نسخه انانت خواهر صاحب حاضر است بگید لیکن دریای لطافت را یکی اندوستان من برده است بعد چند روز که می آیند آنهم را برسد احوال شهنشاهی مذکوره را از نزد خود تصور نمایند **فصل** خط بهجت خط دیرو که که شازده هم بروج انانی نوشته بجزی روز چهارشنبه بود و فتنه در باغ پنهان که از خضر و پیمان آفرین مرخص شده و آقا صاحبان را بایام در خود داده بقیونت برای چند شبی گاه گاهی وقت عصر آنجا آمده من نا بهر سنگرامی الملبس به هیئت مجموعی شسته بودم و میر حسین که از چندین نفر انصاف بخدمت قاضی صاحب میخوانند مع عری که آبی جدا می خود نوشته بود و داده و بجزی دادند و بجزی آنرا من رسانید و بجزی او که قلم نموده بودید و من نشین شد آقا صاحبان نیز نام خود را و نا بهر سنگرامی خط نمودند و حکم کدورت ثانی خود بخور حکم خواهد کرد و بی آنکه شهاب اجنبش و میدو و چه قدر خوب شد که هفت رویه استیجا گذاشتند و باقی اینجا فرستادید کی ویشی و چه حاش و البته بخت و اتفاق است آدم ها نیست که نان بخت بازوی خود و همسرانند و الامیانه میخواندند و انسان می پروند و آدمی زاد و چه تفاوت نیست نان بد خوردن سوای ایام طفولیت بکار آدم نمی آید و بریدید و موقوفست که نان قای شنبه به پدر هم برای بی غیرتان زن میرست قای شنبه پدر است که کسی را پرویش بکنند مثل خواهر بر ایران که شنبی را پیوسته خوانده پرویش میدهند و عمو و خالو و پدر زن هم از پیوسته قایل است بلکه نانی که بی رنج بدیند آنهم قابل قبول نکردن است جان بخت شما که این سی رویه را من بر ابروی پیوسته میدهم بلکه بر آن سی هزار رویه که بذلت باست ایضا بهر ترجیح دارد تفصیل حال بعضی صاحبان و و شالوش و شالوش و خور و ریخا مناسب نیست شما حال آنها بخوبی میدانید خدا آن دو شالوش و پلا و دو گوش که آن بر گوشتان داده بود و نصیب دنی غلام شما کند و از ارشاد که قدری اطمینان نصیب

لعلتین بنه
شبانه
علاسه
پوشان پلا و خور
سکه پلا و خور

شما شنید آید هر چه بچسب نجات واقفان رو خواهد داد فهمیده خواهد شد یک خط طویلی متضمن عبارت زیر کین بر مع لغفم
 بخیرت اقا صاحبان نوشته و بلغا فسیرده باز نزد من حاوی احوال خیر و حال خود و شدت اشتیاق صحبت ایشان و فرستیده
 رفته **م** خواجگرم سلمکم الله تعالی درین نزدیکی تلمطف نامم خا نصاحب م قوم مفتقم و سچو متضمن طلب حق بر دار
 و خد متگا رسیده بود ولیکن چون در خط جناب مملوح قید شد متگا جوان بوده است ازین سبب هم رسیدن آدم
 معقول جوانی اندکی متعذر شد و معذای غیر خرج راه کسی را داده نمیکند خا نصاحب نوشته بودند که هر چه بر می آید
 در کار شود از میر رمضان علی باید گرفت چون آدم نزد میر فزور رفت گفت بجان علی خا نصاحب از کاران پور رفته بر دار
 و خد متگار برین پوری فرستاد و حال حاجت آدم دیگر نیست ازین سبب هم نتواندم و با تقریبی که احوال خط است
 یک و سیه از پیش خود داده روانه آنظر نموده شد چندان سپیداری بچوب هم میان حامی حواله کرده اند باید گرفت
 میخواستند که چند کلاه و حلوائی سوبان هم حواله و ساندن منیع کردم و گفتم بعد ازین بدست که آدم و خا علی
 خواهم فرستاد چون خط خا نصاحب م قوم بود که من پوری میر و من آدم فرمود پوری فرستادم اگر خا نصاحب
 هستند و من نامه و بخدمت خا نصاحب بخدمت خا نصاحب بخدمت خا نصاحب و صاحب خواهند فرستاد اگر خا نصاحب
 بنا بر ضرورتی بنه زور در گیر کنند تشریف دارند نزد صاحب خا نصاحب و خا نصاحب و او را و دمان برسانید
 و اینقدر دیگر عرض میکنم اگر خد بر دار سوا می آید می که از کاران پور آمده است در کار باشد بخیر بر سر و الا غیر فلانی خد بر دار
 بهم رسانیده بود ولیکن فتنه در یافت شد که خد بر دار از کاران پور بخیر رسید و فرستادن و قائل خود هم عرض باید کرد
 که فلانی حال او خوب است باورچی که طعام نگریزی و دهند و ستانی خوب بنزد سرگرم است هرگاه بدست می آید روانه نمیکند
 و حال این خد متگار که باقر میگنام دارد این است که عمرش زیاده از سی نهایت سی و دو سال و در محقق چند قسم نان مساقن
 حلوبات و بیات هم مهارت درست است و ولیکن نوکری در کار ندارد ان گاهی نگرده است و نمیکند چند متگار است موسی
 زبانش شش و ده است پدرش مغل بود و نیمه احوال بخیر و التماس باید کرد و مفت غزل کرد و درین روز با گفته شد و یک
 بخد و الی باید شما میرسد و هشت غزل دیگر در دیوان ثبت است و دیوان را میرضی الدین صاحب برده اند ازین جهت فرستادن
 اتنا و خط دیگر موقوف داشت و شما در این خیرات علی عرض کرده بودید که بعضی وفات نواب آصف الدوله امیر الدوله
 خواست که او را از منم خود ساز و قبول نکرد و قیامت آن بخیال منرسیده باشد خطا هست که امیر الدوله هشت سال پیش
 از آصف الدوله و خا کرده بود و شاید عرض شما آن امیر الدوله حسن ضاخان بوده باشد بدانکه امیر الدوله و خا صاحب یکسان بود
 و حسن ضاخان امیر الدوله میگفتند و خا افغان بر بقول عرض گوینده را سهم کذب میسازند آینه اندکی تحقیق نمود
 حرف باید زد و مقامات در بار بسیار نازک میباشد اگر چه شما هنوز طفیل ای احوال مرا می بیند و چه ضرر
 که این چیز را تحقیق نکنید ولیکن در بار بار میگوید معلوم باشد با کیفیت **م** خطا بجهت خط ویر و نه بجهت بدست
 چهار و هم بر مع الاول و بحساب تقویم نوزدهم و در نوشته بود این مشتاق رسیده و خطا نگارنده و درش نیز ازین سرشت شادمانی
 گردانید رسیدن خط آنظر فسی می آید اینست که در الی باید شما میرسد و خد که با خط دیگر از آنظر نمی آید چیزی نباید نوشت

مین پوری
 مین
 خطا نگارنده

چند روز دیگر انتظار بایک شید گروین عرصہ خط خواہ امانی می آید والا اینو میسم و شاید کہ مطنون ایشان بوده است
 کہ شما وقت روانگی زری از ما جن قرض گرفته فرمایش صاحبان اینجا همراه برده اید حالا منظر من اینجا فرستند بگاہ
 بہست می آید خط و ہندوی ہر دورا یکجا خواہند فرستاد معلوم نیست کہ آنوقت قرون بصادق بودہ یا نہ بقتیکہ دروغ
 نباشد چو اگر این صاحبان باقی انصاف خود را از من پوشیدہ نمیدارند انحصار معلوم نیست کہ بہر خط فرستادہ اید یا نہ بہر
 اندہ است من بہر عرصہ شکاکہ اسی جملہ خود نوشتہ اید ندیدہ ام بعد ازین خواہم دید نزدیک من دیدن نمیدانم آتین
 ہر دو برابرست کہ باریافت محبت و سلامت بودہ است ایچ شدہ واللہ کہ از آمدن این خط امرادی کہ بودہ برآمدہ چون
 چون قاضی صاحب ہنوز در نجاس میباشند و خاف صاحب قبلہ در ہما دنی از باعث بی مسافرت آنخشدن و ز
 خط اسی من بہرستم جو اگر در نہ و عرضہ را از سبب خواندہ فتنہ نشانش آنوقت اینجا فرستادہ اند از دوا حال
 بیرون نیست یا بہرستم وقتی نزد قاضی صاحب رسیدہ است کہ عرضہ نزد خاف صاحب قبلہ بجا دانی بہرستاد
 یا پیش از رسیدن او خط اسی من نزد خود نگاہداشتہ عرضہ را روانہ کردہ باشند و خاف صاحب از باعث
 غروب شدن آفتاب فرستادنش نزد من موقوف بر امر و رد اشتہ انقبین ست کہ حالا بیا بیچون شام بہرست طلبی
 در خط من باقی نمیگذارد یا خاطر من جمع ست کہ در عرضہ ہم مطلبی سوای جنگی و دعا و سلام نبودہ باشد اندم
 بر احوال دیگر تاج الدین حسین خاف صاحب میر غلام علیخان ہر دو ملازم حضور پر نور شدہ نہ شاہ و خاف صاحب تہ صد
 و از غلام علیخان صاحب دو بندہ و سہ قرار یافتہ خاف صاحب خود تکرار نکرد نہ لیکن میر غلام علیخان صاحب گذارہ خود
 درین شام ہر ندیدہ و حاضر مکن بود نہ حکیم مہدی ہمزدہ اضافہ و ایضا بنجرتی ازضا یافتہ تہال نمودہ نگاہ داشتہ است
 بایہد یا لیکن بچو کہ ازین صاحبان بایستہ سلام حضور نیست از سبحان علی خاف صاحب کہ بلا فصل ہر روز وقت و بہر حاضر شوند
 این بہرست احوال ازین صاحبان و تقدیر ہما تہال ایشان ہم فضل انکی حسب الخواہ درست شدہ برای اہتمام بعض امور
 ریختہ ہند و زبکا بنور خواستہ بودند نہ کہ شدہ کہ برای یکما ہر دو و بنا بر ضرورت با صاحبان عالیشان ہم ملاقات
 بکنہ لیکن با صاحب کلان لکھنؤ ملقلم ملاقات موقوف ست برای دیوان و دریای لطافت و ہفت تماشاکہ نوشتہ اند
 از خاف صاحب گرفتہ خواہد قاضی صاحب کردہ خواہد شد لیکن دریای لطافت برای چند روز شخصی از دوستان
 خاف صاحب برودہ است این ہم بعد چند روز آید آمد و کتب اربعہ معنی تفسیر ملافیح امہ ابواب بجنان ترجمہ شراہ
 و حق البتین تہلاش ہم خواہد رسید ہر گاہ جانی سراغ بدست خواہد آمد بقیت شخص کردہ برای زہر نوشتہ خواہد شد
 دیگر بنوریت ہفت روزہ ایچا پچوہ زوجہ اب خط شمارہ دوا را جہد شام فرستادہ بودم خداوند از پی سبب وانہ نش
 امر و کہ شنبہ بہرستم جہادی الاخرہ است وقت عصر خطوط بڈاک فرستادہ خواہد شد و ہر روز وقت عصر آدم قاصدان
 مخدوم خواہد شد شمارا کہ آورده بود و ہر جزو ان نگاہداشتہ در خیال من این بود کہ آن خط اول خود روانہ شدہ شاہ
 حال انستہ خط دیگر باید بود ہر گاہ باید این خط را در لفت جو ابش باید فرستادہ اینوقت زبانی میر حیدر حسین نامی
 از والد باب شام فرمای و عی استفادہ میکنند دریافت شد کہ خط من پوری امر و آخر روز روانہ خواہد شد این را کہ

تہذیب

پیر و چمن خان پاد و خط خا صاحب کرم فراتاج ال یحیی خان بن رسانید جواب هم با نوقت نوشته
تقریض نامه و نموده شد مضمون خط این بود که خواجہ اسمی صاحب ازین حادثه خبر شد و من بے اذن
صاحب الاجاه بمن پوری نمیتوانم رفت اگر طلب میفرمایند بیرون و الا اخیر و نیز مرقوم بود که از حضور برای باورچی
و خدمه در ارتقای بسیار است بلکه نوشته اند که شما میخواهید که من نان خشک خورده باشم پس از شما متوقع آنم که یک
باورچی خوب بده رویه پیرش هر راضی نموده و یک حقه بر دار که سوا ای اینک از آتش سبزه فلیان بگذارد و دیگر هیچ سلیقه
و زیکارند که باشد لیکن قدسی خوش نظام در جوان باشد و باید فرستاد تمام شش مضمون شفقت نامه خاص صاحب فرمایند
حالا شما شنیدید که باورچی خوب در کلمه نوبه رویه بهم میسر بود جای اینکه بمن پوری بیاید و در و طعمه دهند و محتاجی و انگیزی
خوب نیز در لیکن شما بجناب عرض بکنید که هر باورچی این سلیقه ندارد که در و طعمه را بخوبی تمام نزد دیگر تلاش بسیار
شخصی بستاند یا هرگاه حال باورچی هندیستانی در کلمه نوبه با من صورت باشد که گفت و پیرش هر راضی است و ذات یک پیش خدمت
بد را به پیر رویه و یک نثار آرد و بر روز گرفته باشد اینگونه باورچی که سلیقه در و طعمه داشتند چگونگی و در سفر کم
از دست رویه قبول خواهد کرد و نیز در که در کلمه نوبه برای چنین کس مع پیش خدمت پانزده و شش از رویه و پیرش هر راضی است
و در چنین سرکاره باورچی نوبه زیاد اگر حضور عالی مرقوم خواهد داد که طعمه های خوب بر ماند چه چیده شود پس یک باورچی
هندیستانی که قریبی از سر رشته رکاب داری هم آگاه باشد مع پیش خدمت بچاره و پانزده رویه به ملازم فرمایند از خود
داخل حساب نیست معمول با و حلیست و یک نان بانی بهشت رویه که اقسام نان پنجه در حضور بسیار دو اگر شوق
نان هندیستانی نباشد و مرغی مبارک همین است که طعمه هندی و ولایتی بر دو در حضور بیاید پس رشتا شود که باورچی
باین صفت تلاش نموده آید لیکن مشابهه مع پیش خدمت که از دست رویه نخواهد گرفت و نام و منمک به طعمه ملایم خود را
خوب می فهمم قوت نیز نادر طعمه ولایتی ناقص نیست لیکن اگر اتفاق میشود دیگر و چیز نخواهد داشت که با سلیقه مع طعمه ولایتی
بهستند چنانچه خواهد شد یا در حضور به امتحان خواهد رسید و دیگر آنکه تلاش حقه بر دار هم میگویم به گاه به دست آید و از خواجہ بزرگوار
تمام شد این قصه بهر طعمه های مشاعره حال اگر و ال باج صاحب نوشته باشند و ملو او و الا بعد ازین خواهد رسید و این
بیخبری از آن است که من درین چند روز به نجاس نرفته ام فردا دعوت جناب عالی با فرزند آن ارجمند صاحب کلان
و دیگر صاحبان عالی شان بجهت حضرت مرشد زاده خود مقرر است لیکن مجلسه از ششم تا یک نیمه پاش شب خواهد بود
درین محبت مرزا سلیمان شکوه بهادر هم خواهد آمد و آتشباری از سابقین و چند دیوار برای فی برای روشی بهار طوف
و بعد رفیق شما از دست دادن زمین نو و معیت احاطه به بسیار است و بر جای کاغذی هم درست شده هستی این برها
همانست که به اولیاد میشود و دعوا ام از اخباره می نامند شما ملا حظ نموده اید و وصود پیر برای با و چنانچه جناب عالی
و نصف آن برای تبلیغ صاحب کلان فرستاده شد و طعمه های دیگر هم اینجا بختی خواهد شد و دیگر غیر است و تلافی شده شما
خواجہ حسن خیل با شما دوست است بجز شیلیست هر روزین میگویم که هر گاه کسی اینجا برود و مرا خبر بکنید شاید چیزی
ارسال به بار از قسم حویات مرقوم دارد و معلوم نیست که شما به افسون بگوشش شاگردان خود دیده اید که با صلیح عم عجب

منسوخ نمود و الی اینجا شهادت اعلیٰ عرضی سکوت کردند و قتیکه رقعۀ شاموشه فارغ شدیم گفتند که برای
 خواجۀ امامی درین غیبتی ضرورتست که منسوخ را بجای نسخ نوشته است باید دانست که منسوخ بعضی بکدام است و فاصل
 آنرا فاصل می نامند و مراد آن مجوز است چنانچه منسوخ و مجوز شهرت دارد و فاصل آن فاصل و فاجیه گفته میشود و در نسخ
 باین صفت تقصیر باشد فاصله و فاجیه میگویند و بجای اراده و غیرت لفظ نسخ استعمال می نمایند یعنی بر غیر خود
 اراده و غیرت جناب ابرار المؤمنین صلوات الله علیه بر این دعوت دینی بقصص الهی یعنی شناسنامه خود را
 بر غیر خود در آید و خود **رقعه ۴۸** خواجۀ امامی صاحب ملک الله تعالی ویر و رقعۀ رسید و مار قمیه دریافت گردید
 البتۀ رقعۀ ای ترکی خالی از فیه نیست برای اینکه خواننده را از آن لذتی دست نیاید باین طریق نوشته شده و شیت را چاکت
 باجمای عمومی شماس است هم بر ذکر دیگر تاریخ هفتدهم که کفری شب گذشته کل میر تقی خوانده خواهد شد چنانچه قبله و کعبه یعنی
 عرض باید کرد که بر یکا شنبه رستم را برای مساجد و اعم مرتاد پوشیده همانند که در کلاخ زیاده از رسد و هم که یکی از آن حاجی که با جمعی
 هستند خواهند بود خلاصه اینکه در ای کلاخ میر و مصوف زید جاش عرفانی پوین خواهند شد و بتاریخ نیست دوم
 رسد حاجی اصل خواهد آمد و فردای آن خواهند بود و بست چهارم یعنی شب بست پنجم مجلس عروسی مرتب خواهد شد
رقعه ۴۹ خواجۀ امامی صاحب ملک الله تعالی امر و زکریا چهارم شهر محال روز خورشید است پیش خیمه بطرف هند
 روانه شود و یکدیگر با هم مثل کعبه بخانه و با و چینی اند و اسباب پنج رفت فردا قطعاً کجاست لیکن رخ خیمه بطرف لکهنو
 نیست رخ آینه آباد است مشهور این است که برای انتظام برگزیده سلطان پور و هندیه اعمال میر و نشاید که یکی و مقام
 در اینجا اتفاق افتد بعد از آن لکهنو بر روز و جمین صحت دارد و نهایت سفر تا پرتاب گداه باشد که است کرده از سلطان پور
 آن طرف است و میر و صورت توقیف هیچ جا نخواهد شد چرا که این طرفها شکاف نیست میر و مسعوده و عمیر را فردا دیده
 ترجمه خواجۀ میر و این میر ساجد انشاء الله تعالی نقل طرف این است که شخصی از عمارت فیض آباد وارد خانه ایشان
 شده بود از من می پرسید که سوای تو در شرا الانام بر آورده کیست گفتیم از من هر صاحبان تبراند گفت شخصی تعریف
 خواجۀ امامی میکرد جناب هم شتر ایشان ملا حظ فرموده اند گفتیم منم که او را که کمال ایشان شنیده ام نه خود ایشان را
 دیده ام نه خبر را گفت من و سده تعریفش خود را در طور ولایت باز ایشان کسی ننویسد لیکن آن قبله در طرف بریم
 کتابی است از انانام شافعی که مبارک کند **رقعه ۵۰** خواجۀ خواجگان مسلمة الله تعالی خط مسرت مرقوم و از من
 در لاف غرضه بر گزار شهادت فقیر شتان رسید از مطالعۀ آن ل بسیار خوش شد و متن صاحب خالی از فاصله نیست انشاء الله تعالی
 هرگاه فلکتر فرمی آید یا زمین رویورث نزد صاحبان بوژ و خواهد رفت و منظور خواهد شد خاطر جمع باید داشت
 این پیرانه از آن بنام شماس قریب است آنجا هم یکدکس از دوستان فقیر خواهند بود از آنجمله و کس مختار
 هم است آن فلکتر اندک که با کنوچی پسر رای بالاک را مخیلی رابطه صحبت دارند و حال کنوچی خوشی است
 شماس خوب میداند اگر چه که گویست بنابر جنبش میتوان داد چرا که حال خلاص من شماس بر وظایف است و دیگر خیریت خط
 اسی آقا صاحبان انوقت فرستاده شد جواب بعد از این خواهد رسید خط گردنگار را مرقوم است و در آنهم نوشته است

ملاحظه باید کردی نسبت آنجا صاحب کلان را قدری صلاحیت از باعث استعمال بهر دوات در حد معلوم میشود و این
 بی بر مرقه استقامت لهذا طیب اناف را موقوف داشته آب گوشت با شانه میزدند **رقعه ۶۱**
 خواجای صاحب سلمه الله تعالی دو قطعه رقعگی اسمی والی را جدا شد و می در خصوص احوال خواجای قطب الدین صاحب
 موافق و عده در رقع امر و رقع می اگر میغیر الدین صاحب بخدمت فرستاده باشند میسر شد و در سرباز است ملازمان شریف
 خطای والی و در بعد طالع صبح در گرفته در لفظ خط خالی روانه نمایند و خواجای قطب الدین صاحب بگویند
 که بعد طالع این خطها را بنویسند و بگویند که شما خوب میدانید که من خود صاحب از وادکن کتابم کردم
 منع میکنم لیکن چون میغیر الدین صاحب را بسبب دوستی من از بر علی ایجا وار و بر شده اند و شرکی جای شربت از من
 بیجوت رسا خنده میخواند که کم مهارت دین میداند لهذا برای مصافحت نمودن فرج در رقع چهار بارش منصرف
 تصنیف شما که تحریر نموده ای میخوانم جای نماند نیست بل آن خطی را باید کرد لیکن چون آدم ایشان انحنای شناسایی نمود
 همراه صاحب معراج کرده باید فرستاد اگر چه بی رقع من آدم بخیر است نخواهد کرد و رقع مرا شما میفرستید
 احتیاج آدم هم نیست تصنیف هم برای من است که کسی فیض بر وادار نخواهد کرد و در احتیاج تصنیف تصافی فتد
 من در این باره اگر کسی در رقع من بگوید که در این کتاب خیر کسی ازین رد و تامل میبرد که بعضی اشخاص با احتیاط و ملاحظه
 نمیکند برای این که ترجمه با بگویند فیض الدین این نوشته ترکی که تصنیف صاحب است بی تامل باید وادار و خواجای اندوختل
 بر وادار و در آب گوشتش از طرف شما بجنوب عرض کرده شد آنجا صاحب نیز از خواجای و عا را شاد و دست آنجا صاحب
 سلام میبرد و میفرستد علی هم در خارج حضرت فضل الهی و صحبت کامله دارد **رقعه ۶۲** و در پیله برای آن که در تیر
 سو آدم امیر صاحب بگوید که میبرد و دیگر پیله باقی است آخر جادی الاخره دور پیله دیگر نزد صاحب خواهد رسید و برای
 پیله آخر با و بار آدم و رقع رفته بود و مرزا جعفر صاحب یکبار بر بار پیله و در یکبار در جواب رقع با آدم مرزای محمود
 سپرده شد و وقت بیداری خواهد واداخل که ناشام کتاب پیدا اگر می آید پیله میسرسانم البتة که یحسان هم و وسه گری
 روز برآمده خواهد رفت انتظار کتاب خواهند کشید و اگر نمی آید جواب خواهد رسید باز فرستاده میشد و لیکن شما در خط میفرستید
 اگر خواهد آمد بر سر نام اینقدر خواهد نوشت که بدیهه الغریب هم فرستاده شد یا با رجه محله و داخل لفافه خواهند کرد و بعد از فرستادن
 کتاب هم باید برگرفت **رقعه ۶۳** خواجای صاحب پیاله شربت انار نزد صاحب فرستاده شد اگر شربت
 به آدم مولوی حسین علی صاحب اوده باشد این پیاله را بخیریت و در رقع صاحب برساند که داخل شیشه ساز و اگر
 نداده باشد بر حیم یک یا حسین یک بگویند که بچانه مولوی حسین علی صاحب رسانیده بیاورد و اوقت سه بهر بالای بنگاه
 خواهند نشست اگر اتفاق شدن می آید و شما را سوار کرده برای سیر دریا خا هم بر و در مکان آنجا صاحبان نیز خواهند
 مکان مولوی حسین علی صاحب همان خانه مولوی مصاحب علی صاحب است حواله کرد که بگوید و از آن است برداشند
رقعه ۶۴ خواجای صاحب سلمه الله تعالی در حیاتش بر واده که ترکی مبدوده یک لفظ از سبب تجمل خطی داشته باشد و بگوید
 این است که شنید می خواجای قطب الدین که گفته اند که گفتی فقط در مقام صحت دار و با لقمه غایب با کلماتی که نگاشته ای

دیگر که فردا اول روز جمعه تاج الدین بی بی خان و اکثر روز بخانه میرنده علیخان خواهم رفت پس فردا نهایت پستتر فردا
هفتجایم آیم نهاده عمر و دولت نصیب و در قضاوت خواهم ایامی صاحب بخرد دیدن این رشتن و دفتر برانید و یک
رقعه هم همراه بیاورید که از دیروز در دست من بوده است این نوشت که داران میر صاحبان برای خودی پزند و از اسواری
می رسید چون راه خشک است پیاده باید آمد اگر بخای من میر صاحب شتابان رفتی بدو تهنیه شمار وانه خواهم شد
امروز وقت شام رفتم تا به وقت طلوع میر صاحب در حال آقا صاحبان برای خواندن خواب آمد و قضاوت
مسئوده اصلاح شده میر صاحب بگرفت من هم بستم من آیم بخیر خوانده و نمیدید خواب داشت بخون خواهم کرد رحمت خدا
که خیلی خوب شده آید دیگر آنکه مرزا شفیق امر فرمود و در دوختن کتان سفیدانه می از دیگر بدینشود که در پیشانی جویس
رسانید آن فراموش کند و غیر از آنی با بگفت که در خط ای طالب حسین ان خطی مغفرت بسته است از آن رسانیداتی
پاره بکنید و قضاوت خط فقیر و خط آقا صاحبان امی قاضی صاحب میر سید خواند باید نمود و یک خط دیگر است که گفتا و آن خطی
ممن گذار شده شایان گرفته بود یک هست سرتبه از خود نگه دارید هر وقت که خواهم بگویم و من در سینه گهری بگایم هستم
بعد ازین می آیم خارش بی بی بخت تر کرده است افسانه از عفران پری تصدین از آنان میر صاحب بگفت و قضاوت
خواهم ایامی صاحب که استغاثی عرضی میر سید علی صاحب میر سید بیابان قتل و کعبه عرضی بگفت که یکبار از من مرشد زاده
نصیر اول بهادریا بدید اگر بگویند که عرضی شخصی کنو که حضورینا شایع شود فرستادن خلاف من مقرر است جناب قتل و کعبه بگفت
بر مرشد زاده بگویند که این شخص خانه را زد و کیم و از سینه شپشت نمک را و بچاق دولت است اگر بعد ازین تکرار کند و نهو المطلوب
والا مجبور است عرضی را بطرف ثانی رود خواهم کرد من از دیروز شام بستره منبر بخورم طعام من بر سینه نیست قضاوت خواهم
ایامی صاحب سلم الله تعالی سواری بخیر است میر سید بلاتال سوار شده بایا و میر عکرمه خان فرزا حاجی میر مرزا جعفر صاحب
حواله میرا حاجی کرده با بگفت که این کاغذ را از قضاوت من بکس که قضاوت فلانی بیاورد و با واداد قضاوت خواهم ایامی صاحب بنید
کرد و جزو آن من جزو آن که تا دیروز در نیمه وقت از آن نوشته شده است میان اجزای منی و تصدین دیده و بر آورد و حواله کردم
بکنید که من جان خواهم نوشت بجز این است که امروز میر جعفر صاحب اخلاص عادت منبر و قضاوت منی بلی حب طلبید و از اول
روز جمعه بدینا غیر وقت و تفکیر من سید مراد شاد جانم و در بار خود بدینا من حاضر من علی بگفتی شمس الدین من خود ایشان من نوشته
بجز در آقا صاحبان که من منی صاحبان از آن است که از شما امی باشم و حضورت برایت من فائده ناز و میری با بگفت
رفقا تا نه اینکه شخصی لغز می بلی زبان بندی و حضور پر نور جناب عالی و ایا قضاوت عرض کرده بود آن
بر من منوال بوده است آن که امیر نیست که کسب زحار حرکت بگردد که خود از آن در دین بهمان چار بهاد و اگر در حرف
مخوف شود بهمان چار بهاد بگفت که سرتبه حرف و در زمان بهمان چار بهاد و اگر چار بهاد در زمان بهمان چار بهاد و اگر چار بهاد
رقعه من نوشته که سرتبه قضاوت من میرا بنشیند و لیکن بیاس خاطر تلفت شده است این بخیر از دریا نیت کرده نویس چون
خاطر آن موضوع خوب نیست مثال رفتم همینکه اندکی فکر کردم مطلوب بدست آمد معلوم شد که سرتبه من در عیادت شایع شده
زیرا که هرگاه یکبار از آن در کرده شود و چار باقی می ماند یعنی دال میرگاه دال از چار و محض زود شد چار

باقی ماند و اگر در حرف دور شود همان چارسیا ندی دال و رای همه ظاهر است که بعد دور کردن دال و رای بی غلط خواهد بود
 چا باقی میماند که بحساب ابی چارسیو و همچنین از دور کردن مکر حرف که چار باشد دال میماند که بحساب ابی چارست
 و همین صورت از دور کردن چای یعنی دال که بحساب ابی چارست لغت چار باقی میماند این تغیر از مفصل در خط
 خا انصاحب هم باید نوشت و از دیوان صاحب هم باید پرسید اگر فکر ایشان کار نکند خود ذکر باید کرد و **قصه ۲**
 امروز که هم صفر است عرضی که اسمی قبله و کعبه است و در روزنامه بود و بطلان عدد را آورد و در آن وقت خوشتر که برای
 خودم بود و نیز دیده شد از استعاضای خا انصاحب بد فرامی کلکتر تو سخت تر و دارم باید دید که محنت شما چه ثمری دارد چون
 مقدمات دنیا مشغول اراده بشری نیست اتفاقی است خداوندی شود و از اول خود را هوای فکر کردن بر خود و از اول
 باید که از خود کاری نکنی که مطعون معلوم شود و بر خود و خود تصور و بدین کس در آن معدوم است دیگر اینکه غرضی که این بار
 و لفظ غلط دیده شد شاید از باعث جلدی اتفاق افتاده باشد یکی یا اینکه از اشتغالی دارم بجای اینکه باقی بماند در آن
 دوم همیشه این بجای همیشه گمان یا همیشه با دیر و خطی اسمی صاحب نوشته شده بود و چون خط لغت نیست چیزی از صاحب
 در آن مذکور است **قصه ۳** خواجگامای صاحب حکم الله تعالی از مزاج جناب قبله و کعبه هیچ اطلاعی ندارد و مفصل باید نوشت
 که دیر و چون بود و اوامر و زیر و بمط است و فقیر پس فردا که روز جمع است اراده که انور دارم باشد و دست کار دل بخا
 می آیم و از آنجا سوار شده بر آهوا هم افتاد و بخوابم که دیر و در شب آنجا بستر می نمودم و هیچ روانه نشدم و لیکن بعد از آنکه از
 چرا که شب عروسی بر سر شالیه در آن شب دیگر آنکه که کله کله می بودی صاحب علی صاحب سیارستان می گردان است
 و بغیر از ده دوازده که بر دوش نشسته بود و اگر کدام چو پار در سر کار باشد بخندت جناب قبله و کعبه از طرف من می کرد
 که برای هشت یاده روز غنایت شود و زیاد و خیریت **قصه ۴** خواجگامای صاحب حکم الله تعالی و آن شما عجیب کاری
 کرده اند این است که وقتیکه بعل برای سوارای ایشان آمد آقا صاحب که بر سر راه رسیده که بحساب هشت آن
 یومیه خرج دانه و گاه گاو و آن دوزخ را که خودش به بهلبان دادند هر دو سپاری خود نوکر سر کار بودند ایشان یعنی
 قاضی صاحب همینکه منزل رسیدند بهلبان از اطلبید گفتند که گاو و آن تو بر روز چهارم و از اندیابند برای گاه چینی گاهی
 و برای خوراک تو به در کار است بهلبان جواب داد که صاحب تیر و آدمای خود می کنند آقا صاحب هیچ راه داده اند اگر
 ننید اند اند صاحب میگویم حال که از پیش ما موجود است از صاحب چه طور بگیریم هرگز ما بفهم نخواهیم گفتند که این
 نشود که شما از پیش خود بخورید این روغ میگوئی که آقا صاحب خرج داده اند بهلبان سه و سه و از کز نوکشید ایشان
 نشان و ادب از هم قبول نکردند و آخر طرشتانی مجبور شد عرض که خرج راه خوراک هر دو سپاری و بهلبان گاو و آن بنده
 ایشان بود وقت خلعت هم بکیر و پیرایه اند بهلبان آن سه و پیرایه آقا صاحب رسانید این حکایت انقل کرد و آقا صاحب
 گفتند که اگر طبیعت ایشان اینقدر در خرج کردن بی اندیشه بود چرا بکیرایه طلب نکردند خوراک سپاهیان بهلبان هم
 مضافا بداشت خرج گاو و آن انعام چه ضرر بود و بعل مال ایشان بود و باقی اصل ریختن و تیر شد بود که بخار ایشان
 خرج شده است بخندت شما که قانع تمام پذیرد و اگر استند رسانید و شود لیکن من شمع که در محترم در عالم استی و انعام

لغت عزرائیل
 پنجشنبه شان

هر دو خط اولیادینو و بایگفت که هر دو خط را بطلالعه در آورده بهی قوت در خانه خودش سرشان صبح میگردد سر باز نگاه
 ندارد و در میان خط استی مرز با قضا صاحب کا فک و کجی دیگر است که تکرار آن خلاصت آنرا نیز با احتیاط تمام خط خود گذارشته
 بند میکند نشود که گذارنده کو بیفتد و ضرر بسیار و در دهها احتیاط پیشوند که این مرد عزیز و زاول بمن گفته بود که صاحب خط نوشته
 بدیند من سوا ی نوکری کسی مصدع اختراجات نخواهم شد ای قدر خرج پیش خود دارم بر روز زبانی صاحب بد یافت شد
 که کمر کدانی بسته اند با شکستن از فرستادن چنین آدم سخت بحالت میکشد و کار اینگونه مردم گاهی درست نمیشود و اگر نقد شود
 که کسی بپاس خاطر کسی یکبار بطریق خیر است چیزی میدهد بحمت خدا برخواجده قطب الدین که عزت خود و آبروی مرز نگاه داشت
 خدا صد این است که در خط استی مرز با قضا صاحب بگوید چیزی نوشته ام از اول خبر نداستم که کدانی میروند و الا جوابات
 داده میشد حالا که کرده بودم ایاهی آن خبر و گفتا من هم بعد دور و زمی یحیی غری از مردم گفته ام فردا با غفلت دیگر
 بجزمت خواهد رسید **رقعه** مخفی نمائید که خط مسرت خط قوم نسبت و شتم جمادی الاول است و خبری آمد که خیمه جلای القدر
 موافق سنین مر قمر و روز دوشنبه مشهور بر روز بی امید و شلیعبا نیست رسیده مطالب بند بر جبر اصراف بحرف زمین آشنا ساخت
 عرصه که بجناب قبله و کعبه نوشته اند نیز بنظر آید لیکن استی انصا صاحب تطاعت نشان بجا آورید رسید زیرا که جناب مدوح پر روز
 وقت عصر میخیزد و آن منزل مقصود شد و خط مذکور ملغوف همین قصه است بعد خط الوار به باید که مخلصش را هر سنگه از پر روز
 بخندست قاصدا حبان مدوح بوده ایم ملازمان نامیر سنگه صاحب که الا بنگار ام و موسوم اند بجهی باستانی و کتابت که نمائند
 خود را و قند بجزمت ایشان احتیاج عذر عدم تحریر نیست لیکن چون شما نوشته ایال بتهیزی میگویم باینموسیرای صاحب
 والا قدر مدوح عجب محبتی با شما دارند بعد خط هم اگر جواب نرسد خط صد و یکم از طرف ایشان خواهد رسید و کلمه هم
 نخواهند کرد و آنچه در مقدمه قبول نکردن کفر کفریه و ناگن دیوانصا صاحب تقوی فیض قلم نموده و بنوعی است سر خط هم شده
 رحمت خدا بر آفرین همین مناسب بود بکفایت ده رویه خود ناگشت نما و زبان دردم و دستاشتن چه ضرر در اگر که اران
 جناب مدوح باینک ایخا میباید باز هم ممکن نبود که شما بول حرف نکند درینقدر مدت هر چه در تنخواه که اران میدیدند هر چه در تنجا
 حرف میشد اگر چه جدا جدا شما میفرمایند که خواهی امانی آنجا اوقات خود را بطنانیت بسر برو باز تنخواه پیش کار ندارد ایم لیکن
 آنچه شما قرار داده ایمان نمیکو ترست یعنی هر چه بعد صراف ضروری همانا اینجا باید فرستاد و احوال آنجا هر قدر که بود باظهار
 خالصا حسب الامتاق مقدم اند کرد ریافت شد و وقت و اتمی جناب قبله و کعبه را هم دیده رفته اند لیکن مطالب مذکوره
 مفصل از زبان خالصا حسب بواسطت من دریافت فرموده بودند بنوشته شماره مولوی حسین علی خالصا حسب فرین
 با خط خاص نگردیده و امر داشت هم غوغی نگشته نگردید تمام شهر همین خبر است که یکصد تنخواه رویه شماره قرار یافت
 و عمده امانت عدالت یافتند باید دید تا چه ظهور آید میر کبر علیخان لیل پر روزی کرده بود و بنوعی بسیاری بر آید تب شد بد
 داشتند از مرز و روز و روز از پر روز و بنوعی از طرف صاحب سلامی و سنگه بقدر مرتبه بهر یک از تنخواهات رسانیده خواهند
 این مرتبه بنطی بجناب قاصدا حبان مدوح هم باینموسیرای مدوشت بطول و مختصر موقوف نیست هر قدر که امکان داشته
 هر گاه می شاعره حال در شفته جدا میملغوف خواهند شد پیش خود نگاه باید داشت تا وقتیکه دیوان نزد صاحب برسد

بسم الله الرحمن الرحیم

لیکن کافی قدری طویل عرض باشد بقدر اول گفتا نباید در زید برای من پارچه کوچکی کافی است و اگر ونگار ام حبه
 بخیر و عافیت اند لیکن از بدکاری فرزند و بدین نوع خیلی شوش بدینا شدن باید دید چه میشود بر سر نامه عرضی لفظ غلام خواهم بگویم این
 بود معلوم نیست که این غلام را شما هم می شناسید یا نه سابق ازین برای یاران لقب با بود حالا گفتن چه فائده
 زیاده خیریت **رقعه ۸۰** منشی حریری امر تربت و دوزخی محبان منزلت سلیم الله تعالی بعد از زود با منشی نهاد که از فرزند
 که پنجم شهر حال است صحیفه محبت طراز رسیده همان بهمان منشا طایب این مشتاق از زرافانی داشت بر عنوان کتوبت نام قوم بود
 که شاید خطبه دیوان رسیده والا باز ترجمه میرسد آنچه گمان برده اید مقرون بصحبت است اگر بداعی منتظر رسید ترجمه آن نوشته
 میفرستادم معلوم نیست که خط مشتمل بر خطبه در دو اک فرستاده بود یا با است آدمی که باین طرف می آمد سپرده اید اگر
 در دو اک داده اید نیز رسیدن دلیل قطعی بر تلف شدن آنست یا غائب شدن بر قصد باین دو اک در هر دو صورت از آن
 مایوس باید شد و اگر این هر دو علت پیش نمی آید که میرسد بود و جوایش نه شده بود و اگر تقویض شخصی که عازم لشکر بود
 داده اید بعد از این خواهد رسید محتمل که آن مرد از تربت بعضی ضروریات چندی دیگر در شهر توقف در زید یا در راه گذارد
 مانعی پیش آمده انحصار به گاه خط فقر میرسد ترجمه اش بخیر است شریف خواهد رسید تمام شد این مطلب آید هم گفتگویی
 خطی که بلغوف خط خاکی خانصاحب قبله میرانشا را لای خانصاحب فرستاده ام بصاحب نرسیده نرسیدنش از
 مجبور میاست سرش این است که خانصاحب در بکه من این خط بخیر است نشان فرستاده ام و خط نوشته بود و دیگر
 متضمن احوال خود که هر روز میسند آنرا در دو اک میسند بود و دوزخی مشتمل بر چندوی پنجاه و پیر یکان همان من فرستاده از
 اتفاقات عباد الله خاندان خانصاحب خط فقر را در خط میسند وی بلغوف کرد که با حقیقت تمام میرسد یا سهواً واقع شده
 چون قاعده فرقه ما من است که خط میسند وی را را اربعه جمع شدن روانه میماند یک میسند وی را زود تر روانه میسازند
 از پنجیت سه چهار روز یکان همان من مانده و چهاردهم کاره همان من به لکته میسند و آنجا رسیده خداوند که همان
 به وقت با گرم علی خانصاحب پدر زن خانصاحب خبر کرد با بجهلا گرم علی خانصاحب خط نگار بر بخردار کاره گار
 میر محمد تقی خان سپرده اند اگر فرستاده باشند فهو المطلوب الا خدا بخش را در جوی ملی اتمعیل گنج فرستاده باید رسید
 و در روز جمعه خطی در لطف خط خانصاحب فرستاده ام آنرا هم بر خود را نخواهند رسانید یا صاحب خود بطلبند **رقعه ۸۱**
 منشی بلاغت نشان نخلکند بوستان عبارات براحت توانان سلیم الله تعالی بعد از زودی ملاقات شریف و مقصود
 خواهم ای خوش در شب هفتاب بالای بام و خط برداری رقصان اوش خواهر فریاد خانصاحب ام طاهره و اصحاب که در روز
 هر دو در قطع زانو صاحب خط نموده با ترجمه بازی و در نشین در رفته خود میچید در لطف خط خاکی خانصاحب و قبله
 میرانشا را خانصاحب و از خودم انقلب یکدیگر در پیش از رسیدن این خط بخیر است رسید یا اینکه از سبب بعد است
 مکان خانصاحب را رخسار رسیدن آن دیر بکشد بر روز نیا زمانه نیست والد با صاحب نوشته فرستاده شده
 باین صورت که خط در دو اک نگریزد و دانسته نزد دیوانه صاحب خواهد رسید ایشان به قاضی صاحب خواهند رسانید
 اگر جواب می آید زود صاحب خواهد رسید لطیفه شما مدبرم باید و میگویم و بخیرم قاضی صاحب هم آن لطیفه را اگر اجازت بدید

بنو سیم حال لشکر این است که هنوز باینکه هست هست کویج شنیده نمیشود و شاید تا آخر ماه ربیع الثانی بیکه مشو
متوجه بشوند اما بقدری است که این بین بفاصله یک کرویج بیشتر رفته پیغمبر نیز ندیده که در اینجا از باحث مقامات قدری حقونست
بهم رسیده است و لیکن این صانع هم در لشکر آمده اند و محبت و رتی و طریقه خواندنی دارند و لیکن اینقدر است که از نظر خواندن
و پوشاک نگرفتند و گریخت صورت با اختیار خداست و خوف بیشتر است همه نهاد خواندن بلا بر سر غرایب فقیه می ریزد
خیریت **رقعه ۱۲** انفع الغصی و اعرب العرب اسلم الله تعالی بعدی های مولی و محقق نماید که در ریه انشا الله تعالی مکتوب بنوازش شما
در سلاطین پور که بفاصله پنجاه کرویج از کنگشون کنگر گوتی واقع است رسید فرحت افزای خاطر نگران گردید هر دو رقه
که در لاف آن بوده است باز ترجمه در همین کاغذ موقوف ملاحظه باید کرد و لیکن این بار اندکی خورد در آن ضرورت جو این
از سبب تنگی جان ترجمه الفاظ زیر آن نگذرد ام شما خواند نام خدا صاحب نعمد ساسته در اصل رقه نظر نمود و بعضی از آن
سموع صاحب باشد یعنی آن فهمید در همین الفاظ ترجمه را دیده حالی بخود بکنید و آن عبارت را با نظام درست نماید و نیز
بعضی الفاظ را که معنی آن صاحب میدانند و در فهمی دیگر ترجمه آن نگارش پذیرفته از قلم بر حیت حال العینایت از شما
شما آن حال ندارید که حفظ الفاظ را بشما بفهمانم اما قائل بکفایت الاشارة صاحب بجای خود وقت فرصت بجهت شما
مطالعه نماید بیشتر خود بخود دریانت خواب باشد و هر چه از باحث سهو من در تحریر یا میروش شدن خط یا سبب دیگر خوانند
من نشان خواهم داد و سوده که در خط سابق بر صاحب فرمایش کرده ام زد و نوشته باید فرستاد و بعد خط قاضی صاحب
در یافت شد بیک فقره که در خط صاحب بود بسیار بخندیدم این را نه طبیعت میگفتم و چون حال تحریر است صد آفرین
احوال لشکر این است که بریر در ستم شهر حال از گوتی صورت واقع شده و این نظر است آنچه نماز در بنجر با و غایب بانهما
فحمت است بعضی برانند که بجز ربیع الثانی داخل نگشت و بشوند و بنای بر یک بطرف است یعنی کمال و بواله آباد برای لشکر کوچ
خواهد شد و بار چنین میگویند که بگو بلی که آن بعد سفر می دارد و میروند و نیز است محلی که بیک فضل آبادی حیات شده بود
باز یار شد و بل عیادت بها میسر میروند و الله اعلم بالغیب هر چه از قلم قدرت ترشح شد بجلوه فکرو خواب داد و تازه این است
که پیش بریر و زقبالی پشت پیغمبر حضور بر نور در سلاطین پور از گوتی عبور کردند و آمدند علی خان از رقه انفع الغصی را بر این
این پیام حضور علی فرستاد که حضور درین سفر با وجود کثرت مقامات فیض آباد بنده را یاد فرمودند و میگویند که علی را هم فرستاد و حالا
هر روز که مرضی مبارک باشد شرف اندوز شوم بدانم از الافروند که مالک خانه را برای آمدن و خانه حاجت با جازت نمیست
هرگاه طبیعت ریخت بهمانه خانه صاحب است بعد از آن میگویم علی بوقت معین پیش جناب عالی رفتند اول تبسم شد و فرمودند
که من گاهی بملطاف هم در اوقات حضور بخوابم و رفتی میگردیدند و میگردیدند و در فیض آباد شما را هم فرستادند
خلاصه بعد بمقال و مقال چنین قرار یافت که فردا امتحان پس فردا از اینجا که سوا میشوم خط مستقیم در بنجر حضور
می آیم چنانچه دیروز و زوافت و در دفتریت آورد و نوشتاش گفتمی جلسه معقول و اختلاط نخواهد بود چون این بار
طائفه با همراه لشکر نیامده اند چنانچه کی مراد از از باب طرب که یکی از آن پرگاس است آمده بود **رقعه ۱۳** خوا
امای صاحب حکم الله تعالی از یک سال دادا کوچک میرافشار الله خان صاحب مرصه برین تنگ کرده بود

که برای خدا یکبار هر چه کرده خود در میل سوخت باید برد و من هم و ده کرده بودم که انشا الله العزیز این بارها را هم می‌برد
 برای همین شینگان گفته بودم که بجانب قبله و کعبه عرض کرده یک شیل دیگر بطلبیده و الا برای ما مردم یک شیل یک میان کافی بود
 احوال درین ایام که میل نزدیک شده بود آدم آدمی آنکه دو هفته رویش بازنگاه برای عیادت می‌فرستادند و بعد از آنکه بودم
 با همین قصد بود و از سر نو ده شده بریز تا شاه بهر حال بر فتن واقع نبود و هفته و احوال این سال خود پیش شدن از وقت
 بعد صاحب گفته که حال او در میل سه روز از زبان نباید آورد و تمام گفته که هرگز نغاط هم از زبان بر نمی‌آید و من صحبت است که من
 از روزیکه دار و گفته بودم که ای بستر شاه و امیر المؤمنین علیه السلام که صورت می‌لحمای گفته اند دیده بودم از روزیکه می‌لوی
 عبد القادر خان و رفقای ایشان و از این شهر شدند و من چنان شد یکبار برای دو هفته و وقت خود در میل آنهون
 و یک روز به تالاب میان فتح علی رفته بودم و اینهمه که دشمنای می‌لحمایان سوخت که گفته اند که تنی که اتفاق فتن شده
 از دولت مخصوص صاحب شما خواجها میرخان علیه السلام تعالی و والای جاد شماست که همیشه مرا ترغیب می‌لحمایان کابل موجود با
 داده بر سر آن آورده که من هم در میل شریک این صاحبان میشدم و ایشان هر چه احتیاج می‌بود مرزا قنبر
 بودند و شاه و از آن روزها صغیر بود و در صحبت ما مردم کم می‌شدند و حال آنکه بستر که شتات می‌لحمایان از روز خود را
 پیش من رسانیده شب هم من جابو و محبوب از نجیب که تنها به راه این طفل رفته بودم که واقعا صاحبان که قبل از این
 بچرا رفته است و اضی اسواری چو پاره ساخته ام هر دو بزرگ بهاس خاطر من در خرچ کرده چو پاره بازان که یک سو و اگر کشی
 طلبیده اجوره که اران زینش خود داده اند و تاج الدین چنان عذر در پیش می‌کردند و این بهانه نیست راست این
 خوب می‌دانم که بجانب قبله و کعبه قائل بتقدیر آنی هستند و درین این چیزها نیستند می‌دانند که سیکه رفت بازمی آید پس چو کات
 برای پولیک از زبان مردم را نمی‌نویسند و زبان ملعون می‌سازد و شما بفضل آنی می‌لحمایان دیده اید و تماشاکرده اید و دوستی
 این پیشتر هم به تخریک بد و عمومی رفتند و شیل دیگر بهما گاهی بی اختیار نبوده اید و روح شمار و آدم سوخته
 بلکه از و هم چند قدم پیشتر بافته که من بیاس خاطر آن طفل که از و بزرگ و در آن ج پیچیده است سیر و آدم آواها جان
 بیاس خاطر من تمام شد این مطلب انشا الله العزیز وقت عصر من هم می‌آیم و قنبر خواجها خانقاه فهم ساس و حجه
 نشین با حقیق که کاس علیه السلام تعالی معی تنهای ملاقات شریف نمی‌نماید که تبارخ از و هم حال و در و شنبه نوشته اند و شتر
 باد و مسوده مرقوم ششم شد که و در و ز که و از و هم در و ز شنبه بود و صحیفه دیگر مرقوم ششم باد و مسوده دیگر در و ز که
 رسیده مسود ساخت نوشته بودم که هر چه مسوده را ترجمه نموده فرستادم لیکن در و صاحب لم بهادر به سیر فیض آباد
 تشریف برد و بنحیه هم و در کاب لم بهادر از جهت فرصت آن نشد که دست بفرستد و هم مرقوم مسوده فارسی ترجمه نموده
 و برین بنحیه هم و دانی دیگر که باقی ماند و فرایا پس فرادخواهم دید نوشته بود دیگر که فریب از و خط فرستادم از نیکه
 در راه ضائع شود و مجبورم چه کنم که چشاک بر سر خود بریزم و صورت این است که من این عامل را می‌نهم و صلا و تخریر شما را
 به قصور نسبت نمیدانم که همین است که هر کار را می‌دک از رسانیدند و آنچه حرف است خاک برف و نماند خود بریزید
 سر ما را من قابل تاج جوهر نگار می‌دانم دیگر آنکه من از بی باطنی بخواجها امیر خان صاحب نوشته و در واک انگیزی

فرستاده بودم و در روز جواب هم آمد از خط مذکور دریافت شد که شاه علی در کاپی مستقیم صاحب بر حال و حال خود
 شاید چند کس را با خود متعلق ساخته بطور چند چار و پیمانه ماه مقرر کرده اند و اراده دارند که بنصیرالدین هم فرستاده
 کنند و احوال اشکری بن خط است که زبانی خود را صاحب کلان دریافت شد که در دو سه روز کوچ بکهنه میشود
 و رفته آقا صاحب بدین معنی بود که من خود کوچ بکهنه هستم اندک علم با صواب لیکن این نقد میدارم که حالا
 سوای کهنه هیچ طرف کوچ نخواهد شد اگر چه یاران حرف نمیزنند فیض آباد با سبکبند لیکن بیت لکهنه را به از
 عمارت رنگارنگ فیض آباد میدارم در وقتیکه این آباد بود و کهنه ویرانه باز هم لکهنه را پسند میکردم کسی که این شهر را می ستاند
 شعور ندارد زیاده خیریت رفته **۵۲** سر راه خواجگان عالی شان خواجگامی صاحب حکم الله تعالی بعد
 اشتیاق تمام واضح باد که امر و زکریا بستم شهر حال است بعنایت آبی بدو و کوچ شش کردی بطور لکهنه اتفاق
 افتاده بنین قرار یافته که از اینجا در شش روز به لکهنه برسم امر و زکریا است از فردا که شنبه است شش و در حساب
 باید که اگر چنان راست شود روز پنجشنبه اینجا خواهم بود و مرضی جناب عالی نبود که کوچ بکنند صاحب کلان باین خاطر کوچ خود
 تعجیل کرد و از این خبرش **۵۳** در وقتیکه بنال بوستان شرف جلالت نصر کم الله تعالی امر و زکریا است قاصدا
 احوال شنای همیشه خواجگامان بن نوشته شد چون مجمع بسیار که سمت ایشان لطیف خاطر شریف خواهند بود لیکن
 بروز پنجشنبه بنفق صاحب بنی مت ایشان خود دست خلاصه من هم تا فرامی آیم بطوریکه مناسب میدارم عمل می آیم
 و شاه کردی و نوی مسلم میسر و کافری سنگه لوتک شاهی سبزه و اخیر جابر شرف نزد من رسانیده بود از رسم باید گرفت
 رفته **۵۴** زنده کن نام معنی و نظای خواجگامی سلمه الله تعالی در دو سه روز و دو لافانه نزد آن محدث فیض و کمال
 میرسد گرفته یک و پیمانه در قرص خود که برای آن مرد و مغل تازه دارد و مسافر را که آمده بود دیدگی یک و دیگر
 بهر از محمد شفیع برسانید و امر و زکریا عصر وقتیکه دو کفتری روز باقی بماند از کار گذارنده داشته و در آن بامین یا نزدیک
 بدخت انجیر برونده بنشیند هرگاه غیرت علی خدنگار آصف الله و له یسلو که صاحب هم در انجیر بنی خشناسند بیاید لافانه
 ازین و لافانه که عبارتش عربی است بنا بر ده بدید و بگویند که در کفتری اشرف آباد و دخل شده خانه حکیم میرصادق
 بهر رسد از خانه حکیم فرموده خان مولوی غلام ضامن صاحب دریافت نموده این لافانه بدست مولو صاحب مدوح
 بدید هر چه در جواب بگویند آمده بخد مت نما اگر ارشاد صاحب لازم است که از دو کفتری روز باقی مانده تا وقتیکه تاریکی
 زمین آسمان را بگیرد و نوبت احتیاج فوت بامره هر دو حیثیات با عانت چراغ و مشعل رسیده و بنشینند باشند
 و زکریا بنفقین است که نامبرده موافق قرار داد خودش و شدت احتیاجی که دارد خواهد آمد و لافانه فارسی را پیش خود بگذارد
 هرگاه آن مرد که بر صدر ایستاده بخیر از مقامات که بر خیزد خوش آواز و عازم فرخ آباد متوجه خوش خوانی خود برانگیخته
 سعیت بیاید و فیض او باین نمودم بگوش عمو صاحب خود عرض باید کرد که آمدن جناب عالی اینجا بسیار لطیف است و خوش
 این امر پیش کسی زبان نباید آورد زیرا که این مردم قاعده دارند که خبر را را شنیده جاسا بسجاس انشا می رسد و بیجا
 قال قال جاسوسی بگوش رئیس برساند و موجب تذکر خاطر ناگوش شود و اگر بنیست قباله و کعبه هم این خبر

عرض کرده باشند و از این قدر باز عرض بکنید که بزبان نیاید چند سید عالم که برین کرون موقوف نیست خود بخود
 کسی نخواهد گفت لیکن چون اقبال سید نیست شاید بقصدی بیشتر رحلت اقبال بزبان آید پس آگاه نمودن
 از خبری بهترست **رقعه ۸۸** نیز از اقبال منقذ خواهد اما ایدین خان بحر قندی دریافت نمایند که در وقت
 بهیچیکه قه در یک کاغذ فرین بهر چنانکس در قندرزین که امانت نزد اطفی میگردد و در و چون شمار را آنجا یافت نزد
 عموم حسب شما گذاشته رشتن بکین که شب بلا خطه شما آورده باشد معلوم نیست که شما کجا رفته بودید شاید بخود رفتی
 داعی شده باشند و الا عادت شما نیست که چنانی بروید و من امر و زوای دیگری شروع کرده ام چهار روز زین اسم می نامم
 بعد ازین آنجا آمده بنای آمدن خاص صاحب شفق میگردد و در فردا در حضور پیر محمد مجلس تعزیت امام علیه السلام مستحبی ارشاد
 شده بود که خواهر امانی بنویسد که فردا پاه و پا در خود چنان گهری روز بزرگده اینجا برسد عرض کردم که خواهر امانی
 درین مجلس هم سیر و نذر فرموده که این بهیچینی دارد که آدم در مجلس تعزیت سید الشهدا حاضر نشود و در خانه بماند نیست
 که کسی حسب اصحاب بکنند گفت که خواهر امانی لایحه تعصب ندارد اگر کسی بد بگوید بد هم نیست بجز اگر ایشان کار واجب نام
 علیه السلام دارند اگر کسی بخواند گفت سزای خود را خواند بیا یافت یعنی که مریدان یافت این حرکت خواهد کرد که طلع
 رؤس الاشهاد و تبریکند و از آدم زایل مقام شکوه هم نیست بهر صورت ایشان حاضر خواهند شد تمام شده سلسله
 قال مستقال بصرفه لایشتو میده فردا هر دو فصل دیگر سوار سوار برای آوردن مرثیه خوانان و کتاب خوانان و غیره خواهند رفت
 در صورت هیچ سواری خالی نیست که نزد شما برسانم این است که شما خواهر عبد الله بکنند در میان ما باشند
 و خواهر امینعل خان را بالای اسب و صاحب خود سوار کرده چار گهری روز بزرگده اینجا برسد از خبر و از اینجا خبر
 بالای قیل خواهد رفت فردا هر صورت آن خبر درست است که حضرت خود فرموده اند و دنیا مدان گمان تعصب خواهند بود
 و صدای این مکرده است که در مجلس قص باید آمد و در تعزیت کناره باید کرد **رقعه ۸۹** رفته و در وقت شما خوب بود
 لیکن بخت حمیدی و طالع حمیدی غافل بوده است از بخت که بخت موصوف و بعدی صفت آن و چندی طالع موصوف است
 و حمید صفت آن و غافل بوده است که بخت موصوف او در یکی مضاف سازند بخلاف فارسی که آنجا بخت حمیدین
 سمت دارد و طالع حمیدین نزد عربی قاعد نیست که هرگاه صفت موصوف را خوانند که بخیری مضاف نمایند
 موصوف مضاف ساخته نه در ابعاد از آن و اگر سیکند و الف لام تعریف بر صفت می افزایند بختی السعید
 و طالعی الحمد و الف لام بر صفت برای است که در صفت موصوف مطابقت خود درست چند خبر در بخت صفت
 و موصوف شما هم خوانده ای بر تحقیق هرگاه بخت مضاف شد بختی که نام است که از قیاد که بر آید و سر و نه و صفت را
 بختا بخت موصوف حرف باید ساخت لهذا الف لام تعریف بر آن یاد کرده اند و نه بختی که نام است و بختی که نام است
 آینه در تحریر رعایت آن میکرد و با شنید و کار دیگر شروع کرده ای از آن بختی با تمام رسانید و دیگر آنکه فردا شما هر سه برادر
 از دو گهری شب بر آید و بخت پوشید و نماز کرده بپوشید بخت موصوف را شما هر سه برادر و شما هر سه برادر
 حضور که بعد یک نوحه خواهد آمد خواهم بر در **رقعه ۹۰** امروز که گوشت کوسفند برای وزیر صاحب فرستاده بودم

غرض من بوده است که این چیز گویا ب لغت عظمی است بلکه مقصود من این بوده که در یک نیمه آثار گوشت همگی در دو تکه روغن بود و در دو تکه روغن از قدر چرب بود که گویا فی آثار از نیمه آثار روغن هم زیاد و در دومی کمتر باشد و باید کرد و در روز شمار علی آمده بود گفت خواجہ حسین متک یا و آرد و یک فلس نقد هر روز میزند و میگوید که هر دو جنبش غلامی به دست ماه بامه میرسانند از باعث وصول نشدن نتایج شان انهم میسرند و سوای این کس گریه از جای نمی آید از حال بیچاره و گویا شد از ترقی میان اگر ام احمد خاص صاحب نوشته داد و مخربید و از دانه اجزای خرد به مقدار چای بگرد و او روغن خود و نوشیدنیهای خود و نه الاقیله و کعبه چه قدر پریشان و در کوفه خاطر داشتند با بجز و در روز غل و دیگر گفته شدن است

مغزل و دوزخ نوزد دل پر شکر است
 ز بطن سیاه گویش من ناله در است
 سوزان برون میاز سیاهی که آید
 که ز خراب کوبه او شکست بکشد
 گویان دیده زین ای که گشت لیل

نجانده به این اگر این خانه خداست
 قربان عدل بزد پاکم که واجب است
 دست هم کس بگریانم نشناخت
 شاید ز کوه چرخم زلفت گذار کرد
 تنگ آمدم ز دوست تو آواغی با چراغ است

پیدا نشان نماند نه دانه هزار سال
 خلق از غمت بپلاک شد ز تو تم غمت
 ای تیغ آبدار کشته خود سپیدی
 یونی هزار ناله خشن بهم ره صداست
 رقع ۹۱ معلوم نیست که مسوده

گوشه است همچو نوشته بودی ویر و زبانه بر روی دیار همین جافرا اموش کردید و جناب فیکدی که بعد از زبانه نصیرالیه و امیرها در فتنه بودند
یا نه هرگاه که شرف است آنجا بزمه عرضی میر منو صا صاحب باید داد و تکفل این مهم تفویض است به صاحب دست و در وقت مد دعوت
خان صاحب اگر در روز گشتن عملی نشده باشد امر دلی باید کرد و هر چه جواب حاصل شود باید نوشته است که بعد از آن روزی قرار
داد و آید و من باز سه چهار روز دای هست که اگر آن شخصی این نشان داد و او سپری ریجست بعد مالیدن بریدن گزنا و سیت
استعمال نخواهد نمود و قدمات شجره الامانی هر قدر که خوانده آید از اول تا آخر بطور خود در بیکاری ملاحظه باید کرد

دامروز آخر شب که چشمه داشتند این غزل بخاطر سید غزل	بروی خاک بسپهر طلبیان انوم
ز سکه دشمن جان دل خودم بخرم	عجب دار زینتایی من تشیدا
که طرز کشتن خود را با شمشیر انوم	به شیخ کعبه جوین برین انوم
چنان بلا طلب افتاده ام بر روی	اصل بگردم رضی دیگر نازد اگر
بابل غمزه انداز شدیون کندم	

منم که ناله برغان گلشن انوم
 جفا می تانم با آن چشمه بر فغان انوم
 به خشت بنگد و نگار حجابی از خود
 که بدین بیت گوید آن بختور انوم
 قاتل از غم آن شسته نگاه دارم

[illegible]

از گلستان حدیث اول صحرای ثانی آن هجوم غازی مکتوبه واقع شده که معنی مستقنای می آید و هر روز آن به پیشش این که چنانچه
در جنگ چالاک است لیکن پیش باز به طاعت دارد که بخیر و برکت خود تواند زد و جناب قبله و کعبه بکیر و پیشش من هم معنی
این شعر فرموده بودند لیکن نه در مقام خوبی یعنی بیکبار ز روی خود ملا می سکته میگفتند که بعضی ملا این شعر را اینصورت
میخوانند من دیدم ز این را فراموش کرده بودم بخوبی رسید که شاید کدام شهر بوستان شکل برین لفظ باشد که در
بخاطر دارم ازین شعر دریافت شد که لفظ طریقی دیگر صحیح و آنچه منظم صاحب است ازین لفظ برنی آید با جماعه برای قضاوت
دارد و خود دیگر بخیر فرموده و برستید و برای مقادیر معلوم هر گاه می آید بخیر و نیکم دیگر آنکه غرضی میرسد صاحب قبله
نمیاید و اگر نزد نصیر الدوله بهادر برین انوقت رفته میرسد صاحب الله بود نوشته بود که غرضی من اگر نزد نواب
نصیر الدوله بهادر رفته باشد خیر انتظار جو ابستم و اگر بنویسم چنانجا باشد چندی در فرستادن آن توقف باید کرد
که من فردا بکامپور میروم هر گاه از آنجا بر میگردد مصلحت خواهد شد بنا بر اطلاع همین وقت نوشته شد ازین نوشته
که مبادا جناب غلامه کعبه سوار شوند و عرضی بصاحب خواهد برساند و طرف ثانی از اتفاقات بخیر و نیکم رسیده و از آنجا
در مستطین شده میاید و صاحب غرضی حصه طلب گردود و اسطفا از نوبت و نجاتها باشند و این غرضی به صاحب
چشمکائی می مردم شود **رقعه ۹۳** احوال مشاعره بنیوال است که چون روزهای موسوم هر یک عمرت تا ذی قعدة
مردم از طعام و علی کردن سافت تا اینجا و اتفاق پذیرفتن صحبت سکه بهر نیزه اندازیم صحبت میرود و بهیضت شب شده
جا بجا در و از این بنده شده بود و بخیر میرسد صاحب با وصف خوش گوئی بهیضت بوده است تمام جسم مبارک میباشان شده
داشت و آواز از آنجی کسی نمی شنید لیکن من خدا که خرها خوب گفته بودند و احوال آنکس را و معلوم شد که از این نزد چنانجا
چه کار است آینه که باید حرف نباید زد اینها عادت حرف زدن با اهل بازار دارند این را در قبه را اول غرضی شما
بعد از آن پدر شما باین پایه رسانیدند که حالا غینس کرده می نشیند و دیگر بزرگی صاحب بجهت او صاحبان سبک
آفتاب پیشو در اگر انشب هم ایشان همین جا بیا بیک گفتیم باید در خلاصه و در میان نیست آمدن نباید در وقت
بر طبیعت صاحب است دیگر آنکه افا صاحبان فسانه و عهران بری که تصنیف شما در فارسی است طلب کرده اند
بهیضت مستعد **رقعه ۹۴** دیدم و طرف عصر رستم رفته برای شما آورده چون آنوقت صاحب مستعد بود و دیگر
دیگر متعلق بوده است حواله کدام زن غایتگاری کرده رفت آن مذکور است از ابرار پلنگ صاحب که در است معلوم شد
که از آنجا کدام چه بوده داشته بود و بطلعه رسید خلاصه تحریر این بود که هر روز رفته که صاف صاف نوشته بود و عیادتش
خیلی چیست و چیست و چه بود و اصلاح صاحب بر سوخته معلوم میزدیده شد بزرگترین بزرگین تا و وسلاست طبع و گفتار
سلیقه شما گمانهای صاحب همه راست بود سوای یک گمان که غلط محض بود یعنی نسبت آن بهر جید یعنی زیر که میرود
باین منصب نمیتواند رسید اگر برسد هم نقد را نمی چه بعید لیکن با فضل خود از روی او باین مقام نمیتواند رسید حالا
میشود بیک این مسوده را لا اله الا الله درست کرده اصلاح ازین گرفته بودند من به صاف نموده برای ملا خط من
فرستاد و من بایشان نوشتم که این مسوده صاف نوشته را من پیش خود نگاه داشته ام صاحب این قول غرضی

[illegible]

برای آنست که از رسیدن من فصل منکر واقع نشود و **رقعت** را امروزمی بر علی مسوده خرم بگم کرده بود و بنا بر کجا اصلاح
 خوب کرده اید دل بسیار خوش شد میرز نور محمد خلی غایب الدین صاحب بختند و خط امی قاضی صاحب میرسد بعد مطالعه
 صمغ نده مافوق خط خالگی روانه نمایان لیکن دیگری آنرا ندیدند و در میان قاطع لفظ خوشنود که بعضی ضامنندست خط
 نمایند عرض من آنست که درین لفظ بعد خای فخط دار و او بهم بنویسد یا نمی نویسد پس اول در آنجا و او به بنویسد اگر بر آن
 و الا در آنجا و بشوین فخط دار باید دید بخار عارضی بفضل آبی از سبب ترک غذای یکروزه رخصت شد و برای جرب قیام
 و گلاب با لیدن امر و شروع کرده ام باید دید خدا این جرب را از آستانه شاد و دور دارد که بدین **رقعت** افتاد و آنچه می
 که از آنکه بفضل هندوستان است برای صاحب خواهد رسید بنبندی انتظار با یکشنبه البسته یکس روز برآمده فرستاد
 خواهد شد و بر آنکه کیمانی در رسم فی بر شیکه و مسوده و غیره اگر نوشته باشد بفرستید **رقعت** سه خط هر سبده یک خط
 بی آنجا فخر و صاحب میرسد خط بی آنجا فخر طرف نیز نصیر الدین صاحب اسمی ملازمان شریف خط فخر بود با خیر
 و سه خط دیگر را نزد خود نگذاشته و خط که یکی اسمی مولوی صاحب علی صاحب است و دومی اسمی میان علی حسین صاحب
 بهیچو باید داد که بدو از او بنویسد صاحب مخرج رسانیده بهلای که سرور و از او اطفال را در رس مید بگویند یکی برای
 مولوی صاحب است و یک دیگر برای میان علی حسین صاحب میرزا صاحب فرستاده و اگر ملا بر دوازده باشد بی و همین
 یا بفضل حسین بگوید اگر اینها نیز باشد پس اطلبید و بگوید که مرز آفتاب این و خط دوازده اندکی برای میان حسین علی
 و یکی برای مولوی صاحب یک حسین بگم یا حسین بگم را نیز تا آنجا همراه بگوید که در حق همین باید کرد این هر دو خط آنجا رسانیده
 باز نزد انصاحب بیاید و بر گاه بیاید خط میرز خیر الدین صاحب که بنام آقا صاحبان است باید و باید که رسانیده خود بخام
 خودش رفته رخت منور برای پوشیدن من بیارود و در روز دیگر فقیر را معاف باید داشت بعد از این می ایتم تدریس کردن
 خان صاحب بگم **رقعت** را محمد جمال با دوجی بجنور عرض کرده بود که در ایامیکه لازم فو صباطه خان بود و هم موای مرغ بلار
 بهیچ نمی بختیم من فخر چند تا با و جی دیگر که بودند یک یک بلا و بر یک بخت و مقدار بر طعام زیاده از یک نیم تا بر پنج خود کلمه
 که فردا همین بلا و نیز پنج بخت و کعبه عرض بگوید که در این طعام خط خود را بهیچ برای اقتضای خاتم فرستاد و افضل آبی امیر ارم
 که چا گری روز بر نیز یک طعام بخار برسد لیکن باز تم نظر ضرورت **رقعت** را بیاصل آقا صاحب که غریبای تازه در آن نوشته شده بخام
 آشنای مستعد نرفته است لیکن لای بیاض از همین و بن نوشته شده حال صاحب ادبای که درین بر و در نظر بکنید بهیچ لیکن
 صادر کرده ام آنرا در دیوان نایز نوشته هر خیال از غلامت مذکوره باشد بی تا مل بر بر دین بنویسد **رقعت** را بنیوقت
 آقا صاحبان که مرز نوشته تفویض آدم خود نموده ام نامه رده بخدمت شریف می آرد صاحب و نقل این نامه های که دارند که
 باز آدم من بهیچ که با آقا صاحبان مکرم برسانند تا وقت نقل کردن غمناکم آدم را بنایکد است که جای برود و دیگر از مواعیکه
 و شیب پدر لا لامرت لال بخار هر دو امر و موافق عقیده خود و الا آتش کردن سپهر خاکی در غم بد خاک بر سر بکنند من هیچ نیز
 بهیچ میار و دست میدارم که از اخلاص کیشان صادق الود است فردا من آقا صاحب را و تفویض بخار از اتفاق افتاد و از
 بخان آه و صاحب را بر آید که بر خط آقا نگاشته اند **رقعت** را بخار باقی صاحب مکرم تعالی من بنیوقت از سبب بخان ملاحظه

شاه و سرت و در عوام کوزه پشت میگویند و در صورت یک های هوز زیاده و شیوه معلوم نیست که این های هوز اصل صحت
دارد و یا در عوام چنین شهرت یافته شما بخوانی دریافت کرده نویسم و در بای لطافت رسیدن من از تحقیق لفظ مذکور
بعین محبت غلطی های هوز است که بمعنی خمیده پشت بای های هوز می آید یا بغیر بای هوز یا دیگر معنی سرکارندارم
رقعه الخواجه صاحب بلبله کان سلیم الله تعالی کاغذ دیروزه بعد نقل غزل تازه بقیت که از قاضا صاحبانم
فرستاده باشد و در شب بن و بسیاری کشتن حصه شما برو و بر او وقت تقسیم حصص اشخاص شعور میوای مجلس
گرم سازان محبت شده بود و گرفته بود و حصه یکی کرده شد شما با هم غیب بود و حصه علی السویه و ازین مجموع نصفه شما
بگیرید و نصفه شما را خلیل خان به پیدار شتا و دلی بسیاری اهل حصه است معلوم نیست که خطا از او بود و یا نه
یا خیر و اگر عید اضحی است برای یکد و ساحت نزد قاضا صاحبان باید رفت لیکن اول خبر باید طلبید **رقعه** الخواجه
قصاحت دار رنگ یوان بلاغت سلیم الله تعالی کاغذ دیروزه که آتی میرضی الدین صاحب بود و بطل الفقیه در آتین بریند و شما
که بایا خوب نوشته بودید و در مقام اول شک افع شد و بود آخر معلوم شد که من در همان غلط کرده بود و عبارت شامت
کمی داشت این غلطی که ازین اتفاق افتاد و از پرکات خط نوشت انصاف نیست حتی نیست که حق سبحانه و تعالی مشتم
خط خوب بچمان دلی بعید تان خط میفرماید بسیار کم دیده میشود که منشی بیج یا دیگر صاحب کمالی خط خود درست نوشته باشد
لیکن چون تمار اساعت ملانی مذکور خلاصت پس اگر بطور خود خط متوسط شک هم هر سه ساند مضایقه نادر و اگر
بعوض صاحب خود بعد سلام نیاز از طرف من بگویند که مروی یعنی نموده در بار بسیار است جناب ستمی را اگر مرستب به حدیث
مرکز است بسازن معلوم نیست که نامبر سنگه دیر و رسوده آورده بود یا خیر **رقعه** الخواجه دیر و زیاده از دیگر خبر باشد که
فرستاده شده ای این هر چه بود و ازضا طرفت حال استم قهوه و کشن می آرد و تمام شد این دعا بخانه تاج الدین علی صاحب
رفتن مضایقه نادر و لیکن وقت و بهر با هر وقت نیراک امر و از سبب عیال شمال بود و ان ایشان هم بخانه قومیت به صورت
وقت و بهر از وقتها دیگر بهتر است موافق قاعده بر بنده خدا و چنین روز اول دید و او دید سر یا آتین و زود است
و بهر یا فست است خود را در آن سنجید مختصر انکار دیرین فتن فتن شما مختار یکدیگر فتن برز فتن هیچ با اولیات شده خوب است
والا میری هست بهتر نیست که یک قعه کوکی بجهنمون برای خا صاحب نوشته ملفوف نموده وقت سوار شدن همراه
بهر چه خوشتر آید که داعی نیا کیش برای هدایت عهد حاضر شده بود اگر چه دولت ملازمت لغیب نشد لیکن حاضر شدن هر دو
باعث هزار ضرورت حق تعالی این عهد و پند و دیگر مبارک کناد و اگر صاحب خانه را آنجا یافتید رقه را بخانه رسیده هر چه
و پاره خواهم کرد و اگر نیا فقیه و از میر صاحب یا میان غیب بعد از ای آدم دیگر در بر گردید و آقا صاحبان هر گاه بخانه باشند
خیر و یا فته باید رفت دیگر خیریت جناب قیل و کبر و محو صاحب خود از طرف من مبارک باد و عید عرض باید نمود **رقعه** الخواجه
ازین بند غزل که برای جمعی نوشته ام یک غزل نو که قافیه آن خروشان خروشان است در دیوان غیبید بعد از آن
غزل های این جناب را در خط بکنید بعضی غزلها تمام نوشته است بعضی از سبب سوزنا تمام مانده چنانچه برای من جا
نهایی گذاشته ام پس آید که همین غزل های تمام در دیوان بر آورده اشعار غزل های بلند را آن مقابل بنامید هر چه چنان

نامه باشد از دیویوان بر کاغذ دیگر نقل کرده مصحوب حامل رخصت بنده بفرستید ایستاد محنت نیست و شعر از نقل زمین
 نمیدانست چنین نمیدانست و کسر از زمین ل خود را شناخت پس خود را شناخت باید نوشت و در غزل زمین نیست
 یک مصرع اول یک شعر تغییر داده ام شما هم همین صورت بنویسید حاجت با شما نیست عذرا باید معلوم شود **رقعه ۱۹۳**
 خواجده صاحب من تلمیذ اهل بیگ را شما بطرف کرده اید این انعامات نامیده خبر دارم هر چه احوال دم عذرا باید معلوم شود و از
 شما بهتر می دانم که قی و سفر و سفرش شما بوده است البته تقصیر می کرده باشد که نسبت با اینجا رسید عقیقه من استحق
 و تکراری بود و باشد لیکن فغان و در نیست مرد نیست متدبر بی باغ و آقا هم نیست گردنیک که بهر تکرار گناه است
 و تکرار میکند جواب اوده آید اگر این عادت را بگذارد و در تقصیر نیست و را بفهمانم تا بعد از این بگویم بخود و اگر
 سوامی این تقصیر است که از اهل دورست بهر چه بدترش اوها بسیار است و خواهش اوده روش سیاه باید کرد و دیگر میگوید
 باید گذاشت اگر چنین نیست تقصیرش معاف باید بود که آدم قدیم است و از اندر و خبر اوده بگوید که در استقصو بر جانش گذشت
 غلط میگوئی من بزرگوار دارم که گدائی بی سبب کسی را تقصیر قرار داده جواب بدید منصل این احوال را بکار نذر **رقعه ۱۹۴**
 خواجده امانی سلطه امثال چون تنفس بجز برای دفع جرب عرق نبود بدن بجز شب و شب تابان بجز برای عیادت حاضر بود
 لیکن ضل آتی شال حال شما و روز دیگر بپیر خواجهم کرد و در روز شخصی چند تا دلی سیدانی لطیف بدیش من کرده بود قدری
 برای صاحب هم فرستاده چه که مال فتوح شما ناپدید شود **رقعه ۱۹۵** خواجده امانی سلطه امثال لاری بی پرشاد و فتنه بگذاشته
 میا چند که عرضی شان بخت قاضی صاحب برای حضور بر نور و قلندران شاست نزد شامی آیند و اوده ملازمت جناب بکند که
 دارند لازم باین شایسته تهریب خود و جناب و الا را بران آنا و سازنا که نذر لاری ناسره و قبول فرمایند و نقد رحم
 ارشاد شود که ما و زهد ربه با بومی چند بدل می خواهم کرد و دیگر اینکه مشا را آید میگوید که در نه سبب نبود این ایام
 میمنت نذر اوده روز دیگر در رسانیدن عرضی نزد مرشد زاده توقف مناسب است و بی پرشاد و در روزی نیست حاضر
 خواهد شد بجا که سخنوست ایام نوال خواهد پذیرفت برای بردن عرضی عرض خواهد کرد **رقعه ۱۹۶** پر روزی در روز
 بخانه نشاء ارشد صاحب بر مردم روز باز حضور آمده ام و در روز دیگر غایب تو وقت است باز نایم و نگهنگن خواهد بود
 و بر راپر روز و در پیه خرج راه داده بهر انداز صحت نموده شد و در خط هم برای دو کس نویسانیده است لیکن هیچ
 نخواهد شد باید بهر پیش و چهار روز خوشی شال میبده بودم و روز وای دیگر شروع شده این را هم در روز دیگر
 سوامی ام و زید مال که گرفته کرد و بهتر و الا بهر چه بدتر بر عمل شما خواهم کرد **رقعه ۱۹۷** از جز و دان من سودا و تفریح کعبه
 بخت خود نوشته اند که اوده و نزد خود بگذارد و باقی را حوا بخواهم کرد و حاجی علی از خانه شان طلبیده باید گفت که فرار و در جمع است
 بخدمت آقا صاحب عرض کرده سوامی بدیده دولت سلطانی باید فرستاد و بهر خوب خواهد گذاشت **رقعه ۱۹۸**
 خواجده امانی سلطه امثال فیصل برای سوامی میرسد شما و خواجده حاجی و خواجده عبداله سوار شده همین وقت میاید لیکن
 و ستایای مفید جمله باید آورد اگر چه اینجا احتیاج آدم نیست لیکن باز هم چه بیک را و جلو باید گرفت شب این جابر
 باید و در فرامی بسم همراه شما بخاس سوار خواهم شد **رقعه ۱۹۹** و در روز چشمنه بود و چه بیک

الوقت البته باغ این محل مشیوم در عالم یکاری از خوردن میجو اسیدن هزار درجه زمین بهتر است چون مطالعہ تعلیق میشود
 دارو بقول استاد که میگوید مصرع شوق در بر دل که باشد بر سری در کافیت ۴ حاجت استا و نیست بر چه است
 خود بخود بر شما منکشف خواهد شد و در عالم فی شوقی اگر بعد از پیش من میدید باز هم فائده نمیداشت باجملایطیای جلی
 همانست که سوا ی روی در آن تکرار حرف زده باشد اگر بعد دو رکعت آن حرف روی مصرع ثانی همان باشد که در
 مصرع اول است قافیه ازین عیب پاک است مثل شفیقان رفیقان ملا الایطیای جلی دارد چون عزیزانی رفیقان
 چه بعد و در کردن الف فنون جمع عزیز و رفیق که باقی میماند در روی موافقت ندارد و همچنین خندان نالان ازین سبب
 که در اینجا الف فنون هفت فاعلیت است بر گاه دور کرده شد خندانال با هم قافیه نمیشود و خندانال پنهان رفیقان
 یکبارگی اینها ایطیای جلی ندارد زیرا که پنهان یک لفظ است الف فنون آن زان نیست و در خندان الف فنون برای
 فاعل رفیقان برای جمع است پس بر دو با هم تخمین ندارد هم متغایر اند لیکن اینجا دو نایب است بعضی برانند که خندان
 و رفیقان نیز ایطیای جلی دارد و گویند که حرف زده اگر چه در مصرع جدا جدا است لیکن چون زان فائده است بعد
 دور کردن حرف زده از هر دو مصرع هر دو روی از هم جدا میشود و در حضورت از هم جدا است پاره بران رفتند
 که زان آمد و بر دو مصرع جدا جدا در کافیت که با هم تخمین اندا لعلیه ایطیای جلی نامیده میشود و اگر با هم متغایر اند که ایطیای
 و شاکان نام همین قافیه است که متغایر ایطیای جلی باشد تمام شد اینجا کایت هم از اصحابان کمره سلام و تأیید میفرماید
 و تاج الدین حسین خا نصاحبان چهارده روز بکهنه مشرف آورده و با حکیم مهدی علی خان یکیند و شاکان هر دو ایشان سه صد
 مقرر است یک شط پشیر داده بودند که در قرض میر صاحب فست و در شط دیگر که از باعث نبودن شان و در شط تاحال
 بدست نیامده بعد یک چهار روز بر دو کجا گرفته میشود و بعد از آن تا نیمه ولایت علی خان خان و بعد و شوق چون زان
 هیچ ندارد و دان قدیم باد و ست و حتی است از هم جدا بود شاکانینو بی لیکن بعد از مدتی متنگدل و مال مردم و نیست خط می
 مرزا ابو الحسن خان فرستاده جواب آن رف جواب خود باید فرستاد و فصل ۱۳ مخفی نماند که بریر در که مبلغ بوب روز
 یکشنبه بود و خط شاکان قوم است سوم شهر مذکور بود و رسید و من دی ده رویه و بر و زه که غره شعبان بود و من حصول
 در آن روز شب نیز شاکان علی هم که خدا شد بر و پیل حضور و پنج اسپ دیگر سپاهیان تلنگما و ساز عربی روشن چکی اینجا
 بماند بر و صوف فته بود تا و از اینجا لباس که خدایان را استه از راه نخاس بچهاونی آوردیم جواب عبدالمذ باعث نیک
 مزاج سوار نشدند داعی و میان حاجی و گرو گنگا رام هر یک بنیال اسپ نوشه بود و هم در روز حضور و خلعت باو
 مرحمت شد تمام شاکان احوال حال احکایت دیگر نیست که چون جلالی شمارا با طفلان محبت بسیار است تمامی بهما با خود فرستاد
 انیس که نیز میماند ایشان از سبب مشرفی اشن جناب والد ماجد ایشان بچهاونی اتفاق افتاده اینجا همه طفلان
 بی آرام و دریا و ایشان بودند و از اینجا این صاحبان انندیدن آنها حالت غنیمت بسیار داشتند با چار خا بر گنجی شته
 که محسن و محترم طالع عمر مبارک این جایارند چون محسن نبود که محسن بی مادر خود ماند و در سن را نیز آوردند و محترم را
 که مسکین بی مادر است و نیز یک در بر و درش و بعد باشد همان بجای دایه و عاشق دوست با زن مذکور و زمین جا

در این خطه خجسته
 در این خطه خجسته

او روز چون انعامی و تعلق جمیع بدنی نادری بشر یک مجلسه آید آنجا نیز مانند آنجا که در کتب و اشعار بزرگ شریف و اندک
 بجایا و نقل کرده اند این اطفال سوای سیرچه که بعد برسات و زمینی مکانهاست و نیز برین جایها که در کتب و اشعار
 سخاس کسی نیست و نیز میر عبد الله زنده که از یک انبیا برای دیدن والدین خود آمده است و دلش رخصت نمیداد که در شهر بیاید
 هر دو دختر عمومی و وسط شام نیز در شهر اندک در اینجا هم آمده بودند آنجا از احوال حسن پرسیده بودند و انعامی نسبت نمودند که در آنجا
 یعنی چه آید و دنیا کسی است که محبت با فرزند خود نداشته باشد بر انسان چه موقوف نیست که حیوان با وجودی که غلبه بر او
 از عقل فرغیده و حیوانی باشد با جملة محسن آحسن برود و برادر بخیریت هستند و دیگر اطفال هم که شام گذاشتند و در آنجا
 یک یک تفصیل آید و در زیر سائیه عاطفت جد شام شب و ابر و زمی آنجا ظاهر شریف این بگردد جمع باید داشتند و در آنجا
 موقوف نیست اگر آقا به کابل میسرند باید رفت رحمت خدا بر جو صله محبت شما کار مردم غیور همین است این احوال و در آنجا
 که بیرون و محنت نان بزرگان خود رده در یک مکان میگذرانند که اگر سواری فعل از بی غریزی بدست آید صواب رسیده
 راه رفتن بر از انست نقشه زمین و مکان فواید و رت است که از روز و از اول تابان روز و دوم یک قطعه زمین است
 که وسعت آن یک نیم مایل و یک و چند مایل بیرون بویل نخاس است یک حویل مستحق طایفه اندیش چون رخا زنده
 از خواجہ جان و دیگران نشانداید برای خواجہ موصوف بهما حویل طیار کرده شود از روز و دوم تا کنان چاه و تلخ زمین
 صد دراع در طول و هفتاد دراع در عرض خواهد بود و عمارتها با جدا بر همین زمین ساخته خواهد شد و از کنایه چاه تا دروازه
 تمام زمین مذکور قطعه زمینی است ماکل بنشیب بقدر پنج زمره طول آن از صد دراع بیشتر و عرض آن چاه دراع بوده باشد
 این قطعه تا مش با غنیت و باغبان هم برای آن نوکر شده اند با فعل با انصد و رخت گلاب و خش معد و رخت طیار
 و مویا در آن موجود است و انگور هم از ششم حبشی و سفید و غیره قریب هشتاد و رخت اینچنین و رخت چند و مویا و دیگر
 نهالهای میوه ها را خریده اند و سوای این برای بقول دریا صحن زمین بسیار عالی است تمام شد طول آن عرض زمین مذکور
 که با فصد رو پیچ بر دیوارهای احاطه آن حرف شده هنوز سوای چهار باویشتهای بویا که برای پرده مجلسه ای ساخته
 مکانی ندارد و بعد برسات البته مکانهای متغیر و تعمیر خواهد یافت خدا کند که روانگی شما به پیوند صورت بند و لیکن باران
 سعی در رضامندی آقامنا سب ترست هر چه منی صلا جبه الاجاه باشد بعمل باید آورد تا حال آنچه شما یا صاحب است
 گفت و شنید کرده اند بهر حال موقوف را بر دیو بوده است آینه هم فاضل خواهد کرد و بر که و بیش مشا به بهر موقوف نیست
 تا قوت در بدن است نوکری باید کرد که نان بز و لوازم عجب لذتی دارد و فی الواقع ابوالحسن خان مرد خوبی و آدم سیر چشم
 صاحب توفیقی است و دست و پایی با وضائع خواهد شد رقع بنام مرزای موصوف در همین خط موقوف است باید رسانید باید وید
 که فاضل صاحب کی بخشوری آید خدا کند که زود برسد تا مقدر شما یکس شود و بعد از آن که در استقلال شما خیل شکر از مراد و قدرت
 رقع ۱۲۴ یک و یک فقره بر ااعت فقره مان ملک لدا عت ملک الله تعالی بعد سلام مشوق و سکر امتنان واضح یاد
 که رقیته او را و حوزة بقدر هم شرف حال در لاف نیتقه انیتقه منی و منم خواجه امیر این حدیثی النسب ستر فندی لوطی کشو وای
 ایشان از جای صفا بان است متضمن صحت و عافیت جمیع صاحبان و جواب بطور مرقوم رقیه خالیه مداس

برای دیدن شما میفرمود و هنوز شاه بظاہر از مدتی نقاب خفا بر روی او نداشت که تازه به پرگند رسید و اندو تا رسیدن
 کاکامه نور توین و شوق انجا میآید و بعد حصول طمانینت ازین امور چند روز دیگر بهم آنجا میسر میاید بر دتا ایام فرصت
 در رسد و شما فرصت گرفته آنجا میآید دیگر آنکه کنور رتن سنگینه میسر میاید با کلام با معشای معلوم که در سر کار صاحب
 اختیار کل داشت برادرانه بود و اگر در آن خلع میسر میسرند عرق بسیاری در قد و نه شمایر بخیند لیکن از انقلاب
 فلکی آن بسا از چپ و نه شمایر بخیند و از بطن مالوف خودش که بنگار است روانه شد و چون صاحبان
 بصاحب کاکامه برین مضمون رسید که فلانی چرا بهیوجب استعفا نوشته است لیکن نه شمایر و پس از حرکت فائده
 نکرد یعنی تا رسیدن حکم شانی به بنارس رسیده بود من دو کلمه که مشتعل و ذکر کنو رتنی نوشتم با اعتماد شایر بود و تمام
 این طلب جناب یعنی لوی اقا محمد صادق خا صاحب حال ابغنایت شانی مطلق بپای و تند رستنا اطلاع
 بقلم آمده **فقره ۱** پوشیده ماند که در جواب خط شما که چند روز پیش ازین روانه شده و ظن غالب که رسیده با
 جواب یعنی سواندا از خانوادگی اموش شده بود حال ایندوسیم نیست که قافیه معمول را چون معمول صنعت حاصل میشود
 او ستاد و آن قدیم معیوب ششم و نه حال او در متاخرین داخل صنعت گردیده و قدغن نموده که در غزل زیاده از دو تا نیم
 و در قصیده زیاده از چهار تا نیمه و در لیک کسی برین عمل نمیکند و غزل زیاده از پنج و نه میشود و در قصیده زیاده
 از نیمه اسما حاصل قافیه معمول ترکیب و دو لفظ باید و جزو لفظ حاصل میشود اگر معمول ترکیبی نامن اما آنچه بدو لفظ
 مستقل هم رسد مثالش درین شعر موجود است **شعر** گردید و سخن تو گردید و درین هر دو چه حاصل تو گردید و چون بهر دو
 مصرع لفظی گرد و بطریق تجنیس قافیه شده و گرد و مصرع اول ترکیب و دو لفظ حاصل شده و در مصرع ثانی یک لفظ است
 لهذا معمول ترکیبی خوانند و شایسته است که گرد و مصرع اول مرکب از دو لفظ کامل است زیرا که گرضی اگر حرف شرط است و لفظ
 مستقل و دو یعنی بهایم و صباع چون است شمره لفظ کامل آنچه ترکیب و جزو حاصل شود مثالش نیست **شعر** که بریا با
 سگ تشنه یافت و بر رویان از روق در حیاتش نیافت و نه طلب است که تشنه جزو لفظ حاصل است بر الفی نیست
 که مینی داشته باشد و نون مفتوح که از نیافت گرفته شد آن نیز لفظ مستقل نیست که جدا گانه بیاید بلکه جزو این چهار لفظ است
 که اینها با آن مستقل و لفظ کامل اند و جدا گانه نمی آید یعنی ندونه و نی و فی در صورت قافیه ترکیب پذیرفت بدو جزو لفظ
 مثال مستقل بودن نه **شعر** چراغ روی ترا گشت شمع پروانه و در ارجان توان حال خوش پروانه و نه در مصرع ثانی
 بعضی نیست آمده و آن لفظ کامل است و نون لفظ تنهائی آید بهر فعل ماضی چون نرفت فعل مضارع چون نیرود و استعمال نمی آید
 چون بهیچ که خصوصیت در مینی دار و مانند کن و مر و در مینی تمام شعر اهل کتاب همیشه میم آنند و در روزمره اینجا هم
 نون می آید لیکن و نر و میگویند لیکن و مر و در روزمره کم است لیکن اگر کسی در شعر میار و از بیخیری دوست تمام شده
 بحث معمول ترکیبی باقی ماند تحلیل آن بیشتر تفصیل نوشته شد که در بعضی در موش چهار گونه است یکی حقیقی مقابل
 هر و مثل جمیع زنان مانند جبار زید و جبارت بهند و دوم تعذیری مانند دار و این که در اینجا اهل عرب فرض کرده اند
 که تانیث آن در کتب از جهت آن آمده است که تصغیر این هر دو لفظ از بیضه و دیرا بوده است

شمارید و زنجیر زدند و جواب خط صاحب موقوف بر او ننویسد و از نیت که یکی از دوستان صدرالدین محمد خان آشنای
والی بنما میخواست که خطی از طرف خود اسمی خان بشمارد امید نوشته بمن بدید باین توقع که را قلم حروف آنرا درایت خود
روان سازم با جمله نصیحت تا اینوقت که دو مبر را ندانم نظرارش بر دم چون دیدم که نیامد مجبور رسال آن خط را
بروز دیگر خواندم دیگر احوال بر بنیاد است که ام روز منتهیه در شماره است و دست و زحمت بخوبی آنرا یاد
نشدیم محسوب شد بود ام روز ده تا شد که جمعی جناب عالی مسواری شد و بیکگل تشریف بردند قریب لشکریه اصل گرفته و چنانچه
و بیکگل و کل بر زمین غلطید و چگونه زمانه ماند که مقدار نگه نمیدادست یا کمتر ازین باشد خداوند و بقرطیس علیه السلام است
از رفتن باز داشتند و بخوبی که فته باشد و آنچه نوشته بودم که همیشه فارسی حرف بزنی غرض این بود که بگیا محبت
با محمو صاحب خود دان خواند امیر خان مست و در افوقت هر قدر که بگویند فارسی بگویند که تمام و زیک ساعت بیرون بایند
و تمام روز در خانه باشند و بیرون امیر صاحب چه موقوفست با جد امجد خود با محمو صاحب کلان هم میرین معالده داشته باشند و بیکگل
این نیست که از رفته نقاشا محرف نمیند بلکه شرم بسیار می که در دماغ اوست آنم مطلب یک زمین شماره که از پنج و هجده گاه
حضور پر نورست عجب بحر ای و طرف آب وانی دارد و جوشش بزبان او انمیت و انگه وانی قلمی باید که نوشته را یکش حضرت صاحبان
دام امتنا ایفرایش جناب عالی نقشه این زمین با سواری انواب صاحب مدوح برورنی کشیده اند لیکن هنوز گریه است
که بنوبرت وقت دیگر کشیده نموده پیش طرقاتی خوانند فرستاد دیگر خیریت **رقعه ۲۳۲** شمع شبستان و شن بانی در بی ساج
نکته وانی انهم الله نعلیکم بارج البلیغ ابعد سلام سنون و اشتیاق روز افزون واضح و واضح با کوفته یاد دارم که خط
از شما درین سفر رسیده و جواب آن انقضی قلم کشیده از خط ام و زده شما که مرقوم است دوم شهر محال بود شرح می نمود
که جواب خطی که رفته و ملک بلاغت شما بتاریخ چهار روزم باه مذکوره اسمی نقیض بود و بصاحب رسیده و عزیز زبان من
صورت اینست که تاریخ هفتصد و قنایه خط اسمی خواجرا میرخان صاحب را تمام کردم و از لفظ ذرواعت شد و ام رهنمون بود
که بر سر دست خوان نشسته منتظر شما هستم و زویر بیا بگویم خوب است عرض میکنم که فدای بی تنی رفته است حاضر شود انوقت
سواى این چاره ندیدم که قلمی کاغذ از خنده بریده و دست خطی که حاوی جواب خط شما باشد نوشته فانه خط خودم که اسمی
بود با انهم شاید آدم بد زدن میز نشمارد و خدا صاحب را راه نم کرده و خوشتر من بدینچه موقوف اگر من بد با خط بنویسم شما
از تنگی دست جواب آن خوانند و دست از تحریر بخوابم داشت و باین توقع از شما دارم که اگر من جواب خط با حال
گذارم باید که شما شایسته تحریر از دست ندیدم و یک خط ویرانه برای شما است سوم در روز و شنبه بود نوشته طریا سال
پذیرفت لیکن بر سر نامه از سهوا تاریخ نیست دوم نوشته شده بعد فرستادن خط و رداک یا داد این خط جواب خطی بر فرزند
شما خواست و دعوی شما خوب شد که از غبار چشم رسیده جواب نوشته شد خط شما با خط و الد شما العینه خط ایشان است
رحمت در عالم تحاشد کشیدن و بیرون منکه انقدر خط و ان شما با من نویسم و جناب حضرت قبله و کعبه همین آداب اقتضا می نمود
بجاست محمو صاحب کلان شما بگذارش سلام که گفتا کرده اسم این زمین سبب است که خط و ادعی اسمی شما و معینه نمیداد
قبله و کعبه نیاز نامه بخیر است و زیر صاحب حق تعالی باشد چنان امیر صاحب چون قرص خیر جهان فرو زیر نور و ازاد

شکارب گوی بدو البصاحب قبله دیانت نمودم و عیش من تلخ شد و تنگید که انجامی آیدم دریافت میشود که چه رود او دشما
 بسیار خوب کرد و یک تهنیت الکریم شروع نمود و یک یکن انقیر میگویی که حواس را بر ایشان نباید کرد و دواغ را ضعیف نباید
 ساخت و فرموده این استار را منطبق بر انشا نخواهید کرد و نشود که آنچه اگر گرفته آید همه فراموش شود و از دست
 کج رفته هر کس مقصود را غلط بکنند و دفعه واحده در چاه شک و حجت که عادت این فرقه است بطلان پیدا میکند و چون
 تقلید کسی نمیکند و هر چه بخاطرش میخورد آنرا می پسندد و ترکی را ترک نباید کرد این عذر که شما میفرمایید مردم بخوانند شک نیست
 و باین مقام نرسیده اند و نیز بموی خود باید گفت که آدم نزد لیکهراج فرستاده رقصات از و طلب نمایند و فغانی
 بهرگاه رقص من خواهد بود و غایب و احوال لشکر نیست که در روز جمعه یک شیر کلان شکار شده امروز نزل آید و است
 پس فردا ن وی نه روز که خطا را جان مبارزان حضرت اندیش رکاب چنان عالی خواهد شد انشا الله العزیز القدر بر روز
 شنبه داخل لکنه میشود اگر ازین در گذریم و خوشبختی خود از دست نمیرود دیگر خبر نیست **فصل ۳۲** آنوقت که بعضی
 حریفان فرزون دور از لکنه انقبالی معاشقیان واضح با که امروز نیست و دو شهر حال سفر بکشند است یک شهر دیگر می شود
 و ضعیف بجای خود دست به چنان پیش نمیرد و روز رفته است خداوند قادر هم کوچ میشود و یا شاید دیگر بری آید پس تا امروز و شش
 بشمار رسیده لیکن عند تحقیق دریافت شد که کسی که از بهمانزاده است تا دیروز رسید انستم که یکی نرسیده بود امروز معلوم شد
 که به راه بوده اگر چه اینجا در پهنای سیر و تماشای تازه است و انداخته حاصل میشود لیکن روز بروز آه های بخیر
 مضاعف بعد از نصیب مردم میشود و با سجا بر روی نه چهل و زرق استاده است با بجهل خدا حضرت صاحب عالم
 و جناب عالی را سلامت دارد و که داعی را از دولت ایشان آه های سرد و نان گرم و نجوم شکاری میسرست و در
 مراجعت لشکر اختلاف بسیار است نزد بعضی نیست که اینجا تا شاید و بهور باهور که سواش سوم باوید و آتش هم
 آب نخل است رفته از اینجا بجمعی خواهند رفت از جمعی بخیر کار و رفته از راه سبیل بکنند و بعضی بکنند تا آه
 خواهند رفت و نزد بعضی چنین ثابت شده که از قنار و بهور برگشته بهر هیچ خواهند رفت خلاصه اگر بهر حال میزند
 میسر خواهد بود و با پیشتر هر رفته ام دنیا هم بموجب فرمایش والی واجد شایان بهم متیواند رسید میر و سلف علی در خردین
 میانجی ای تمام و او لیکن بکنند نیزین سخت آسمان و در نهما چه طور و در دیگر اینکه عرضت بجزت ملازمان و امج سعیدان
 ملغوف این خط میرسد بچش علی باید که رسانیده بیاید بلکه جواب این عرضت و جواب خطا فست
 از عزراحمی صادق خان هم طلبید و در خط خود ملغوف باید ساخت و احوال میر علی صاحب اگر شش عمو صاحب
 یا وال شایان رسید به راه نوشت که بطرفی میروند از راه مراخما یافت یا لا تمام شد خط سخت و دولت
 همندان با و **فصل ۳۳** آنچه نامی صاحب لکنه انقبالی بعد از شایانها نمی تواند کرد و در ذکر غرضه سبج الاول که چیزی
 بود و قطعه بکتوب شایان در واک جناب عالی و می ملغوف خط غلام حسین خان صاحب بدست آدم تاج الدین فانیان
 یا بهر در خط فست که در آن ملغوف بود رسید لیکن خط میان جمعی در آن موجود است معلوم شد که گذشتن آن در غافه
 از خاندان فراموش شد حالا اگر خط مذکور پیش شما باشد در خط دیگر چسبیده نزد غلام حسین خان صاحب بچسبند و اگر

گرفته است بخواجه محمد صالح بگویند که محمد کمال خان بگویند که خط اول صاحب رزاه تلف شد خط دیگر بجان آید چون
 مختصر نوشته بهمید که بدست آدم معتبر روانه کرده شود برگاه بیارند و خط خود چیده نزد خاضعیت مقدم اند که باید فرستاد
 تمام شد این مطلب از اینجا میگویم که در خط شما لفظ چه معنی قاصد هر کاره بود پوشیده نماند که پیشی را میگویند که نموده
 احکام بادشاه برای امانی برو جانیکه القاب باشد خواه و دادم ظلم خواه و دادم ظلم هر چه بنویسد درست است معلوم
 برای شخصی مخاطب دادم ظلم و برای غایت دادم ظلم منتهی باشد **قوله** لعل محقق نماید که در روز و روز دیگر برای امانی
 روز چهارشنبه بود قاضی صاحب لفظ خود را برای سنان بنارس نزد فرستاد و در لفظ مذکور و هر چند تمام
 خواجها بادشاه خاضعیت محلی نامزد این عقیده و خط دیگر استی آقا صاحبان محلی و مرفت نشان گویا که این
 بدینا فروش بوده است خط خود را بطالع در آورده و خط بکاتب لیدر با جواد داده رسانیده شد و جواب
 بزرگان لفظ این کاغذ است باید خوانا و زیارت احوال مرزاسم که صاحب تحت المیل سید لیک چمن بجا است
 مشکل او و دو آسان خواهد شد زیرا که اکثر اوقات دیده میشود که آدم نمی و جانم و با فلاس رسیده است فقه بیرون
 از و هم دم در رزق برای او چنان و میشود که صد از نامه او را که ربانی میکند صاحب نویم محبت پنهانی
 با و در فکر برای او کرده باشد یا خواه که در نیز از حصول علم حقیقت حال قاضی لفظه قاضی نجم الدین علی خاضع
 دل بدو آید حق اینست که اینگونه مردم خجسته سیرت کجای میشود نقل دیوانه نشان از خان که نزد و الدجاست
 هنوز در مقابل بصورت بر سریده صنف آن روزی برای و بدن من رجوعی بجا آونی محلی بجا نمی تواند بود و در عصر
 تا سه پرتب نیست من قاضی صاحب گفتیم که برای چند روز دیوان بهمید که با نقل آن مقابل کنیم گفتیم فایده که این
 دیوان که من پیش خود دارم خط تر از دست و توضیح این نسخه موقوف بر محبت سخی مرزا احمد شاست تمام شد این گفتگو
 احوال خان فرمود اینست که از دوا به طرف شده و سبحان قلبی بیک راغب که آشنای چهل ساله اش بود و او را در تمام
 شهر رسوا نموده یعنی چند چیز را پیش گفته که بجا با نقل آن برداشته شد و او سوای این کار دیگر این کرد که بعضی خواه
 گفته نزد خان موصوف فرستاد این عزیز بی تا مل آن بجا بار از رزق ثانیها باین خیال فرستاد که گویند و اشلاق کنند
 آنها چون بر معنی مطلع شدند سبحان قلبی بیک را طلبیده پرسیدند که ای عزیز تو خود را چه نموده بودی که این راه
 رفیق حال اتو چه سلوک بوزیر سبحان قلبی بیک گفت که میان من و صاحب کدام معامله بنیاد بود که بر سر آن چه میکردم
 اینقدر گفته تر آن را بر سر گذاشت که اگر من یکمصر دهم و صاحب گفته باشیم قرآن مجید که مرزاسم چون سن
 دین روز با جواد نشانده نشان کرده ام و او نمیتواند که بشم مرگند این را از راه همین این بنا را گذاشته که بجا خواهد بود
 گفته تخلص من و نقل نموده است تا بزرگان و بزرگ زادگان و بر پی از ارشاد شوند چون خان موصوف بجا بعضی بکنایه
 گوشه نشین و دیگر اجبه و الهامی کرده بود و بهر با گفته سبحان قلبی بیک چنین حاصل که این بجا گفته خان فرمود است و فقه سنف
 آن شد که بلای بر سر خان موصوف نازل میکنند این مردانین خبر دست پاره شده و او را و میسر خود و دیگر آشنایان
 خودش را نزد رزق ثانیها فرستاده و با حال و زاری پیش آمدند بایمان موکه و اختلاف و ضیق ازین بلا محظوظ ماندند و او را

میگویند که کبک زده بودند از خوف جناب عالی و ادم اقتدار احدی بحال آن ندارد که بخانه کسی آدم حاضر شود و او را
 به عزت بکنند و آدم نقل کتابهای فراوانی بآتش که بخاکس گفته ام ای بو مناندا احدی نیاموده است روزی شخصی
 حق البقین بخطایق را آورده بود سی روی قیمت یک در نهایت به نسبت پنج میفرودست چون نام و دم را شنیدی میباش
 هفت و شصت و نظر است و این را هم گران میدانیم زیرا که اگر پنج یا شش به دست آید از آن است و پس که دیگر
 غیرت و ضیاع و شرف در وجهی صاحب خوش و خرم پس بری بر خطاط جمع دارند **رقعه ۳۱** نقاب کنوز براعت
 و عارفان را لذت سلوک انبیا علی صفا و صفت محبت طراز قوم با نرد و هم شهر حال و راف نموده انفع مستان نوع به شهر رس
 رقاعتم سه عشره جناب خواهر محمد امین احمدی و ادم مجده تتضمن محبت و عافیت جمیع بزرگ و کوچک که غافلک خط
 سابق بود و تبار پنج می رسد ماه فروردین و پنجشنبه بوقت سحر بر تیغ خا از غار لنبای و معلول سحر شمول کبریا و
 آن مخفی دل را بر باد بکشتی جاوید و کناره نهاد و غیاثه رب بگویم عبارت مثل بر روز مرده که شامینو سپید بر بهر بخیر
 با جمله عزیز که در خط و قوع غلطی از تحریر پذیرفته بود و سمیع و مقبول است چون اعی را که گردان شمارا صحت و فهم
 عبارات و الاله نظر مکرر خط است و در هر خطی با صلاح بر میخیزم که در آخر خط امر و مردم و غلط بود و
 عبارت مذکوره اینست لب باقی یا نیکه باعث ذلت باز یاده ازین سبب است که تلم بر داشت تینو سیم ختم نهان خط
 اولی در امل واقع شده و آن تحریر لفظ ذلت پانزدهای مجمله است که برای مجمله صحت دارد این لفظ را این صورت نوشته
 باشد این غلط مخصوص بشمار نیست شعری ایران علی بوری هم شریک حال صاحب اینک آنهارم اند و شمارا که نوی
 هست زیرا که اگر بدینا و در خط است و نماند از تحریر شمارا غلطی سرزد و ضایقه دارد و از خط او شعر او قوع خطی منبسط
 اینها و مختلف دیگر اندیش که باعث ذلت باز یاده ازین سبب است خطا نیست که لفظ باعث و قیام بخانی ازین و در خط
 کانی است که ذلت باز یاده ازین سبب است و اگر لفظ باعث داخل عبارت باشد ازین سبب است که این باعث ذلت باز یاده
 این غلط خطی است که این صاحب طبعان خطی بیان نموده کار بر علیه برزه چاقی نیست یاده غیرت با یکا بعضی صورت ابع
 اینها هم بگویند که بروی که مقدم بود خطی تتضمن احوال اشک که کشی اسمی انصاف را و او که روانه نموده شد **رقعه ۳۲** انوار قیام
 انفع الفصحی او بلیغ البلاغ سلوک انبیا علی بعد شتیان عالی با و که رقمه بلاغت طراز سنی از محبت و عافیت در خط امیر صاحب
 دست آشنای و ای نشان گردیده تسویش خطی مخطوط ساخت افزون بر بر و زبان خط دیگر می خوانوشته روانه
 نموده شایو ایدر سید انچه از افان من بمتر الطیس حکیم مرقوم بود مقرون بصاق است بیچاره که کذا اختیاری ندارد و من نیز
 مجبورم لیکن بهر صورت فقر او مناسب است اگر اینها خواندند تباها و شاد شودی شمارا خدا را بی سلامت دارد
 در خط و دوش که می آید نوشته بود که خطی فقر غایت این تمام مرز افعیل نوشته خواهم و خدایش جزای خیر بد
 که رحم بسیاری میسازد و این بار در خط شما لفظ میم بود شاد باز و مقیر طیس یا و گرفته ای صفا نمایان بنفایم
 لت و دستا نوشته و شیر از این حاج استعمال میکنند میم به نسبت آخر زبان بل خراسان است زبان توران نیست
 و احوال اشک چون قدر است که در خط فقیر اسمی و انماست تحریر پذیرفته است و دوباره در خطها حسب عاده آن نمودن

طفل و نارسا و استعجاب و در چند روز از ابو الحسن جان زیاده از خالف صاحب با شما بمل شفقت خواهند کرد و ترقی بهم
 مبسعی خان خیری الیه تصور میکنم حق احسان حسین خالف صاحب که مفر بار زیاده ازین است امور دنیا اتفاق است بر این نازان
 نباید شد اهتمام در آن باید کرد که زبان مردم و انشود از زبان مردم باید برسد و دیگر آنکه در اتفاق کسانیکه در سن و سال
 بزرگ تر باشند یا به محبت و شفقت پیش بیایند لفظ مشفق نباید نوشت قبله نوشته منبع عنایت و احسان یا محرم
 امید گاه باید نوشت زیاده خیرت **رقعه ۳۲** **ل** قوه شریف در لطف عرضی اسمی جناب قبله و کعبه از لشکر نظر اثر
 مرقوم در هیچ اول شت ایجری در اسرار از منته تبار پنج چهار و نیم تقوی و سیزدهم و بی برز و شنبه که عبارت از در بر
 باشد رسیده مسرور ساخت حق تعالی در همه اوقات درین سفر همراه با در لفظ و در و در چنین ترشح می نماید که بنویس
 دوست ماه تشریف داشتن ملازمان و الای صاحب الامنا قب عاایشان در بین خلع اتفاق افتد خدا کند
 که در همین لیالی و ایام بولی بدست شما بیاید تا اگر کسی که فرض گرفته بمصرف می آید این شویید و آنچه باقی ماند نصیب
 دو لهما باشد و دست و پدین و بیخافتم غم غمیل و اضطراب ندارم لیکن شما تمام حال زمانه را خوب میدانید و در
 فرستادن با و در چن چن چنانچه شد یکی بدست آوردن و در چن جوان خوش ظاهر و پخته کار و در صناعه تیج شما هم چنانچه خود
 انصاف میکنید که شخص صاحب این جماعت بجا میاید میشود اگر هم هست که منور باره یا با نروده کی میگذارد و در و در طبیعت
 بزرگوار است که آدم را لازم نیست که بخانه آقا یا امیر عظیم الشانی سوای آقا با و در چن یا کتاب را با طبایع معرفت خود
 بسیار در این امور را بداند و در و در غنای با و در چن خانه باید گذاشت که بیشتر اینگونه آدمیان متوجه و متلون الطبع و طفل مزاج
 واقع میشوند و در غنای شان دشمن یکدیگر گاه باشد که بوطعام خوردن و جمعی در و در پیدا شد و تخمیر یا مینه و دوا و دوزخ و
 همان مرتض جان و با و در چن و در می آید و در و در نام یا مقید شده اند یا معترض تلفت در آمدند لیکن این نر و شما در و در چن بزرگ
 مثل بنایانی و ام قباله و دیگر امرای بطبع متوجه است صاحب الامنا قب شما و بزرگ و دانا و در قاضی نیز بنگار اتصال اند
 اگر چه در چن حاکم باشد پس باید کرد و دنیا کسی سلب نوکری نشود و با و در چن چه موقوفست خیرنگار هم بنویسد که آنرا از بزرگ
 بزرگ که بنشیند و در میان برای دوستان و یا از قشر حلویات و غیر آن میفرستند اگر زمین و سوسه گنجایش داشته باشند زمین
 نیست که کسی چیزی از دست کسی یا فرستاده کسی بخورد لیکن با اینهمه احتیاط این را میخواهد که برای اخلاص امر که بگشتن
 و قیام در آن آدمی قباله باشد و در چن نباید برود و به و شکایت از خوردن و بنمایند یا آورو و برای همین در و در و در چن
 کسان در لطف برای مصروف و در چن نه مقرر است که با بخت چخته شود و دانا بزرگ برای این میفرستد که جوان خوش ظاهر و صناع
 از چن بیاورد اگر باشد به جهت و به جهت که در آنرا از دست میدهد و سوای این طلباخی و خدمتگاری و دو حسن دهی
 باشد خود میگوید و چند روز است که در بخش نام شخصیکه عمرش زیاده از است تیج نباشد و صورتش هم صورت آدمی است
 پیش از این امید و آنرا نوکری صاحب الامنا قب آمده بود و من هم راضی شده بودم و هم راستم که او را برفت و بپوش
 خرمند ساخته بفرستد چون در زبان ایام خطا متضمن کوچک صاحب عالیجا که سید و این نر و در چن خطا در خدمت
 که مبادا این خطا بفرستد که از اینهم نر و در و در مقرر نمایم برضا بفرستد و در و در است اگر چه بشیریک و آدمی

که از طرف من فتنه اند بوی یافته برگشته اند و از اجازت ندانند و برای اینکه مباد این خاطر فتنانی بگردد که این مرد از انبیا
 او همای ناکاره را باین مقصود که زنی با دست نراند و حق من دهای غیر بکنند بی ضرر رود آنه انظر می کند باحوال که در این
 به پیشش مذکور را بمشاهده حضرت دوپیه راضی نموده بلشکر غیر قسم و الا فلا رفقه ۱۳۳۳ مخفی نماند که تا رنج بهر چه
 خط حضرت منطوق من رسید و مطالب هر قوم را بفهم در آنجا نوشته بودید که جواب بعضی سوالهای من از نسخه جابر است
 وقت تحریر خط در خاطر شما نماند و باشد صورتش اینست که من هنگام تحریر جواب خط شما با وجود اینکه آن خط را برای
 همین مسلم گذاشته بودم که آنچه مستغنا نموده اید با حسن توجه خاطر نشان شما سازم لیکن چه نگویم که وقت تحریر
 جواب چنین بخیال رسید که آن خط را بایده کرده ام زیرا که معمول و معروف همین است که خطی از طرف شما می رسد بعد
 مطالعه برای همینست بایده می کشم تا زود و زود بیاید الا خطیکه متضمن مطلبی میباشد از آنجا که تحریر جواب برین بلافاصله
 چنانچه این خط را هم چون ششعل بر سوا می چند بود نگاه داشته بودم از اتفاقات آنوقت چنین فرول گذشت که شاید
 بقوت دست کرده ام ازین سبب بعضی سوالات را جواب نوشته ام بعضی را ملتوی ماندم و اگر جواب نوری خط
 جایگاه گذاشته بودم از آنجا پیدا شد و از اویده خیلی متأسف شدم من بعد قلم را برداشتم و جواب سوالها را در آن
 درج نموده سوالگردید که درم که بدارک برسانم چون رسیدن خط در آن فکر نری یقینیات است لهذا آنوقت
 اعاده آن نمیکند ازین خط صاحب آمد و اشاره از خط من که سوا می لغافه خاکی شماست نخواهد بود و اگر آن چیز را نخواهد
 والا محنت بی چیز و لیکن اینها توقع آنجاست که اگر آن خط رسیده باشد خبر و الا باز در خط خود اعاده آن بعد الهام نماید
 زیرا که بعد از این خط خط شما را می بینم من ختم تمام می سوالها بجا مانده است لیکن من راجع بهم در لفظ اسامی کرده بودم زیرا که
 تا ولغت احوال لفظ دیده نشود خاطر جمع نمیکند و در صراح احوال لغت بکمال اختصار بنویسید همچنین در لغات دیگر احوال
 از جهت چند روزی که درم تمام بر آن زمانه آشنا طلبیده دیدم لفظ انامی با ناما و مشابه باضمورت نامی هیچ جا پیدا نشد
 محض است که متوجه این مسأله اند و اسامی با همین فی نقطه و فتح الف بر وزن جمع اسم است لیکن من زنا نری بر یک
 اطلاق آن جا درست و توقع و دست و زور در جواب خط از غیبت من آنکه نتایج الدین من خاص صاحب و در سرفرد عارض بود خط
 جناب مدو بهم موقوف اینست ملاحظه بایند و این بار در خط من بنگی بر زحاجی صاحب بنویسید که اکثر اوقات ازین
 مستفسر حال شما میباشم و در غیبت خاندان جایت هستند من برین وزر برای دیدن الدین شما رفته بودم و بهار شما را دیدم
 بودم اگر چه به این مکان هوای خوب دارد و روزانه نظر از دیدن منبری در نشان سیرالی حاصل است لیکن آن چه به پیش من می رسد
 نود و بی هیچ سبب که در مقامی اینست از آنجا که زیاد از تر و تقریر واضح باو که در روز که در دوم ربيع الاول ۱۳۳۳ است
 در وقت عذایات عری و الا که شما که قوم و شهر مذکور بوده است در سواد منزه خانه طراز حسا رعداری و وصول است
 شمول و ضموش و برین شین گردید و رانی عبادتش تمام شد بنگی بود لیکن بعد ازین و لفظ که در کتاب یاد آن است
 و شما از مدتی لغت مجبور از تر و ضرورت یک آنکه نوشته بودید که سرفراز نامه مملو از اخبار انجیا و صاحب انجیا جمع خیر است
 به تشدید و این لفظ صفت نوری العقول است و صفت غیر نوری العقول و خیر هرگز داخل ذوی العقول نمیتواند شد

درست کردن این خط
 با دست کردن این خط

دوم اینکه متعارف برین عبارت از ملک بلاغت ملک شما ترشح نموده بود که شرف حمد و ترشید و ترش افکار دل را
 آشنای مردم اطمینان گردانید این فخره لا یقین تحسین و آفرین است لیکن سپهرین نظر افکار که صفت ترش واقع
 خرابی کرد و پوشیده نماید که ترش و غمی و داری یکی از مردم صاحب خمر را گویند در ترش یعنی دل زخم و دست دل و صورت
 مضافت و ترش صفت آن در ترش دل یعنی زخم دل می آید و ترش افکار به معنی زار و دلهای پرست که اگر ترش را مضافت
 و افکار را مضافت آید زار و پرست یعنی غمی افتد و اگر افکار را صفت بلیش بد آنهم باز هم همین حال دارد این غلطها مخصوص
 بشما نیست اکثری محشیان صاحب عوی و در مقام تفرش بینا این خصوصیات را حفظ اختیار که در قلم سانی
 دیده میشود که بغیر و بعد وانی جانشینی فرعون و نمرد و اسرار دارند لیکن چون شما زمین خوبی دارید و شما حق صحت
 الفاظ و بیاید و در شما بیگانه نمی ملک تحقیق است حدود این اعلاطرا و ترش شما فخره و شگاه و موجب نزول
 از نام اعتبار است و یا اگر که موای اندامیان گلشیر و سیاه و خاکی که جواب هر دو فرستاده شد به معنی خطی لغو و خط
 صاحب بود که جواب این از نظیر ترسیا این صاحب نوشته اند که خط غلام علیخان تفرستاد و از خدا تشایست که خط
 میر سعد مدافع این رسید و نه خط غلام علیخان شایسته بود و خط نهیمید باشد با بجهل باین مقصود چکار حال
 سر رشته طلب دیگر نیست می آیم اینست که اراده جناب عالی و ام القیال این بود که از ترسیا که نام و بیست
 بر کنار منزه و کاسوای چیز شده بود که این همه گله است به نگاشته برگردانید لیکن باطل را جدا پس و هم موافق عرض
 حکیم مهدی علی خان بیع مبارک رسید که در جنگل سر سبز که در روز ضرب بنیام دولت شد شیر بسیار است چون خوب است
 عاشق شیر و شیر اندا بنیظرت برشتند از بخت در هر اوجت بقول واقع شد بی اغراق و غلو میگویی که در شیب شایه
 در این میدان لطیفی داشت که کیفیت آن امر نیست و جدانی به تحریر و تقریر و ادانیست و اندک دجای شما پیدا تمام صحرا
 خربش نور دست و در و زخم و شیر و دیگر شکار شد و یکم نای دیگر بیشتر حال اینجی سجد و باشد چند روز در اینجا بکشت
 بعد از این باید در خبر جو است که برای شکار اقبال از گله گله را جوید و این که بدلیکین بدل نخورد و زیاده خیر است
 میان مامی ملک و نقالی بعد سلام شوق واضح باد که در روز که چهارم بهیج الاوانش شد عجمی بود و از
 رنیا بهیج کوچ مسکه و دیاجا که در بکنا رنر گیتی رسیدیم از اینجا بهیج و نام جانور که جواب بردار که ترش آن در یک ساعت
 او هم از فانیسا نو و علاء بخش و رای پر دراج نیست با این طریق که آنرا بر سر قلیان گذاشته قلیان را بقوت تمام کشند
 تا زهر آن از بدن بیرون آید بسیار است آنچه تذکره یک کس امنه و نگریه قاعده این بی نیست که خود و بجز و ترش نمیزند
 تا و فیکه در دست کسی نیاید خلاصه ام و در اینجا مقام است و فردا هم تفرید و یافت میشود و در روز مزاج و دشمنان
 جناب عالی و ام القیال قدری حرارت بهر رسانیده بود و از بخت تمام راه بسواری پاکلی داخل سر ادق دولت
 گردیدند لیکن امر و فضل آبی است بهیج سوار شده و در وازده گله قنق انداختن و در وازده بیلدرجی شکار کردند
 بر روز حضرت صاحب لم بهاد و چند دو پیازه و بخر تر با و بخان و لور پسته و جلای خوابی بخت برای جناب عالی
 فرستاده بودند و پنج اشرفی نذر انوش در سواری گذرانیدند خلاصه محبت بسیار خوب است اگر شما این چشمه

نگهدارید باست که دیگر آنکه شما را وادار با جود عمومی شما را درین سفر بسیار یا میکنند بی شائبه اخراج میگویند که این سفر
 سفیر نیست محبت میر نیست که روح را تازه میکند خداوند عز و جل را که با او درازنده دارد که او را از ارگسی
 نمیشوند شخصی عرض کرده بود که ما در زمین بخلان طرف روانه باید کرد و ارشاد شد که آنجا آتیه بسیار که است طرقتانی
 یا عرض سانس که مقام از دست آید می آرند ارشاد شد که من برای حفظ نفس خود میخواهم که خلق خدا مستضع شود و این
 باشد که این رعیت پروری که در فرج جناب عالی یافته میشود شاید در امرای سلف باشد و الا امرای این وقت را
 هیچ نسبت با ایشان نیست و نموده از عنایت جناب مرشد زاده چه عرض نمایم که رستم را سواری رتبه عنایت میشود
 و چون در گاری می آید برای خفته بود و یا معین است و در پیش ازین هم که خیمه کنان آب اوقات بی افتاد جای شما
 نهانی بعضی داشت آنوقت آنجا که بنامهای خوب شبیه بود لیکن که برو و بیا و سوای این با مردم را
 با فطاعتی چه سر و کار و قلم خوب برای خوشنویس باید ما را بخوبی که خوانده شود و سر و کار است با همه ازین نقطه زمین
 چای طایف را دست از انجاری بی یکم و هم میر و بقول پاره از حواصم خبر مر اجبت هم که دست باید دید و دیگر آنکه علی بناسم
 منوچهر میر لا و قیصر چند صاحب مخوف است بر بخش علی باید گفت که بر سر پل خجسته که دو کانهای قصا باغ ساخته است
 رفته و الا و قیصر خجسته را خجسته بیگ خان تحقیق نموده این خط را نزد منوچهر رساند و یاد غیرت و قیصر را خواند
 طاعتی و دو خط شایسته که در آن احوال آن زمانه شایسته بود و خودش مرقوم بود و یکی دید و نه که است یکم بود و رسیدن بانی فک
 فائده تمام بشمار سه که گفته اند که شرح رتبه میزنند اگر بجای خود آن رتبه را با کاغذ من مقابله خواهند کرد معنی
 عبارت را بخوبی در یافته خواندند و این صورت که انظر اول رتبه را با لفظ اول شرح مقابل کنید و لفظ دوم را با لفظ
 دومین هم را با سوم و چهارم را با چهارم و جانی که طلب از آن الفاظ خوب برنی آید آنجا بنویسند میان کرده شد حالا
 براس خطا شما ترمیم به لفظ از آن لفظ ثبت شد و لیکن در نیمه رتبه یعنی عبارت رتبه یعنی جان خوب نمیده خواهد شد
 بهر صورت شما بجای خود مطالعه کنید البته که معلوم خواهد شد بهر معلوم نمیشود خود داده یا خواهد بود و یا با لفظ
 خود بنویسید که شرح آن نگاشته آید و احوال مشکله اند که در رتبه کوچ بر معرجه باری کسات که پل آنجا بسته شده
 سیده بودیم یک مقام در منزل پنجم و یک در منزل اول و این اتفاق افتاد و بود آنجا که آنجا خبر بود که برای آسانی گذر بود
 از پل و مقام خواهد بود و در وقت و هر جناب عالی از لشکری که برشته میشد آتروزی آب رفته بود و از خبر کوچ
 که بود و لیکن بریر و وقت از جناب عالی از لشکری که برشته میشد آنجا صاحب کلان جای پانی اتفاق شد و بدین
 سده گفتمی کامل خلوت یافت آنجا که برشته حکم میباید آن زمین در زمین رسید که پیش خیمه ها و غیاظان دیگر را سبب
 که آنطرف دریا رفته است بر کرد و اندید و بطرف کاخ و روانه بلندی بجز حکم هر کار را رفتند تا نصف شب بگذشت آنوقت
 اسباب باز پاری آمد از غیبت امر و زمانه تمام شد و از آنجاست یاران بطور خود گفتند و با دارند بعضی کیش لاژ و بر کتم اول دفع
 نظری که با چه نفرانی لاری مردار و در کلمه آنچه قاتل و زندرس و او را بر یک پلید مجاری قتلیدگی الی منون اول و در کلمه
 میباید این را که میگویم میرزا خان افغان که تری حرکت کرد و در فرقه که ده اوی کنگنه کیش لاسنی اوری و فیکری منون میباید

در این سفر بسیار یا میکنند بی شائبه اخراج میگویند که این سفر
 سفیر نیست محبت میر نیست که روح را تازه میکند خداوند عز و جل را که با او درازنده دارد که او را از ارگسی
 نمیشوند شخصی عرض کرده بود که ما در زمین بخلان طرف روانه باید کرد و ارشاد شد که آنجا آتیه بسیار که است طرقتانی
 یا عرض سانس که مقام از دست آید می آرند ارشاد شد که من برای حفظ نفس خود میخواهم که خلق خدا مستضع شود و این
 باشد که این رعیت پروری که در فرج جناب عالی یافته میشود شاید در امرای سلف باشد و الا امرای این وقت را
 هیچ نسبت با ایشان نیست و نموده از عنایت جناب مرشد زاده چه عرض نمایم که رستم را سواری رتبه عنایت میشود
 و چون در گاری می آید برای خفته بود و یا معین است و در پیش ازین هم که خیمه کنان آب اوقات بی افتاد جای شما
 نهانی بعضی داشت آنوقت آنجا که بنامهای خوب شبیه بود لیکن که برو و بیا و سوای این با مردم را
 با فطاعتی چه سر و کار و قلم خوب برای خوشنویس باید ما را بخوبی که خوانده شود و سر و کار است با همه ازین نقطه زمین
 چای طایف را دست از انجاری بی یکم و هم میر و بقول پاره از حواصم خبر مر اجبت هم که دست باید دید و دیگر آنکه علی بناسم
 منوچهر میر لا و قیصر چند صاحب مخوف است بر بخش علی باید گفت که بر سر پل خجسته که دو کانهای قصا باغ ساخته است
 رفته و الا و قیصر خجسته را خجسته بیگ خان تحقیق نموده این خط را نزد منوچهر رساند و یاد غیرت و قیصر را خواند
 طاعتی و دو خط شایسته که در آن احوال آن زمانه شایسته بود و خودش مرقوم بود و یکی دید و نه که است یکم بود و رسیدن بانی فک
 فائده تمام بشمار سه که گفته اند که شرح رتبه میزنند اگر بجای خود آن رتبه را با کاغذ من مقابله خواهند کرد معنی
 عبارت را بخوبی در یافته خواندند و این صورت که انظر اول رتبه را با لفظ اول شرح مقابل کنید و لفظ دوم را با لفظ
 دومین هم را با سوم و چهارم را با چهارم و جانی که طلب از آن الفاظ خوب برنی آید آنجا بنویسند میان کرده شد حالا
 براس خطا شما ترمیم به لفظ از آن لفظ ثبت شد و لیکن در نیمه رتبه یعنی عبارت رتبه یعنی جان خوب نمیده خواهد شد
 بهر صورت شما بجای خود مطالعه کنید البته که معلوم خواهد شد بهر معلوم نمیشود خود داده یا خواهد بود و یا با لفظ
 خود بنویسید که شرح آن نگاشته آید و احوال مشکله اند که در رتبه کوچ بر معرجه باری کسات که پل آنجا بسته شده
 سیده بودیم یک مقام در منزل پنجم و یک در منزل اول و این اتفاق افتاد و بود آنجا که آنجا خبر بود که برای آسانی گذر بود
 از پل و مقام خواهد بود و در وقت و هر جناب عالی از لشکری که برشته میشد آتروزی آب رفته بود و از خبر کوچ
 که بود و لیکن بریر و وقت از جناب عالی از لشکری که برشته میشد آنجا صاحب کلان جای پانی اتفاق شد و بدین
 سده گفتمی کامل خلوت یافت آنجا که برشته حکم میباید آن زمین در زمین رسید که پیش خیمه ها و غیاظان دیگر را سبب
 که آنطرف دریا رفته است بر کرد و اندید و بطرف کاخ و روانه بلندی بجز حکم هر کار را رفتند تا نصف شب بگذشت آنوقت
 اسباب باز پاری آمد از غیبت امر و زمانه تمام شد و از آنجاست یاران بطور خود گفتند و با دارند بعضی کیش لاژ و بر کتم اول دفع
 نظری که با چه نفرانی لاری مردار و در کلمه آنچه قاتل و زندرس و او را بر یک پلید مجاری قتلیدگی الی منون اول و در کلمه
 میباید این را که میگویم میرزا خان افغان که تری حرکت کرد و در فرقه که ده اوی کنگنه کیش لاسنی اوری و فیکری منون میباید

باز یغیا یان دوریا و قلمکوی لازیا با کیم آصف اند و در فی انا فیض آباد و هیزی بولوب رز و دیک با کیم اولوب برسه
 یا بولکون لکانغا و لکسون نوکچون جناب عالی و صاحب کلان ایگلا سی بند و بست با چون کتخا لار و قضا
 بهشیده نما ندکه و اولر اید شما از تاریخ بسته با اتفاق امیر صاحب روحی نو تعمیر آمده اند که امر و زور و شکر و بست
 بنفاس وقت سهر سهر خواهند رفت بهمین صاب کیر و عریضه شما آخر و زور سهر سهر بک عریضه مذکور را اینوقت که هنوز و
 نزرده اند آتورده عریضه و خطا می نمودم را بطلالعه در آورم و من شام بیدل شمسیر پیش از تحریر شما و خیال من بود این چیز
 بهمان میر اندست که میر فرما و پسرش را و رس میدا و گروگندگار می بی در نقل طلبیدن امیر شمشیر احوال نام او
 می برند آنچه از حالات منشی نوشته بودید معلوم شد برگاه صاحبان بخانی اید و او استحضار شسته است و عریضه میشود
 و بقول شهاب صورت آدمی را تابع بخت ملاقات باید بود اصل نیست که امور و منوی بهمنه منوی اتفاق دست عقل و تدبیر
 درین مقام دخل ندارد لیکن عقل هم خبر نیست که آدم بان طبعی نشود و منی و انا را باید که کاری نکند که عقل او را بعل
 و اخذ با عوام سر کار نداشته باشد نیز از قلم که میگویند که شهابی انجی امیر که بطریق رحمت بعد چندی اتفاق افتاد و عریضه
 و الا بر کسی بیشین حلاقت نظر نداشته نباید بدین که زیاد میشود و فی الواقع انا یان نسب اینج و دانسته اند و میدانند
 و این عریضه سوا این عبارت که منافع آنها متعلق بآن داری بابت حال احسن بفضل الهی جاق است و با آنست
 جمع باشد عریضه لغت گاه گاهی رسم تحریر با قاصد احسان خودم هم جاری باید داشت اگر چه ایشان در تکریمات بستند
 لیکن باز به تقاضای محبت بین را نخواهد و گنگار می خود را فزاید شما حدیث اندا قاصد صاحب کلان نام خدا حال اندست
 و از زیر پیکر کناره گزین انداخته طعام و شیرینی و میوه فضل هر چه بدست می آید بخورند و دیگر غیرت **رقعه** شام فرو
 ریحونیک سکه عین بغل و خط میوه لیدین محمد در دست همراه بهلبانی که زلفه مهاجنان زیر پیکر آورده بود انجا آمد
 من چون خواهر را خواهم و نگاه بهیم یک کردم و دانستم که شاید میوه صوف این ثوب را برای من فرستاده اند بخاطر
 این بود که همراه بهلبان ستر و سازم زیر کمر من عادی این چیز را نیست لیکن چون خط بطلالعه در آوردم معلوم شد
 که و حجت نکیس که چهار عدد باشد بزی نامرنگه فرستاده اند آتوقت خود جای گفتگو باقی نماند چون از بهلبان ستر
 که این خودم تا سست چهارم ش گجاست گفت بعلت محصل بریت کرد و عمل انگیز بهما دست با نصرت بکنا و ریای
 گفتا بر مهدی گجاست گذارشته اند ام سهر و میوه بدین که فردا برگردند کور زفته آنها هم بهار میوه قاصد صاحب آتورده
 انا صاحب مذکور را و داده کیسه ها را گرفته معلوم شد که کیسه ها را در و میوه اگر داشته بود که بخا و انداخته بود و غیره
 و انجای مذکور و غنیته اندیش پس همین قریه معلوم شد که میوه صوف کیسه ها بهما چندی داده باشد و آن ملحق بر بل و گدا
 انجا روانه شود و بهلبان حرا مراده این جمله پیش کرد و نازی بدست اید و الا حصول بهما کیسه سهر بهمنه و اندیش بخا را
 چه میرود با نظرف ثانی این احوال را خواهم نوشت ام روزا بهر شکله هم آمده اند که کسین نقیض ایشان شود و شایهت که کسین
 چار می آید آنهم به ایشان خواهد شد و کبر و پیاده از پیوه بر آورده با قاصد صاحب میدا و ند که این را بگوید و در و سهر
 باقی را از خانه خواهم فرستاد و انا صاحب گرفته اند بخا شما که نامرنگه هرگز مدخل نیست که کسی اشار و عریضه

سکه لکسون اور
 بار سکه بسته اند و لکون
 بهیجا که عفت اند و لکون
 با فیض آبادین بهست
 بسته اند سکه لکون
 که بهست بهیجا لکون
 بن مس سکه لکون
 جناب عالی و صاحب
 کلان و دون بند و بست
 سکه و دست سکه
 عین سکه

بطرف ثانی نگرده بلکه انتقاد بی پرواست که خطایم ننویسید به صاحب از طرف خود بعمل می آرند خلاصه خطایم صاحب
برای ملاحظه میرساند بعد مطالعه باره باید که دو خطه نویسی علی نقی نسخ و در انگشتان نوشته شود اگر ستم کند و اگر
نوشته گذاشته باشد دوباره چرا بنویسد این یادوارم که شما پریروز نوشته بودید **رقعه ۱۲۹** این بنویسید خوش خط
مخفی نماند که درین دیال که به خود خدایتی کرد بهشت درین که یکجوره کامل باشد پریراز اشعار منشی محمد صادق است
و شش حرف دیگر از اشعار است شیخ احمد علی هر دو را بخوبی نگاه باید داشت و یک بند کاغذها برغل اند و پنج بیت
دیگر در همه رادیف دارد و حاشیه دیوان باید نوشت من اینوقت به باغ فریاد حاجی میر و فم شام که به بیگر و م
نزد شما میرسم این اشعار با منصورت اتفاق افتاد که پس پریروز برغل اول گفته بود و پریروز برغل بعد از آن
نوشته شده و برغل موافقت است پنج شعر در روایت منی در پریروز و دیروز اتفاق افتاد و از باعث بعضی موانع از انجمله
رفتن بخانه میان فرین و انحصار آن سید که در این پنج شعر نگرفته بود این غزل تمام نشد شما بمن پنج اشعار بنویسید
من بیات باقی گفته خواهم نویسانید و هر چه دیگر دست میدید انتم نوشته خواهد شد **رقعه ۱۳۰** منشی طلیق اللسان
خواهد نام الدین محمد قندی که در شنگ صفایان در محاوره زبان اند و یافت نمایم که خطی بنام مرز صادق خان غایب
در اصف خودم که همی والد با جد شماست فرستاده ام لازم که بخش علی را طلبیده بگویند که این خط را متصل جوی
میان آن فرین جای که یکروز مرز قتل را طلبیده بود رسانیده بیا بکام نام مرز صادق هم نشان باید داد و اگر
حسب اتفاق جانی رفته باشند باید گفت که خط را حواله پریروز و دیگره نام دارد و در دوازده دوم صاحب نامه میباشد
نموده بگویند که خط مرز قتل است هرگاه آن صاحب بیاین خواهد داد و دیگر که پریروز جناب عالی مرز عباس میرزا فرستاده
که لباس نگریزی میدهد برای دریافت خبر مرز جناب حضرت صاحب نام فرستاده بود و در این اول اتفاق افتاد آخر روز
مرزا اشرف علی وار و فرقه و بانخانه را که نائب مضاعف علی خان ایشان است قاسمی است یاد دوازده گلزاری گل گلایه بنویسید و در
دو وجه که وال باش و پنج کوزه و غنای لطیف خوشبو و پنج سبوی ساطل فرستاده بودند خلعت به شما الدیو میدادند و در حضور
مگرفت و صلاست ایشانست که امام علی خان ابراهیم صلح پنج پیکره غله و پنجاه بز و سیست پنج کوزه و غنای جمیع بر سر و اول
دو کوزه و از پنج ضیافت بخانه جناب عالی آورده بود و جناب عالی آنقدر اینها فرستادند لیکن دو کوزه و پنج فراموش کرده بود
اینهم آمده بود و همین قدر برای صاحب کلان آمده بود و پریروز هم که سواری از پیش مرادق دولت حضرت مرشد زاده
نگرفته بود و ادب بدست خواص عرض کرده بودند لیکن هنوز ملاقات نشده و رشکار خواهد شد
رقعه ۱۳۱ خواجها امامی صاحب مکرم اندیشی دیر و زیاس خاطر شما در مقام شیخ محمد حسین عرضی
بجای معلوم فرستاده بودم آنچه و منتهی شده است را قمر اول همین گمان بود لیکن جاس خاطر شما نوشته
نوکی و در سر کار ایشان خلی مشکل است کسانیکه این سرکار را ندیده اند بوس دارند و آنها که نوکر اند و فکر
ترک بمیری بر ندیکن توقی که در ترک نوکری رو میدید از سبب بر نیایدن نخواه است و انتظار بر نیایدن
تخواه اول تخواه دیگر جمع میشود بچاره اینقدر پول بخانه نذارند که از تخواه دست بردارند **رقعه ۱۳۲**

خواجہ امامی صاحب سلمہ اللہ تعالیٰ افسانہ زکی را کہ خود بنفس تحریر فرمودہ ابابکر نصیر الدین برای مطالعہ
 بہرید جناب مدوح و دین روز با لغات جاہ شریعت را بہ تصحیح رسانیدہ یا بیگیہ نود عبارت ہم کہ کہ بطور خود
 مینویسند بخوانند کہ از تصنیف صاحب ہم خطی بردارند لیکن اگر آدم جناب مدوح بیاہد کہ خود ہمراہ آن آدم کردہ
 باید فرستاد این از برای آنست کہ شما آدم ایشانرا خوب بشناسید و الا نقدہ سعی مصروف نہ داشت این قصہ ہم
 برای ہمین نوشته شد و اگر جناب مدوح خود دو چارش شدہ می طلبید نہ حاجت برقعہ ہم نبود زیادہ خیریت
رقعہ ۱۱۱ خواجہ امام الدین سمرقندی الاصل سلمہ اللہ تعالیٰ مسودہ افسانہ تازہ رسیدہ دل بسیار خوش شد
 صدفین بلکہ ہزار مر جاہنخی و کوب بخشی بار تو نیکو بعضی مقام پای شما اندکی بخشیدہ است ہمراہ زبیدی ہم سوادیت است
 اینقدر بجا طوطا شدہ باشد کہ تعریف ہر کسی کہ در کتاب ضرور افتاد نام آن شخص را بقدر فقرات شمل بوجہ او کند
 اگر چه مطلب رفق ہم نام او نیز حاصل میشود لیکن پسندیدہ تر نیست کہ آدم مدوح بعد فقراتش مذکور نماید این چیز را
 داخل غلط نیست بلکہ از آدم معرفت تحریر دست میدہد یا زیادہ **رقعہ ۱۱۲** بمیان امامی بعد سلام
 شوق واضح باد کہ خط شما مرقوم چار و دوم شہر حال امروز کہ فقید ہم باہ نام کویت رسیدہ است مسودہ عبارت عبارت خط قابل
 تحسین و ترس بود و الا در و لفظ غلط واقع شدہ یکی کان قوت قاتل یعنی خون شین بجای قاتل قاتل قاتل قاتل
 قاتل و کان یک است لیکن قوت قاتل یعنی از تہ نیست نیکو قاتل یعنی شین و دوم مدوح امیر صاحب این فقرہ در احوال
 و میرا طریس نوشته اید امیر صاحب کہ چاک دل ہم کہ خطا کہ ایشانرا بابا ہم بر حال غریبان مہر شدہ است
 واحد و شش دادہ اند چہین میبایست کہ خدا را کمال ایشان را بابا ہم بر حال غریبان مہر شدہ است و اخیر از
 بیکسی مر معلوم مرقوم بود آن مرد کہ را شانشناختہ اید بستم است سن یازدہ رو پیہ برای خرج راہ با دادہ بودم
 شش کیبار و پنج کیبار لیکن چون شیوہ فقیر مراحت حال بنی آدم است حرام زادہ باشد یا حلال زادہ احوال را نیز خوا
 راست قدر و غ شنیہ و رحم میکرد ہمین طریق مردم صدا گرفتہ اند بیج کی آشنای من نبودہ است لیکن پیری توانا دین
 حسن سلوک میباید کہ فلانی از راہ دوستی با سلوک می در زمینہ اند کہ سن آشنای صاحب غیر رحم و دین گدایان ششم
رقعہ ۱۱۳ ہر دو کاغذ مرزا حاجی صاحب نفوذ رستم خان بایانہ نمودن و نامہ سنگیہ پیا شست آنجا خواہم آمد
 آخر در شمار اہمرا گرفتہ باز اینجا می آیم و کاغذی بخوار کاغذ مرزا حاجی صاحب است آن و جزو دان شاہ گشتہ
 من خود آمدہ دریافت میکنم **رقعہ ۱۱۴** نوشیدہ نامہ کہ میر عبد الباقی راہ بتاریخ نسبت نہم حاجی الی ولی قسطنطنیہ
 روز دوشنبہ و یولی نو تعمیر ہمزل سل و درق برکت الہی ہوست از نہ ماہ این عارضہ داشت و بدین پیہر ہا کرد
 لیکن خوب کرد اگر بر پیہم میکرد و پیشہ با اتفاق اطبا کسی ازین بیمار یہا جان نبردہ است خلاصہ زندہ ماہ و چوئی
 ہر می برو میگفت کہ آب ہوائی اینجا بس یا را فرج من ہوا فقت کردہ روزیکہ مراد یکہا شب ماندہ سر شدہ
 نفس گہ کردہ بود و فائق شروع شد یک و نیم پاس روز باقی ماندہ جان بجان فرج سپردیش وی در روزہ
 ہمین چوئی نگاہ فقیر است از ہل سال فقیر نگاہ دین تکیہ مانا بیال گشتہ قصدا کردہ حال کہ چاک بال او کاست

مرزا قنبر

هر چه شما بگوئید قبول میکنم خداوند بخشنده است که این خط نوشت را خط انعامارشید و بی غم داد و انستچه بخواه
 قیمت کتاب بر زبان آورده اگر پسند صاحب باشد ضایعه ندارد میان حسین علی امروزی و آنه جوئی رسد ندی سلام
 بخیر است شریعت گفته عذر حاضر نشدن از کم فرستیده با کرده اند و در روز و پیر و روز که خواهم درست بود و شریعتی که گفته
 شما باین وقت نقل آن گرفته همین کاغذ که نظر لها بر و نوشته شده از رفته بریده برشته خان خواهد بود و اگر در آقا صاحبان
 خواهد بود و روز از و اما باین فارغ شدیم فروامیزی را طلبیده سر تر شری میکنم **رقعه ۶۱** خواجها امام صاحب
 سلمه که انتقالی خط استی و الدشامیر بعد مطالعه اگر ممکن شود همین لغات را قدری تراش داده بصیغ سبب لغت
 عرضه خود و آنه سازید و خط قاضی صاحب که استی آن خاص صاحب است قسم امروزی بر دگر پیش از عصر آدم جوابان سانه
 آنرا هم لغت باید کرد و الا خط امروزی در آن یکم سینه خط آن خاص صاحبان در خط دیگر خواهد فرستاده و در خط مردم
 معلوم رسیدم و باینکه من از آنکی چند خورده است چنانکه که میر انشمار الدشامیر صاحب خط مذکور را باین علت که غزلهای
 هندی نوشته بود و درنده الا بلا حظه شما میر سید **رقعه ۶۲** خواجها امامی صاحب سلمه که انتقالی بعد شتیان مخی ثانه
 که از ویر و در عجب رنگستانی افتاده ایم که هیچ میر سید امروزی مقام است فردا که چون غلام امروزی درین فن تامل
 بر من ناگوار است صبحی ما بر آنه بود و پیا داکشتند و دیگر آنکه جوئی بدست من آدم میر سید گفته پیش خود نگذاشته
 و هرگاه موس معلوم باید باید و ادکی بیا رده بقتضی خود در آن **رقعه ۶۳** خواجها صاحب خط قلم شفیق
 که استی فقیر بود برای مطالعه میر سید و رفته دیگر که تمام سیر است نیز فرستاده شد بعد مطالعه خطش رفته است و یاد
 که بخانه ششار الیه بر سانه و آقا صاحبان خود و وقت شام آدم خود را نیز فرستاده بود و چون معاونت امروزی
 که درین چیز با نام خود و نقل کنیم با نوشته پیش خود بگذارم از رسیدن قلم به اینها کشیدم لیکن بطور خود بیانات
 نگذره و ریا و میکنم اگر آدمی آید خواهی مطلوب الا امروزی بطور دیگر درست میکنم **رقعه ۶۴** خواجها امامی صاحب
 سلمه انتقالی را قلم داعی تا این وقت همان مرزا حاجی صاحب بود حالا بخواهی آقا صاحبان تعلق نشان رسیده
 چون خبر قمری آوری این صاحبان تا شام که دست اندام موافق و عده دی شبی امشب نمیتوانم فراموش
 باتفاق میر صاحبان زن خود و مان عرض خواهم شد **رقعه ۶۵** خواجها صاحب سلمه که انتقالی بر گاه خط بوال خود رسیده
 برای ملاحظه داعی هم نخواهید فرستاده من یاد دارم که نقل آن تاریخها پیش شما هم بود شاید از خاطر شریف
 رفته است و میر محمد علی هم نقل آن برداشته بودند من هرگز نخواستند از من و شب یک ماهه بدست آمده بود
 و قطعه آن نیز درست شد لیکن چون عدد و صراح بشماره را و روم و عدد و کم بود و مجبور متوجه ماده دیگر شد بعد از
 این ماده بدست آمد قطعه زعفره ساخت بی شاه وین جو صند و قی و وزیر اعظم هند آن مر سید جلال و و مید جان
 به تمام افعی ازین تاریخ به نشان مجد و کمال و سعادت اقبال و دیگر آنکه امروزی فردا عالم فرصت این چهار
 غزل تازه فقیر را بر کاغذی نقل کرده بدست آدم خود و نیز آقا صاحبان خود و مبادید فرستاده و باینکه بکلیت
 مرزا حاجی صاحب بکریلا میر و م و انا نجا باز بجنوری آیم زیاده خیریت **رقعه ۶۶** خواجها امامی صاحب

در یافت نمایم که معلوم نیست که در روز یا امروز را بهیچ یک پهلوان و آن مرد جوان که پیش از آنکه در جنگ شمشیر
 بالای باطله سیده سفارش او کرده بود و مرده بودند یا غیره و صاحب این دست نوشته هر دو سلسله را گفته بود و منجناب قبل از
 عرض کردید با وقت مناسب بود و بهر حال اگر در این دست نوشته منجناب را از گویای خود جواب خود بسیار **فصل** از
 انانی صاحب حکم الله تعالی بخیر و بهیچ دست نوشته منجناب فرستاده شد با یکدیگر نیست و نزد والای میان مکتور فتنه با گرفت
 که مرز قتل پیشتر که دست نوشته منجناب را در میان انگریز بود و سفارش اکثر مردم با انانی نوشت و همه
 بقدر مقصود خود و کامیاب میشدند و درین بار که اشتنا یا شش همه عزول شده اند سفارش یکدیگر و بهیچ با آنها را و انبارد
 و سابق هم نزد نوشته بایل حاجت میداد این نیست که در برای کسی بطلب بگرد و دست را از منجناب را در میان منجناب
 و گاهی که کسی همین جا داده و پیش خود داده است اینقدر گفته باز بگویند که این بخیر و بهیچ فتنه شامیش خود برای آن
 فرستاده اند با ویدید زیاد و خیریت **فصل** از منجناب خانی صاحب قبل و کعبه بر و کعبه
 ماه مبارک که بود رسید چون من اینجا نبوده ام و والی شام از باعث صوم فرستادن آن نزد من فراموش نمودند و در
 که از خانه آقا صاحبان اینجا آمدیم بطالع و در آنکه تحصیل داری و هر چه بخیر ازین داخل مناصب عزت در سر کار کمینی
 اگر نیز بهما دست بدهد و دست بطلت و عنایت آقای عالی جناب است اگر صاحبان بود این بخیر از این پسندیدند و بهیچ تحصیل داری
 بشمار ازانی و از جای اندیشه نیست خدا را کار اسلامت دارد و اگر او را برداشت شما منظور است بطریق دیگر کامیاب
 خوابیدند نزد من اینهمه و اصل از منجناب مهربانی اوست گویند با هر حاضر با منی خدمت شما باعث آن شد و درینو اشتنا
 ازین بوری خطی من نوشته بود و خط مذکور معرفت آقا صاحب مختارین رسید شخصی مذکور من نوشته بود که بهر حال برای
 برگشتان حضور تحصیل بخیر نشد و بهر بورت بفرج آبا و رفته است با نزد صاحب بود و بهیچ که باشند دست بخاطر نامه است
 و صاحب الامان فتنه نظر جواب هرگاه این اتماس پذیرا خواهد شد حال مذکور که یکی از آن شما باشد بر سر گرفته خواهند
 تمام شد مضمون خط اشتنا مذکور بخیرا بهیچ من نوشته بود اگر فضل آبی شامل حال شما شود این شخص را رفیق خود
 خوابید که مسکنین را اینجا حالی ندارد و بعد مدتی ده روپیہ بیکه برای منبر خود فرستاده بود بخانه او رسانیده شد
 و سیدی حسن خان خطی به برادر خود میان سیدی علی نوشته بودند که تحصیل داری تمام شود امانی صاحب تقریر شده
 چون هندوستان از طریق انگریز یکی خبر از هندوستان و شریعت اینجا گمان بردند که شما ازین بوری فتنه و انقدر
 انداختند که در سر کار را اگر نیز اینجا بهیچ پیش از آنکه شخصی بر کار می منصوب نموده آید با سجا بهیچ شهرت میگردد
 که فلان خدمت بعلانی قرار یافت بهر حال خال نیک اثری دارد و آنچه در افواه دانسته جا گرفته است روزی
 و بهیچ روزها بفلووری آید لیکن با دعا گوایان را در وقت ترقی با و باید داشت اینجا چنین واضح بود که فتنه
 گویند که کسی من درین موضع بود و بهیچ نامه در آن روز من بعد خطی آبی آقا صاحبان محمد و مرز و شام
 هر وقت که جواب میرسد نزد خود نگاه میدارم در خط دیگر مکتوف کرده خواهم فرستاد و آنچه در خط سابق
 نوشته بودم که دو جا در خط شما خطی دیده شد تفصیلش این است که این خبر در عالم تحصیل شد و در عالم

شما هم میدانید که بخوبی با حلی نوشته میشود و معلوم با پای هونیوید میکنی از بسبب سرعت یا حصول بودن خاطر کار دیگر
 بالعکس از قلم شما ترشح نمود انشا الله العزیز و قتی که بر طلب ظفری یا میده و اطمینانی بهم میرسد آنوقت بر این قلم
 و دیگر یک و کتاب لغت نزد صاحب فرستاده و خواهد شد صاحب من این خوشی را هم که شما بعلی سینا
 شوید خط به خود را درست بکنید من ترقی شما در دنیا میخواهم اگر خدا اعلم و دولت برود بدیهان شد کور
 چه میخواهد و چشم بینا و اگر علم بقدر ضرورت عطا فرماید و دولت زیاده از حد لیکن بغیر تمام ندرت نبی مطلق
 و خلی عنایت خداوندی این باز حلی برای نا پسنگاه بود چون او بذات خود مشتاق خبر فرحت اثر شماست و میداند
 که محبت او در دل شماست از راه اختلاط کلمه بر زبان می آید لیکن از دل نیست اگر جواب شما بخواهید بگویند
 او خط صد و یکم خواهد نوشت امروزه که از دوپهر اینجا دارو است شام خواهد رفت خطش موقوف است
 و دو کاغذ دیگر یکی عنایت نامه حاجی اسمعیل نامی دوم فقره های مشاعره حال **قرن ۶۹** سلمه الله تعالی
 پوشیده نماند که لغافه امی آقا صاحب مختار حضور بر نور قومه بخت یکم شهر حال من رسید و ایدی بمران مطلق نشد
 صورت حال نیست که من پرپر در که بخت و سوم شهر حال بود خبر و انگلی امیر صاحب تباریج بخت و ششم شصت و نه
 برای تخیص ملازمان جناب مروج نجاس آمد و در قریب ایشان بر میزد و حال در شروع ایام بر شکال و از خواستند
 و در روز که گشت چهارم روز دوشنبه بود و آدم آقا صاحب امجدده آن لغافه را مضمی آورده رستم را بیرون در و از به
 و با و سپرده در رفت کهستم نیز با خنای تمام من رسانید خط مرزا ابو الحسن خان و دیوان هم در لاف آن بود بخوبی
 همه خوانده شد و کسی ندانست چون من در اینجا هستم و آقا صاحب آنجا جواب نظر ایشان بعد از من
 خواهد رسید و جواب چه موقوف است ایشان شب و روز در دنیا و شما بسته تحریر مظلوم در مقام داعی شدن
 ضرورت احوال تازه میشود باقی همین یک خط برای همه دوستان کفایت میکند صد آفرین بر شما که بر سر نام نام
 آقا صاحب نوشته بودند و الا احتمال آن بود که چه بداران و پیاد ما هر کاره واک میگفتند که مرا قتل نجاس قتل
 و هر کاره بجز دریافت حال اینجا می آمد اگر من تنها اینجا خط را میگردانم باز هم قبا حتی نداشت و اگر قبا میترسم
 صاحبان خانه خط را گرفته از راه بی تکلفی میخواهند لیکن این احتمال من خیلی ضعیف است زیرا که من وقت آمدن خوبیم
 او همراه چه چوبدار و چه پیاده طلبیده تعقیب کرده آمده بودم که هرگاه خطی بنام من آید شما آن خط و هر کاره را پیش آقا صاحب
 بیاورید و اگر نجاس یا حاجی دیگر نخواهد فرستاد اگر خلاف این بعمل آید و دیدار تو کردی بر طرف خواستند آقا صاحب
 قریح کردند و تهدید نمودند و بی ضرورت آمدن خط به نجاس احتمالی نداشت لیکن بسیار بدانی کار کردید حجت خدا
 بر من شما در وقت شام در خطوط خاکی خطی بنام صاحب در ذاک فرستاده شد و خط مذکور چند نقطه قریب
 حادثه جانگزا هم است اعاده آن چه ضرور حال بعد از این عرض برای جدا میخواند و بنویسد بدین مودلی کلمه ابدین
 مفتی عدالت و دیگر ارباب غرت و متاسف شدن صاحب لا قدر را دریافت این اسامی خود را بقللم باید نمود
 تا در نظر این مردم غرت شما جاگیر دور قریه من که در مقدمه روانگی خانصاحب از کلمه بنویسد و بنویسد بسیار

بجاشد زیرا که نمودن رفته وقت استفسار صاحب الاجاد از احوال خالص صاحب بیابان و از طرف خود و بخت
صاحب مناجات این آنچه بنویسم از حکم قطعی ندانم و بشماره خیال بکنید بر چه مناسبت است در ای شما پسندید و نامیر
آورد و باشد نام خدا را می شما صاحب نزد من پسندید و است **رقعه** خالص صاحب تالیف رساله لغالی بر روز
خط مبحث نظر رسید موجب مسرت فراوان گردید نوشته بود یک تاج الدین پیران باز بجهت سیداری محبوس نامور
شدند لیکن این لفظ را معصومین مملکت نوشته بودید پوشیده و نماد که موصوفه منتول از امر یا مرآت است
و درین مقام همین انبساط نماید و معصومین آبادان تعریف شهرست و اینجا چه گنجایش دارد و معنی شهر
مرز را رفع **شعر** بدواجب کفر ثابت بر یه تعالی مسلمانان بدینچه بی شیخ سیدنا شیخ سلیمانانی است
که تعالی نامی از ترشت غنوج و میم ساکن معنی نزدیک گذر بانان و در ابدان بحکم جا که از تاجران دیگر را گذران گیرند معنی
نویسنده در استعمال معنی شود و رفع است و سلیمانانی سنگی است برنگ کبریا که در میان آن رنگ سفیدی می باشد
که از زانرا میگویند غرض شاعران اینست که کفر و اسلام هر دو در اصل یک است و فرق ظاهری نزدیک است
نامعتبر هر که کفر ثابت شده همان ثبوت کفر و پیغمبرانی است یعنی اسلام عین کفر و کفر عین اسلام است هر دو از هم
جدا نمیشوند نوعی که زانرا از شیخ سلیمانانی منفاک نمیداند همین صورت کفر از اسلام و اسلام از کفر جدا نمیکرد
شیخ با این عقیده توانست که زانرا از شیخ سلیمانانی جدا سازد تمام شد اینهم دیگر انیکه حال محسن نفس شانی مطلق
از سابق بهتر است اگر چه پیرو نجالت اصلی خود نموده لیکن کم کم بطور سابق اختلاف میکند و بخند و این دلیل تمام
بر محبت گویند و راه نمیدانند رفت اکثر کسایل طبع بعصب گلی میشود و یاد دل رغبت بشیر می میکنند با خود و میگویند که
پیش من صاحب برسان و فتیله می آید سوال هر دو چیز میکنند من البته بعصب گلی می طلبم لیکن چون طلب از شیرینی خوردن
منع کرده است بهر طور که میشود و از سر او و میگویم اگر گاهی اتفاق میشود یک نبات تازه با و میدهم یا شیرینی پنجه لیکن
چون نزد حکیم اینهم ضررست بمقدور نمیدهم و بر قده می معامله دیوانچه پنجه جناب قبله و کعبه بشما بنویسد بدان عمل نماید
تیکه بد را با تمام کار نظرداشته باشد و بر نشاعره بود و از باعث آمدن بعضی احباب خاطر داری آنها دور و نزدیک
مرز اهما نگیر بهادر زیاده اینج غزل مرغ غزل غبت بی اتفاق نشد و خط آینه فرستاده خواهد شد مرز اهما نگیر شاهر
رو چینه بست چهارم محرم و فلک کشود شد و جناب عالی با چشم تمام که شاید آفت لدوله بهادر با بصورت
استقبال مرز احوال بخت شاهره کرده باشند پذیرفته شده بودند شاهره موصوف با و وصف غر و سلطنت
و در حاجی جناب عالی را و یک هجری پهلوی خود و نشانید شاهره موصوف رخت اگر نری میوشد و بر جانوری
از خوانی رنگ بر سر نیز چهارم کس گیر از نقاشیش همین حیثت دارند فقیر را هم بیکر و از اتفاق صحبت با و شد همینکه
سلام کردم کرمی طلب کرد و فقیر اندانید و چیز هم همراه خود خوانید دیگر خیریت **رقعه** بعد از شایق و شهاد
کردم روز که پانزده شهر حال بود و لغاف خطوط شمار رسید و رفته مختصر که بنام من بود آنهم مطلقا و در تاج الدین صاحب
بچه پیوند رسیده کاغذ دیگر برای کاتب خواهند فرستاد و امر و از آقا صاحبان خطه دیگر که برای من از زبان رسد

۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

نوشته بودید فرستادند و احوال دریافت گردید و خط پیشتر هم فرستاده شد و شبی که در آن روز
 و یکی بطور خود در آن انگیزی مرسل است بعد ازین اگر خط قابل اعتماد باشد درین اتفاق فرستادن خلعت نیست
 بذر دولت حضرت عالم فرستادن مناسب است من با قاصد صاحب خشتان نمانده ام که اگر بعد ازین خط خواهد آمد
 اینجا بیاید اگر آنوقت من اینجا باشم بهتر و الا پیش خود نگاه داشته بودم خود در گوش من اطلاع بکنید چرا که
 خواهد بود و خواهیم طلبید و نیز خود نگاه باید داشت آدم بر احوال میروید و جدا میگردانید و اطلاع خط خیلی چو این شدند
 امر و رقعته من نوشتند که خواجها امامی خشت از دست رفت خداوند در چه بلا گرفتار خواهد شد حاجی به ازین نیست
 که نخواهد قاضی آنجا رفته او را همراه خود بسیار و تاج الدین حسن خا نصاحب بود و اطلاع خط شما بر شخص شدند و بر شخص شما
 بجانب خا نصاحب قلمه عرض بکنید که خطی بنام من بنفعین لغزت خود را که شکوه آباد اطلاع است عامل آنجا رفت و آنجا
 باین کار با امید لطف و عنایت صاحب الاحباب پاس حکم حضور بنویسند و اینق بمنمونه بگویم بماند که به خود را
 بالفعل از حکم آقای خود چاره نداشت و بیکسانینده وقت روانگی صاحب عالی شان و در آنجا هم بماند که به خود را
 از قضاوت خداوندانه آنم که او را وقت روانگی یاد فرمایند تمام شایع من تاج الدین حسن خا نصاحب اینوقت بگو
 نزد تاج الدین حسن خا نصاحب برای نموده قلمه قبله و کعبه و نیز قاضی صاحب برای نویسانیدین قلمه قبله و کعبه بنام
 خا نصاحب قلمه است بینیم چه جوابی آید به هر چه قرار می یابد و خط خود را که لغت خطوط خانگی خواهد بود نوشته خواهد شد
 و خا نصاحب هم در ترمیر رسد اگر حضور از روانگی ایشان بپرسند شما میمنتی عرض بکنید که به خود بماند که به خود را
 یقینکه روانه شده اند من بنا بر احتیاط قلمه دیگری نگذاشته ام شما درین خط چیده ام احیاناً اگر صاحب الامت است
 بپرسد که خط مرز قتل من این منمونه پیش شما کجا است باید که همین قلمه را بنمایید و دیگر خبریت ~~قلمه~~ خط مرز قتل
 است و هم شهر حال رسیده موضوع طلب گردید اینجا از احوال همیشه زاده دیوان ابو الحسن خا نصاحب نوشته اند و رقت
 معلوم نیست که این مرد عزیز سپهر میر باقر علی مرحوم است یا سپهر که ام کس دیگر اگر سپهر میر باقر علی هست پس دست قدیم
 اینست پدرش با من محبت بسیار داشت پیش اگر غدا شدند لشکر نواب بیخ خان مرحوم می چایرانان خجیل
 پیش ازین بودن میر مرحوم و سپهر سیدی مر جان اتفاق می افتاد من هم در همان ایام از شاهجهان آباد و از لشکر کوه
 و سیدی موصوف از مهران من بود و اکثر اوقات از اوقات خود به خواسته را و تان او سپهر قلم میر باقر از آنجا میمانم
 گاهی از صبح تا وقت چاشت و گاهی از سه شام تا نصف شب با هم اختلاف میگردانیدم در همان روز با جفت و نیز به جفت
 که در علم منطق هست پیش من میدید چون از توره کوچ پیشتر شد من بنا بر نیروی بکبر آباد روانه شدیم بعد از آن که باز
 بلشکر رسیدم شنیدم که میر فرور به شاهجهان آباد روانه شدند فاندان ایشان خیلی بزرگ است ایشان که شمره لقب
 بسادات سنی اند میر مرتضی نامی فاضل زبردست صاحب جتها و در مذہب امامیه گذشته اند که خود را به جلی با آنکه کمال
 شاگرد ایشان بود و میر موصوف عموی میر باقر علی میشوید میر باقر علی مرحوم را سپهری بود و کمال ذکاوت و ولایت و وقت
 و تقوی و در شانزده سالگی قطعی یامیندی همچو اندی چاره مدقوق شده نندگی را خیر با و کرد و شاید برادر کلان

همین آشنائی شما باشد از عقل طرفه نقلی است که میر باقر بعضی اجناس را از قسم کتب غیره پیش گرفته اند و غیره و فرمودند
 چون دو سه بار همان موصوفت بر وعده وفا نکردیم فرمود روز قضا می شد یا نه و خان موصوفت گفت که خدا هیچ
 آدم شریف را عالم با کشمیری نصیب نکند که عجب مردم عجیبی و من در دیده میباشم میر باقر گفت که شما هم میباشند
 یعنی کشمیری تمام نمایان در استان و آنچه از احوال آن کوت برچی حواله قلعه کرده اید پشت از با ما افتاده است و از هم
 اینقدر اتفاقا منظور نیست سبب اینست که چون شما به جیادین قوم باقی نمانده و خود را و انا ترین ملائق میگیرید و عمل را
 بر عهده خود بدینداند و علاوه آن میونی را داخل عیش می شمارند یعنی زن خود را و بر روی خود بگذاشتن میدانند و همچنین بر
 و دختر را نیز چند و جنب زن که حرمت خود دست خوار دختر کمینند چون آن کوت برچی را دیگران میگیرند و او را درش هم
 مشکوک است درین صورت نه از زن زن او است و نه دختر دختر او اینقدر که از ذکر این محل بدین دنیا اگر کسی بخوید
 که شما کوت برچی هستید بر سر غضب می آید سبب اینست که در نظر مردم صاحب این محل فیل و خوار است و سزاوار نشان
 درین چنانست بدینجه کمال نرسیده اند در بند شخص ظاهری یعنی در بار داری و تحمل ظاهری هستند اگر این تئید بیان
 نباشد رخت زنان می پوشند و در میان زنانه و این قوم هر فرق است ایشان همه بالطبع راحب باین میباشند که بکمان
 زنای می پوشند و در خلوت همین محل را میگردانند با شند لیکن این مرد کوت برچی است ظاهرش خلیق و در دست
 بجد و هم دارد و تحمل حرف ناملازم هم ندارد و زمین بهمت غریش باقی است لیکن خدا به حال شش هم نمیتوان کرد مردمان
 این اند که با همین مردمان بیاید ساخت و اگر کسیه خود چه میر و هر کسیکه مواضع پیش آید با ملاقات باید داشت
 میر نصیر الدین در بار این مولوی نصیر علی در مرشد آباد اندک کثرت خط و این صاحبان می آید میر موصوفت در خط مستقیم
 صاحب متناصف یکی مشاهیر می باشند هم خلیل خون خون جگر میخورم لیکن امور رفتاری نیست اتفاقا است
 همین است میر نصیر الدین صدر و میر انزال پدر خود می بایند بر زبان زوی خود چه می پدید آنگاه اند آن ملک بچه از دقت پیش
 منشی بودند انش میخورد و حال او در سر رشته امانت بر نیابت شخصی نوکر چای پر و سپه شده است لیکن این را یاد داشته باشید
 که این نوکر میزبان از دوا نیست چون منشی دوسته بایند که نوکر آمد خدا و اندک بکدام فقری در دیوانه می شود و او خود
 بر همان تعارف این مرد که وبال گردن او شده بود برای رفع بنامی انقدر بر عمل آورد و الا او را با منشی قطعاعلاست
 به چند شفع این مرد که هم مثل عوام است بلکه مثل بازاریان تمام بزرگانش را بخری بوده اند و امانت نمانده وجود
 آدم غنیمت عقل خالی شده است و الا لانگ آدم بود که با اینگونه طرکه در حرف بر ندان ملک بچه سخت خرسست
 برادر کو کیش در قوت هزار بار بر و میچر بدخیریت مرد که اینست که بر نام آدم دست شاه پیر اجمان میدهند و با
 از کوشش بسته است مرد کو کیش مردم اظهار کنند خود را بمن میکنند و بر عهده میدارند که من ازین ادعای اسیا خوش
 خواهم شد و جای خود در دل من کند خط و طمعه با جبار رسانیده شد گنگارام خود او در جواب نه شده موقوف بر خط
 کرده اند و نزد آقا صاحبان بنویسند نفر ستاده ام حال آدم می بر جواب بعد از این خواهد رسید **رقعات** این خط
 از قلمیکه برای نویسنده کتب محال شخص می نویسد و خود را را باشد که نوشته لیکن بعضی چیزها که نقلی بر تره طر فانی باز کرده اند و فرمودند

بکار آید و در کتاب مکتوبه سیه تحریر نیز در پیاف نوشته می آید و اینها را طرق و سمن و آداب نامند که بعضی از اینها سوا می نامند
 و زبان تعلیم بخواج نیز در این معنی با بعضای بدنی انسانی سخن نمائند که در مقابل شخص مساوی خود را بنده و مقابل خود را
 قبیله و قبیله حاجات بهم گفتن و دست آمد صاحب قبیله و کعبه نیز است و در مشد را هم باید گفت و به پدر زن نیز مضایقه
 ندارد و بیشتر طایفه آقا بنامند لیکن پدر را بنام باید گفت و لفظ پدر و مرشد سوا می است و مرشد دیگری نباید گفت لیکن
 استاد و یک علوم کتابی بیا و این کس و بدنه استاد و در شئون دیگر مثل کشتی و غیره صناعات که مرتبه درین مقام
 و اودن را عنایت کردن نامند و به پدر سوا می بدید عنایت نباید گفت و در خطاب جناب باید گفت یا جناب لا
 یا جناب حضرت هم مضایقه نیست لیکن مثل نور انبیا حضرت بعضی پدر را استعمال نباید کرد و در آقا بنامه پدر را والد
 یا قبیله گاهی باید گفت اگر همین اشخاص مقابل باشند و بر وی آقا هیچ و سپه خود را در مقابل این آقا جناب ای
 شخص مساوی غلام زاده گفتن مضایقه ندارد و بر وی شخص مساوی صاحب شخص بنده زاده باید گفت
 و بر وی پدر نام او باید بر و همچنین و بر وی بزرگانی که از پدر و مرتبه بنده زاده باشند مثل عم بزرگت عمال بزرگ
 لیکن اینجا غلام زاده گفتن نیز درست باشد چه که سوا می شخص مساوی که آنجا خود را بنده گفتن سزاوارست و بیشتر خود را
 بنده زاده و مقابل اینها خود را غلام زدی وی باید گفت و بر نام پدر و بر وی بزرگان را غلط صاحب اضافه نباید کرد
 یعنی اگر کسی از بزرگان سوال کند که پدر شما چه نام دارد باید گفت که زید یا عمر و زید صاحب عمر و صاحب نباید گفت و بر
 اینهمه صاحبان پدر و بر او در کلانرا استاده شده سلام باید کرد و در مکتوبه سیه برای بزرگی بنویسند و در پیاف
 یا بر خود را کارگاه زاده بنویسند غلام زاده زید یا عمر و یا زاده و برای آشنایان بنویسند و زاده باید نوشتند
 بر آداب آقا بر چند قسم میباشد یکی اینکه این کس از سبب و کامیاب طلب گردیده یا اینکه از پیش خود سلوک می در و لیکن
 او را نیز آقائی است مثل رساله دار یا عامل برگشته یا دیوان میر پس چنین آقا را می بخش نوکر را بنویسند و بعد هم صاحب بنامند
 و در مقام عنایت کردن بجای و اودن و پدر خود را و بر وی او قبیله گاهی و قبیله کامیاب و والد گفتن مضایقه ندارد
 و سلام هم بر بزرگ خود باید کرد و او را قبیله و کعبه و قبیله حاجات باید گفت و در عالم اختلاف خداوند هم گفتن مضایقه ندارد
 و تعلیم و مستمان هم باید کرد و تشریف بیارید و چه میفرمایید هم بدوستان و بزرگان گفتن معیوب نیست اما برای
 عرضی باید نوشت برای بعضی بدی و برای بعضی باید و سپهران او را نام به کمال عزت باید برد و بر وی او غلام
 هر یکی باید کرد آدم بر آقائی می جبروت مالک الملک که در ملک او دیگری شریک نباشد آدایش این است که در وی
 خود را غلام و سپه خود را خانه زاده باید گفت غلام زاده نباید گفت و پدر خود را نیز غلام و بر او در کلان را بنامه باید کرد
 بی اضافه نمودن و اودن او را محبت کردن یا اودن باید گفت عنایت کردن نباید گفت و بر وی او
 تعظیم هیچ بزرگی نباید کرد و عند آنکه رسم الفاظ بزرگی آئینه در حق کسی نباید آورد و او را پدر یا جناب عافی و مشا و بنام
 و عند خطاب پدر و مرشد و خداوند و اولادش را مرشد زاده و بر وی لفظ بهادر بر سپهرش زاده باید کرد و آید
 آنها تشریف آوردن نباید گفت الا بزرگان این را در حضور او به بزرگی تمام نام باید برد و بزرگان او را

نیز یعنی بدین را حضرت جنیت آراستاده باید گفت و بدین کلامش را جنیت آراستاده که از آن تا خود و نیز بهیچ آغوش نگیرد
 و اگر مطلق ضروری الذکر باشد جوهر کرده و ادباید کرد و اگر برای کار بر فتن حکم کند تسلیم کرده باید رفت و وقت باز ماند
 و ادو اگر در آن طلب نیز تسلیم باید کرد و وقت مقابل او یک سلام و بعد از آن تسلیم کرده استاده باید شد یا نیست
 و اگر در روز سه بار بلکه ده بار و بروی فتن اتفاق افتد نیز مقابل سلام و تسلیم باید کرد و شایه از این امر و مرشد
 نباید گفت و این خطاب لفظ کرامات بر زبان آورده عرض طلب باید کرد و بنده گان عالی و جناب عالی غایبان
 آنها را نباید گفت بلکه صاحب عالم اولی بود و **فصل** پوشیده نماند که طبیعت قوی است خالی از شعور و رنگ
 و درخت حیوان آدمی امانت نهاد و دست قدرت است مثلاً سنگ را که از پائین بیالای اندازد مجبور است که از
 بالا به پائین آید اگر مانعی نباشد مثل سقف یا درخت یا چیز دیگر پس حرکت سنگ را که از پائین بیالای از فتنه می
 نامند یعنی باختیار آدمیست باختیار سنگ نیست و از بالا پائین آمدن را حرکت طبعی نامند یعنی طبع سنگ چنین
 افتضا نموده که از بالا پائین آید و میل آهن بمغناطیس هم ازین قبیل است و بالبدن رختان منبر شدن برگ نزدیک
 باریدن آب از آسمان و زیدن باد و از این خصوصیت طبیعت دارد همچنین اگر چرخ بزرگ که اگر برگ را برنجیر یا
 بسته مقابل آن بزراندند یا استاده کنند ازین خواهر حرکت یا خوله رسید یا خود رسیدن آن از برگ حرکت
 طبعی یعنی در اصل خلقت از برگ می رسد و میل نمودن اطفال شیر خواهر نیز ازین بطرف و در آن زمان برورند و رسیدن
 جوان و پیر و مکان تمام وقت شب یا در جنگ نیز ازینست طبعی یعنی در اصل خلقت هرگز زوال پذیر نیست و ترک آن
 عیان قوت دیگر است که سنگ و درخت نباشد خصوصیت حیوان آدمی دارد که از عادت نامن و این معنی بود که از
 تعلیم و فطرت محبت دیگری حاصل میشود مثل گربه و لایق که چون را بیدار یا کبوتران بزرگ شود و حمله بر کبوتری نکند یا فیل که تا
 دو سه بار آدم نکشته باشد حمله بر آدمی نکند یا بوسه که هر کس را بچوب یا چیز دیگر ازین قبیل به ترساند سلام و کند و فتن
 آدمی از قبیل و طیفه بسیار و عبادات و مثل نشان حرف و لون و تصدیع خود و ازین دانستن قمار با فتن شراب خوردن بسیار
 باشد و این امور طبعی نیست اگر صحبت قمار بازان بهم رسد برگزداران بخواند همچنین صحبت بی هزاران لیکن بعضی کسان
 که صاحب قوت قویه اند منسوج به چیز و دریافت نمایان و صحبت اصحاب دیلت را ترک کنند و ترک عادت هم چون ترک
 طبیعت بسیار مشکل است لیکن ممکن است که بعد و ترک عادت صورت بند و بخلات ترک طبیعت که منقطع باشد و موجود
 و گونه بود یا آنچه قدرت الهی از وقتیکه وجود گشته بحال خود دست مثال عقول افلاک و ماه و مهر دیگر ستارگان یا آنکه کمی
 بصورت دیگری میشود چون آب آتش باد و خاک یعنی باد بصورت آتش و آتش بصورت باد و همچنین خاک آب و خاک
 مشر و یا فتن پذیر شود و بدین چون درختان میوه دار و بی میوه مثل درخت انار و سر و یا زودتر چون درختان غله
 و بعضی گیاهای خود و که سال بسال از زمین برکشند و قالب ماهیت آتش است که هیئت چیز متغیر شود و این
 مجتمع است مانند گندم شدن نخود یا بعکس یا طلا شدن مس که در مذهب اهل جنون حقیقه دارد
 اما قالب ماهیت بی سنی آدمی بقدرت الهی خود بخود ممکن است چون بعضی جانوران که چو یک

بعضی جانوران را بصورت خود سازند اگر شخصی کمال باطن قلب با هیبت چیزی نماید اگر دانیان قبول ندارند لیکن
 موافق عقیده خلوق خدا نیست که اگر از پیغمبری بظهور آید آنرا معجزه نامند و اگر از ولی کرامات مخرق عادت و اگر
 از فاسق و سحر و اگر از کافر است راجع چون خرق بعضی دیدن است و عادت بعضی لوگراست و نیز خرق عادت با هیبت
 که انگیس عادت خود را بپاره کرد یعنی از عادت بشری بیرون آمده اینکار کرده شاید عادت و ریتقام بعضی
 عادت بشری باشد و لفظ علقه در اصل علی حده بوده است لیکن رفارسی علقه نوشته میشود و در برخی علی حده
 و فرق و عقل و عادت اینست که این عبارت که فلانی اینهمه صاحب هیبت است که گوشت فرزندان خود در وقت نذر
 بهمان نحوه از خلاف عادت باشد ظاهر است که این حرکت خلاف حرکت انسان است خلاف عقل نیست یعنی
 ممکن است که شخصی از راه جنون یا کم عقلی در عالم فقدان محم فرزندان خود را کشته بهمانان خود را در خلاف
 عقل نیست که متمتع باشد مثل چیدن آسمان و در کاغذ باد و طلبیدن آفتاب از آسمان زمین مثل شمس تبریزی
 بختن گوشت کرد و عوام مشهور نیست این خلاف عقل است قلب با هیبت هم ازین قبیل است **رقعه** که خواهم
 انامی سلمه المتعالی رفته آقا صاحبان متضمن طلبایر صاحب که بحاسن عوت فردا قرار داده اند بخیر است و از زبان
 مدح رفته بود و معلوم شد که شما آنجا نبوده اید و الا اینقدر سطر ایسمی شما بخط من بوده است خلاصه نیکو که میر حجاب
 عذر مقبولی بجز برادر و دلد و مسوای این فی الواقع مناسب آن بود که طعانی برای این صاحبان که از سفر
 آمده اند از انظر می رسید بگاه و در عدم ارسال طعام ضیافت جیل فقرت رافع اعراض باشد آمدن بخانه ایشان
 نیز در گرمین عذرست بر چند این بیچاره با از مشکلات زکی برای محض نزدیک چون عیال و داران انحر و است که باید
 رسمیات باشند عذر را می صاحب مسوم و مقبول شد آدم بر احوال شما دید و روز خود در عالم خیر و وعده کرده بود و روز
 از رفته امیز ناییدن شما نیز ترشح نموده بهر حال از جناب قبله و کعبه می رسید اگر آمدن شما قباحی ندانسته باشد و بافتافت
 مرز اصحاب بیا نید و اگر از جناب الامتنوع شود برین عذر از انظر صاحب وع و مقبول است لیکن بجز اصحاب
 باید گفت که آمدن شما طفیلی نبوده است داعی خود گفته بود و مسوای این از آنکه کران هم نمینند که در رکاب آقا
 می آمدید و با جلود آدم من بیا نید رفته صاحب بطرفنا میمانده ام در غلبه رد و عوت معیشت زیاده خیرت
رقعات که وضع با کد انشای دیر و زده شمارا دیدم خوب نوشته اید لیکن عرض من ازین فرمایش چیز
 دیگر است و آن اینست که از اول در براعت استملال مناسبات باغ و چاه و میرج و حمام و نه رسیان کنید
 و ذکر موسوم ضرورت است و در انشای تقریر این چیز مایح نواب ضعیف الدوله فارس الملک محمد علیخان بپا و بر سپه دار
 جنگ پس حجاب عالی ضرورت زیرا که باقی این چیز را میشانند تمام شد این هم دیگر باید شنید که اینوقت نزد
 جناب قبله و کعبه رفته تحقیق باید کرد که دفتر شمس الدوله با و که قصدا کرده است چند ساله عذر داشت حضرت امرو
 شنید ما چون بی اجازت جناب عالی جای نمیروند و روز جمعه در بار میشت و امدا را راده دارند که مشردا
 اکبر علی را نزد جناب عالی بفرستند و پروزد و شانه خود نزد طرف ثانی بروند و وایات شما که درین

افشا موزون بنویسد و فقط غلط بود یکی طبع و دیگری مح که هر دو در وزن محفل اند پس کون حرف و دم و شمار و کون
که کم که یعنی بخشش است بحرکت حرف دوم آورده اید خود در یک مصرع طبع صحیح بسته اید مصرع نامور هم در همین قاعده است
اگر اینجا صحیح است آنجا غلط چرا گفتید و اگر آنجا صحت دارد اینجا چرا غلط است زیرا این غلطی ما بر ضرورت و از
و شمنان خرو که بر یاد ترسیه سبیلش این است که هر چه سپرده بکنید آنرا خوب ملاحظه نموده صاف بکنید پس این کون
باز یک یک لفظ را ببینید که معنی هر طور است و دانش چیست و املاش چه صورت دارد و چند بار بنویسید و فقط فارسی باشد
حقیقت آن در برهان قاطع دریافت میشود و اگر گفتد عربی باشد و شما از حقیقت آن آگاه نباشید و شعر موزون
نکنید و در شعر ضالقه ندارد و در حاشیه مسوده بنویسید که من از حقیقت این لفظ آگاه نیستم **قوله ۱۰** امروز همانانی من
سلسله لغتالی امروز بخانه خالص صاحب میر و هم فردا بخانه مرزا سید و صاحب از اینجا غم و دلخیزانه نشاند و در پیش نیست
که امروز وقتی لال بیگ به کان کونی رفته خبر بیاورد که برنی شیر کوچک کوچک در قرق نقره بران بچیده طیار است
یا کمنه شده از مزه افتاده اگر نوساخته باشد فردا جارتنگه را برنی و سه فلوس را شیرینی بچیده و یک فلوس اندوی بویک
بیار و بالادوی بنویس چو بیاورد کند که برنی تازه بدست آید هرگاه احوال برنی تحقیق شود و فردا طلسمی منتظر من بایلد
امروز وقت سه بهر بعد بر کشتن لال بیگ از باز شیر برنی کمنه و نو باید نوشت شیرینی پیچیده و چند دیگر اگر کمنه طیار بیاورد
یا شش تنگه را همین برنی بیاورد که اطفال هم خواهند خورد و زن اگر بجا میخورم بکند و بکند که خواهم خورد و بجا را
نیم سیر خواهد داد و لاکتر اگر بیاورد اگر دیر در نیم طیار شده باشد تا فردا کمنه بخورد بلکه بچوبی ساخته بریزم تا فردا از دست
نمی افتد قریان طراکری بر بر زده **قوله ۱۱** حال من در روزها اشتهاست تازه اینک چون آرد و ماش و در روزها
مغذات و امروز بطور خود در یک خرطیه آنرا بکودک پر کرده سرایو العباس را در آن گذاشتم بعد بیکس که به سبب استخوان خرد خردی
که در پیش از سبب حصه نکند بنده است و در شب بجای سر یک بچکد یا شور یا می جوید و مرغ خورده خواب می خورد ای درانه
انار و لایمی میشود و زن بچکد مع تری مغفوس بود و بخدمت محمود صاحب کلان خواند از طرف من بایگفت که رویک جانی شاه
پر سر خود و یک تنگه اول بخدمت ساهی حاضر شده و یک نان آردیاد و پنجه مسکه بالای آن خوابم ریخت و فتنه طلبید بایات
خو هم خورد و یک تنگه کلان آب بشنایند بچون فرو خواهم بر زاده حضرت **قوله ۱۲** امروز در پیش بیست شها خرا خواهم شد
چای نخا هم خود آب اگر نم ناب کرد و یک قدری نبات کاپلی بقدر یک پیاز کوفته بایگذاشت که من جبهه خود خواهم بر در زنی کلان
کولی و فتنه و در پیش پیازه شکله داخل کرده و در این آقا صاحبان می روم میفرستم و این رفتار که است بعد بهر چهار روز صفا عفت
بخدمت شریف خواهد رسید **قوله ۱۳** شما از احوال من و خود و کلامه بنویسید یا بنی فتویض سامعه و تم بکنید امروز اول
برای دیدن مرزا ابوالفتحان بهاد که از رویکرده بیتاب بودند رفته بودم از شفق است ایستان چگونگی که مرادیده و در خود
فراموش کردند و از دور و دور بنویس حسین علی خان صاحب بهر عارضه و در پیش چند بار بنی کرد و از دور بنیاید
مسلس گرفته اند خدا صبح بزرگان شنیدگان از آرامهانی بخت بایاد حضرت **قوله ۱۴** لال بیگ فخر را و جوی می تخمین
که از دوسه روز برای درو بعضی بوستان ها بجا می شنیدم سانه که گفت شیخ امام حسین ناسخ و میر سعادت علی شین مرا بجا

و آن صاحبان محترم شسته بودند و قلم و دست هم درین حجره قدیم قفل بود و جواب نوشته نشد و حال منویس که فزون
 تر از شخص معلوم بر جای بود و بعد که در دنیا بزیارتنا بر سر مرغانی آمده بودی خوب شنیدم حال شما را و بگویم که شما را
 از طرف من باید گفت که حال و ای معمولی بجهت و باید رسانید که این خدایت از دست نرو و حال قیامت نیست از
 امید صاحب پرستی که ظاهر و باطنی در او انداخته و در روز قیامت مرد و غریبی اندک بود و از آن قیامت سخت نیست و قیامت
 میباشد لیکن چون تو که در حق بجا نباشی چهارده بود و زیاد و غیرت **۸۲** خواهی اما می صاحب در امانت
 نخواهد که از دست تو در دست شما به آرام و در زمانه غیبتی که اگر کسی از حال من پرسد بگوید ناخبر و ناخبر هرگز
 از من نماند و از شما یاد و او اگر فرستد هم بانی نیاورد و گفت و نگردد که با چه سنی پاک من از یارینک و از یار صاحب
 یا نوی و امانت فدا ده است و از این آدم باید که خود را بشود و غیرت می آید

تمام شده رقعات

غزل ریخته کاکس بجا هر سلسله عده شاعران عیلم عیلم
 مرزا محمد حسن متخلص قبتیل

غم عشق تو پایانی ندارد و	چهره دوست ایستاده و پای ندارد	چون که در دلی نامانید	کسی اینجا گریه پایانی ندارد
چهره اندر زخم خاکی غمناک	سینه روزی که دانی ندارد	اثر در گریه مجنون جویده	که این چشم گریه پایانی ندارد
زلفش کشیده تا قیامت	چهره زنا که پایانی ندارد	سوال بدست خایه خندان	لبش بچینه و جانی ندارد
	سنان سلسله اش گویید	قتیل کافر پایانی ندارد	

تقصیر ما که هیچ وقت آن در اصفیات که ما در این از شایع انگار و در قیوم رخا و درگاه شاه بهیث و در آنکه دانی
 مدح و بیاض سخن دانی و دوی که است علمی از نظر من و از منصفه تا منصفه قطع غزال مرقوم است و مدارع
 و از است متعلق او و منصفه قیامت از منصفه تا منصفه قیامت که ما در قیامت و از منصفه تا منصفه قیامت که ما در قیامت
 کاشف کلمات نجی و نجی و استادی که منصفه تا منصفه قیامت

قتیل که بر در قیامت	چهره دوست ایستاده و پای ندارد	ز دست تو و در قیامت	کسی اینجا گریه پایانی ندارد
نمایند این چنین پاک	سینه روزی که دانی ندارد	که گوید و غم آن قیامت	که این چشم گریه پایانی ندارد
بود آینه از روی جبهه	چهره زنا که پایانی ندارد	و فکر سال و دیدم خوش	لبش بچینه و جانی ندارد
	زلفش کشیده تا قیامت	قتیل کافر پایانی ندارد	

بسم الله الرحمن الرحيم

سپاس خارج از دایره عقاب من معانی را از آنکه نقصان بدو کمال باطل از حق منقبت است اینها که کمال او
 و خمر فروان و منت بیکران قوری را منو که در قاموس ریاضت قدس از بر کمال بلال و کمره شادان و خمر و ناله
 و ضو اطلال تخم ابل و تر و لونه ترا از اول و این برین برین از این جمله قاتل بر خطه من گواه است از این منقبت
 بود از پیش انقباض اگر اطلال است ایما به پیشانی او و ناله و ناله بر سر کاف بر سر باران کند و اما می وای که گواه است
 بر سرش ال است و اگر منقبت اشارت بخیر و منجیل است همچو سرور و انبیا علیه السلام الف تحیت و انما انصاف
 است و ظهور بر کبر و شوق از بدائع بدین و اخرون عادت آن با منقبت منجلی و قاتل تمام کائنات مثل ماه
 چهارم و نه و او از شکار و حشرات آن مهر سپهر رسالت کا شمس فی انوار المنار منقبتش سرور منقبت است اقتدا
 بنماست و اینجاست که بر گاه تخمین خلاف شریعتش گفتند بدو است و در نگونی نقد اعتبار یکم است از منقبت
 و او در حکمای چون اهل از خود رفتند سرگون بجای ضلالت و افاقه و منقبتی که یکایک به بشر خدیش است
 نعمت نیست نیم گرم وید و فرا و صف مروانیک با و صف خیریت و اقتدای منقبت با برکتش بخیر است نایر و بدو
 غنای که احسن الی البیت و طبرککم تعلیم راه سرفرازش و منقبت شاهان کسانیک با وجود یکا منقبت قرابت و اتباع کما حق
 و او است محبت بجلالت سبحانی که بخیر با هم قوتیم است تیم عز و متعار و فقها که این را در بیان دین بر مصاحف
 سید ختم المرسلین اشاره و اقتدای از نیک پیشوایان طریقت و انکه بدایت گردید و در راه راست بر کوزه شاز
 خطری نیست و ما انما ضل و با منقبت ایما از خودی و آنچه قواعد ابل تخم را پس است تا انقضای اندامی به بر ویت

بلال عینی گردانیدند و آن شریعت را از صد محمدیت و هزاران شیاع و اربابیندک او تعالی شان ذکر این به
حقیر تر از خطا و قه میرفت و جت به غوغا و عجله الحسن و دل حاجی محمد روشن خان نیز و زرق این خطبہ نقلها
از عقیدات می شمار دو احکام حکما و مخبرین مالک شریعت را کتابا قرا با این لطایف پس در هر چه از اصول ایشان
کلیت آن بغیر می آید از اکثریت قطع نظر نیست آن هم نمی آید که در حکم این ضابطه دریافت از مسلح است بلکه اکثر
و در وقت چهل پنجوی تا حال که مسئله یکبار در وقت و بعد از پنج بجز نیست هر گاه مراعاتش نموده شده خطا نیست و
لکن اگر برین ضابطه حکم یا کثرت نموده شود زیباست همین جهت است این ضابطه را ضابطه گفتن و اینک مستخرج
باید که به حکم خارج این ضابطه اگر چه بر بار ضابطه افتد بقیه نیارند بلکه در صورتی که مطابق از حکم الحاکم است
که قادر شلون بر خلاف عادت بهر توانست و آنچه مطابق عادت باشد قدرت برای طاعت اولی فی سبیل این حال که
مثلا ازین ضابطه دریافت شد که در مسلح تاریخ نیست نه است اگر تاریخ سی اسم گردید استعادی ندارد و چون
بالعکس این خلاف عادت نیست آنکه چون اکثر احکام این ضابطه در صورت مراعات ظاهر نیست بنا علیه این
ضابطه را بنا بر تفسیر معاصرین در عبارت به صاف میسازد و تحریر کرده و بهر ضابطه بلال می رسد که در این ضابطه
چون این ضابطه حاجت بد یافت عا بعضی از حرف می نماید و از دریافت عذر آن خبر نیست آن برین شرح

مگر در این هنگام از آن طرح و رسم و از باقی ماندن و حکم کنیم که اگر خواستیم از دیست برورد و مشنای روی هلال
 ماه محرم ششم هجری با تمام داران جناب خاس کی عا علیهم التحیة و الثنا اشارت بفرست خواهند فرمود و همچنین اگر
 اگر قصد کنیم که در یاجیم که روز طلوع هلال صفر سنه مذکور که در ام روز است باید که در اگر عدوت شهرست یعنی یک یا یک عدد
 حروف ششم هجری است یعنی یاجیم که در حال جمع یک عدد از جناب خود و غیر ازیم مجموع چهار شده و آن قابل طرح نیست
 که یا همین چهار باقیمانده پس از باقی چهار حکم کنیم که اگر مشیت خالق لیل و نهارد و چهار است به از چهار ششم
 روز هلال صفر خالی از خوف و خطر خواهد بود و بر همین قیاس است استخراج حکم طلوع هلال با همای آئیده و گذشته
 فائده هرگاه خواهند که در سطح شهر و کجی که هجری دریافت کنند باید که سه را که عدد حرف شهر کجی است
 یعنی ج با چهار که عدد حرف ششم هجری است یعنی د جمع کنند و بر حاصل جمع یک عدد از جناب خود و غیر ازیم
 مجموع که هشت شده و در هنگام طرح و رسم و از باقی ماندن یک حکم کنند که طلوع هلال و کجی که هجری و از ششم بوده
 و همچنین هرگاه بدر یافت و بر آمدن هلال ماه مبارک رمضان ششم هجری مقصد کنند باید که پنج را که عدد حرف
 ششم مذکور است یعنی ه با چهار که عدد حرف ششم هجری است یعنی د جمع کنند و بر حاصل جمع یک عدد دیگر بفرمایند
 و از مجموع که ده حاصل شده و در هنگام طرح و رسم و از باقی ماندن سه حکم کنند که در روز ششم هلال ماه مبارک رمضان مطابق
 براعت است هلال بشارت فتح ابواب جنان بکشد صبر صامان اشارت فرموده همین قیاس است تا آخر

توضیحات

اینقدر بعلم الباقین فریاد فاطمه دارند که ظهور صنائع صانع بی چون و چسب قواعد استخراج عقول امشانی ناقص عقل
 لازم نیست بلکه اگر حکم ضابطه مقصود مطابقت طلوع هلال بقدرت قادر الایزال پذیرد و انجنت و اتفاق پیدا رند
 بل این مفهوم هم از صنائع صانع بی متناهی کار ندهد

خاتمه

فرادان نیایش حضرت باری که کتاب الاجواب از کلام سخنور بی مثل و عدیل مرزا محمد حسن
 متخلص بقیتیل موسوم به رفحات قتیل مع رساله ضابطه هلال
 به طبع نامی و نامور نشی قول کشور صاحب ببقام کانورد
 در ماه اکتبر سنه اعمیوسی
 منطبع گردید

آخری درج شدہ تاریخ پر یہ کتاب مستعار
نی گئی تھی مقررہ مدت سے زیادہ رکھنے کی
صورت میں ایک آنہ یومیہ دیرانہ لیا جائے گا۔
